Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Friis, J. J. F.; af J. J. F. Friis.
Titel | Title:	Strandingskommissionæren i Skagen : et Tidsbillede
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : L. A. Jørgensen, 1874
Fysiske størrelse | Physical extent:	189 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

DA8-AM 3141

~~Depotbiblioteket~~
~~Statsbiblioteket~~

400017424724

DA8-AM3141

Strandingskommissionæren i Skagen.

Et Tidsbillede

af

J. J. F. Friis,
Forfatter til „Svenskerne paa Lolland", „Fiskelars" o. fl.

0-103
ison-1690

Kjøbenhavn.
L. A. Jørgensens Forlag.
1874.

BIBLIOTHECA
REGIA
HAFNIENSIS

Kr. Larsens Bogtrykkeri.

Mine Venner:

d'Hrr. Proprietærerne **Nyholm** til Baggesvogn, R., og
Olesen til Asdal, samt
Kjøbmand **J. C. Schibbye** i Hjørring og
Sognepræst **Ulrich** i Tornby,

i hvis Kreds jeg tilbragte saamange lykkelige Timer i de kjære, gamle Egne, tilegnes nærværende lille Arbejde med Højagtelse og Hengivenhed.

Forf.

I August 1874.

„Godaften, Madam Kirketerp, godaften! Jeg bringer Dem en flittig Hilsen fra Deres Broder, Konsul Braadsøe i Skagen", med disse Ord traadte den lille, trivelige Kjøbmand Hedegaard ind i Stuen, hvor min Moder i Mørkningen sad hos mig og mine to yngre Søstre, som man snart vil erfare, ingenlunde i nogen glædelig Stemning.

„Godaften, kjære Hedegaard", gjensvarede min Moder, „hvorledes kommer De til at bringe mig en Hilsen fra min Broder?"

„Simpelthen fordi jeg har skreven ham til, Madam Kirketerp", forklarede Kjøbmanden, som var min Moders Lavværge.

„Ulrich skrev ham ogsaa til straks efter min salig Mands Død", bemærkede min Moder; „men os har han ikke svaret, og det er sagtens heller ikke meget Godt, hvad han har tilskreven Dem".

„Ja, rent galt er det da heller ikke, Madam Kirketerp", trøstede den lille Mand. „Ser De, Madam Kirke-

terp, jeg ansaa det for min Pligt, at fortælle ham om den sørgelige Forfatning, hvori De var kommen ved Deres salig Mands, min brave Vens Død, og bad ham baade om Raad og Hjælp for Deres og Børns Fremtid".

„Det er vist bleven ved Raad alene", mente min Moder, „thi dem har han aldrig ladet mangle paa".

„Dennegang greb han sig dog lidt mere an, Madam Kirketerp", forsikrede Kjøbmanden; „thi han tilbød sig, at lade Ulrich staa sin Lære ud hos sig og gjøre en dygtig Mand af ham, om han ellers duer til Noget; det var hans egne Ord, Madam Kirketerp".

„Men dersom min Broder nu finder, at han ikke duer til Noget, hvad saa?" spurgte min Moder mistrøstig.

„Derom kan der aldrig blive Tale", forsikrede Kjøbmand Hedegaard ivrig. „Ulrich er jo et flinkt Menneske, der trods sin unge Alder har styret Handelen i Deres Mands langvarige Sygelighed, og jeg tog ham med Kyshaand for den lille Tid, han mangler i sine Læreaar, dersom jeg blot havde Plads til ham".

„Kjøbmand Lundbæk har allerede talt til mig om ham, dersom jeg opgiver Handelen, som jeg sagtens bliver nødt til", bemærkede min Moder sørgmodig „og jeg ser ham heller hos denne brave Mand, hvor han altsaa bliver mig nær, end saalangt fra mig hos en Mand, hvis haarde Hjerte Ingen kjender bedre end jeg".

„Ja, ja! min gode Madam Kirketerp," svarede Hedegaard med Venlighed, „vi kan jo nærmere drøfte denne Sag. Lundbæk er ganske vist en dygtig Mand, og Ulrich vil faa det godt hos ham; men, som man siger, Blodet er aldrig saa tyndt, det er jo tykkere end Vand, Deres Broder er en rig Mand og har ingen Sønner. Hvo veed, om Ulrich ikke kan komme til at gaa ind i hans Forretning, og saa var hans Lykke gjort. Hvad siger Du, min kjære Ulrich! Kunde Du have Lyst til at rejse op til Skagen og være hos Din Morbroder?"

Jeg svarede, at det maatte Moder raade for, og dette fandt Hedegaard fornuftigt af mig.

„Hvad skrev ellers min Broder?" spurgte min Moder.

„Aa, han mente blot, De maatte se at anlægge en lille Handel, og det bliver vel ogsaa det rigtigste," svarede Kjøbmanden; „men om alt det kan vi tale en anden Gang. Raadfør Dem nu med andre gode Venner angaaende Ulrich. Jeg troer, at Deres Broder ikke mener det saa ilde med ham; thi han har skreven, at naar han kommer til Aalborg, kan han gaa ind til Kjøbmand Jannerup, som vil give ham Rejsepenge til Skagen og anvise ham den nemmeste Maade, paa hvilken han kan komme derop. Det er dog altid noget at begynde med, og Vorherre hjælper saa nok for Resten. Kast det derfor ikke bort, Madam Kirketerp, det raader jeg Dem

af et godt Hjerte; men spørg kun alligevel andre gode Venner, som jeg engang har sagt: og saa Godnat med det Samme. Godnat, Ulrich, godnat, Allesammen!"

Skjøndt min Moder ingenlunde var glad ved den Tanke, at jeg skulde rejse saa langt fra hende og ovenikjøbet træde i Tjeneste hos hendes Broder, hvis haarde Hjerte og stridige Sind hun kjendte af Erfaring, saa gav hun dog lidt efter lidt efter for de Forestillinger, som hendes Mands prøvede Venner uden Undtagelse gav hende, hvilke gik i en og samme Retning, nemlig den, at hun burde lade mig rejse. Hvad mig selv angik, saa havde jeg i Grunden heller Intet derimod. Ungdommen kan godt lide Forandringer, endogsaa jo større jo bedre; jeg holdt desuden meget af Søen, som jeg antog vilde blive mit andet Element i Skagen, og var ganske vist bleven Sømand istedetfor Kjøbmand, om Forholdene ikke havde tvungen mig ind i Handelen. Min Fader havde endel Aar tilbage dreven en ret anselig Forretning; men en fejlagtig Speculation i Korn rystede denne i sin Grundvold; hans Mod blev knækket, og en Sygelighed indfandt sig, der efterhaanden berøvede ham al Handle- og Tænkekraft. Under disse Forhold blev jeg confirmeret, og nu skulde jeg fjortenaars Knegt besørge den hele Handel, da vi ikke havde Raad til at holde nogen Handelsbetjent; men uagtet min Fader havde givet mig en god Lærdom, saaat jeg baade kunde føre Bøgerne

og Handelscorrespondancen og efter bedste Evne solgte og kjøbte i Butikken, gik det dog bestandig tilbage, saa at vi tilsidst maatte kjøbe i den ene Uge hos Hedegaard, hvad vi solgte i den følgende, hvilket naturligvis ikke gav stort Udbytte, og det var kun min Faders Død, som traadte ivejen for den Fallit, som ellers havde været unndgaaelig. Da han og min Moder vare meget afholdte i den lille By, vare flere agtede Mænd traadte sammen for at redde for hende, hvad der kunde frelses, og uagtet der ikke var forløbet mere end godt en Maaned efter min Faders Død, var Alt dog allerede bleven ordnet saa temmelig vel for min Moder, der kort efter aftraadte den hele Forretning til en „ung Begynder", som i Forhold til Handelens Fremme skulde give hende et lille aarligt Vederlag, medens hun selv vilde forsøge sin Lykke ved en eller anden lille passende Handel nogle Huse derfra.

Da Alt endelig var bleven afgjort derhen, at jeg skulde rejse til Skagen, blev der travlt i Huset og hos Kjøbmand Hedegaard, der ret viste sig som Familiens Ven. Han skrev øjeblikkelig til min Morbroder, til hvem jeg er vis paa han anbefalede mig paa det Varmeste, og da jeg, skjøndt jeg boede i Svendborg, maatte rejse over Kjøbenhavn forat komme med en Skipper til Aalborg, skaffede han mig fri Rejse og Ophold hos denne, indtil jeg gik ombord hos den anden Skipper.

Min Moder og mine Søstre, hvoraf den ene var fjorten, den anden 11 Aar, sørgede ligesaa ivrig for min Garderobe, der naturligvis var i al Tarvelighed, og snart var Timen forhaanden, da jeg skulde sige Farvel til de eneste Mennesker i Verden, som elskede mig og havde mig kjær.

Jeg var nu bleven henimod 18 Aar, var efter min Alder kraftig og velvoksen og saae, fuld af Liv og Haab, ikke Fremtiden imøde i det samme sørgelige Lys som min kjære Moder, der badet i Taarer og under de sørgeligste Anelser bød mig sit sidste Farvel ombord paa den brave Skipper Nyborgs fuldtladede Jagt.

I Kjøbenhavn var jeg saa heldig blot at opholde mig et Par Dage, eftersom en Skipper saagodtsom lå sejlfærdig ved min Ankomst. Da jeg sagde Skipper Nyborg Farvel, medgav han mig en god Madkurv, som jeg alene kunde takke Hedegaard for, og jeg glædede mig nu dobbelt ved, at jeg havde været saa betænksom ogsaa at skrive ham til, da jeg ombord paa Svendborgjagten havde fuldendt et Brev til min Moder.

En Rejse med en saakaldet Pæreskude paa den Tid var ganske vist noget besværlig, men ogsaa morsom for dem, som kunde finde sig i knebne Forhold, og gik ombord med et godt Humør; men ellers var det en sand Pinsel.

Skipper Kalstrup var en godmodig Mand, som blot havde den Vane, at tale et fast uforstaaeligt fransk Jargon, forat vi ikke skulde glemme, at han havde faret i en Række Aar paa Frankrig, indtil han selv fik det Fartøj, som jeg nu var ombord paa. Besætningen bestod foruden ham af en Matros og en Skibsdreng, der var saa yderlig snavset, at jeg umulig kunde røre de gule Ærter, som han havde kogt, og som Skipperen tilbød mig at spise tilligemed sig, alene af Glæde over, at jeg kunde sige ham, hvad Ærter hedte paa Fransk.

Rejseselskabet ombord var — naturligvis med Undtagelse af mig selv — en Samling af Mærkværdigheder, mellem hvilke Forstaaelsen i de 3 Dage vi vare ombord derfor maatte være højst forskjellig.

Den mindst Mærkværdige var en gammel Skomager, af hvem jeg paa hele Reisen bogstavelig ikke hørte andre Ord end disse: Godmorgen, Tak, Ja og Nej. Han tog straks sin Plads oppe paa Dækket, hvor han ufravigelig sad Dag og Nat, smaapimpende af en Brændevinsdunk; thi han kunde ikke være nede i Kahytten, fordi „den blev ham saa vammel der", og Kosten havde han betinget sig hos Skipperen. Forresten var det meget heldigt, at „den blev ham saa vammel" i Kahytten; thi jeg forstaar endnu ikke den Dag i Dag, hvorledes det vilde have været muligt for os Andre at opholde os dernede, naar ogsaa Skomageren skulde have havt Plads.

Mit øvrige Rejseselskab udgjorde endnu tre Personer, af hvilke det smukke Kjøns Repræsentantinde i det Mindste kunde gjelde for to, hvad Drøjden angik. Det var en Enkemadam Graae, som havde været i Kjøbenhavn, forat raadspørge en Professor i Anledning af hendes venstre Knæ, om hvis Elendighed det var en sand Trøst og Glæde for hende at tale. Da hun i sin Udvikling af Sygdommens Gang lod den Ytring falde, at hendes Svigersøn, en Kurvemager Brun, sad i bemeldte Knæ, fremkaldte det Alles billige Forundring, indtil hun havde belært os med, at Sorg og Ærgrelse over hendes Svigersøns slette Opførsel havde virket højst skadeligt paa Knæets Helbredstilstand, saa hun figurlig talt nok mente at kunne bruge et saadant Udtryk.

Det vittige Hoved i vort Rejseselskab var en Dansemester fra Kjøbenhavn, der tillige var Fægtemester, og som nu tiltraadte en saakaldet Kunstrejse i Jylland, hvortil han knyttede store Forhaabninger. Som alle vittige Hoveder kom han let paatvers med Madam Graae og fjerde og sidste Medrejsende, Betjent Baumert, der begge ligelidt kunde forstaa Spøg. Det begyndte straks med Toldbetjenten, der havde været i Kjøbenhavn for at søge, og som syntes at være en hæderlig, men fattig Mand, mindst sine tre Alen høj, men ikke tykkere end et Kosteskaft, som man siger. Neppe havde Dansemesteren hørt hans ærlige Navn, før han udbrød med en paatagen Forbauselse: „Det var da en vældig Bommert!"

Toldbetjenten tilkastede ham et glubsk Blik, som ikke blev blidere, da han saae, hvorledes jeg lo over Vittigheden, idet han frabad sig hans „Flouser" en Gang for Alle, en Opfordring som Dansemesteren fandt sig foranlediget til at efterkomme, hvad Fordrejelsen af hans gode Navn angik.

Mindre heldigt gik det derimod med Madam Graae, og værre skulde det blive siden; thi neppe havde han spurgt hende om, hvor mange graabrune Børn hun var Bedstemoder til, før den gode Kone blæste sig op til den voldsomste Vrede. Forgjæves bad Dansemesteren hende om Tilgivelse, idet han forklarede, at han blot havde brugt denne Benævnelse i Spøg, eftersom Moderen var en Graae og Faderen en Brun, og værre blev det kun, da han mindede hende om, at hun selv talte i Billeder, naar hun sagde, at Svigersønnen sad i hendes venstre Knæ. Med høje Raab kaldte Madam Graae paa Skipperen, der sad ved Roret ved Siden af mig og lo saa han rystede, idet hun forlangte øjeblikkelig at blive sat i Land igjen, dersom han ikke vilde skaffe hende og hendes Knæ Fred i Kahytten. Da Dansemesteren mærkede, at der ingen Udvej var med Konen, fandt han det klogeligst, at komme op til os, et Eksempel Toldbetjenten, der under hele Stormen nede i Kahytten ikke havde vovet at forandre en Mine, skyndte sig med at følge; men endnu en halv Time efter hørte vi

Madamen larme med sig selv nede i Kahytten, og hver Gang en Benævnelse som „dum Nar", „Bajads" og lignende skjønne Hædersnavne fløj op til os, gjorde den igrunden godmodige Fægtemester under en passende Grimase med sin Arm et Stød ud i Luften, der ofte fremkaldte en hjertelig Latter fra os Alle, hvilket ikke tjente til at sætte den fornærmede Skjønhed i en blidere Stemning.

Under alle disse Biderværdigheder havde vi passeret Hveen, og da Klokken var bleven sex, hørte vi Skipperen sige til Drengen, at han skulde sætte Maden frem nede i Kahytten, hvorpaa han selv steg ned i den for at spise sin Aftensmad.

„Tykkes De ikke, mine Herrer", udbrød Dansemesteren, hvis Navn var Stilling, „at ogsaa vi, Notabene heroppe, foretage den samme meget prisværdige Gjerning; thi, naar vi komme til Kronborg, faar vi formeget at se paa, og naar vi løbe ud i Kattegattet, faar vi maaske Andet at tænke paa."

Da vi Alle bekræftede det Rigtige i hans Forslag, vedblev han med samme Ivrighed.

„Saa vil jeg derefter indbyde de Herrer til at være mine Gjæster iaften. De kjender maaske nok Jomfru Flejscher paa Hauserplads — naa, gjør De det ikke, saa er det ogsaa det Samme — men jeg kan forsikre Dem, at hun har den bedste Restauration i hele Kjø-

benhavn. Jeg har spist hos hende i 4 Aar, og nu skal De selv se, hvilken Madkurv den gode Sjæl har ordnet til mig".

„Jeg kan ikke tage imod Deres Tilbud", svarede Toldbetjenten med en Oprigtighed, der gjorde ham Ære; „thi min hele Madkurv bestaar blot af et otte Punds Brød og et Stykke Flæskesteg, som neppe vil staa i Forhold til Indholdet af Jomfru Flejschers Madkurv."

„Tal endelig ikke saaledes, min gode Herr Bum — Baumert — skulde jeg have sagt. Hvad der er ombord, føder Folket, siger et gammelt Ordsprog. Naar jeg kommer til Aalborg, har jeg ikke mere Brug for min Madkurv. Derfor er det mig om at gjøre at faa den tømt, medens vi ere i Søen. Flæskesteg er netop min Livret, og i Mangel af bedre brase vi den op i Morgen til Middag: De skal se, hvor den vil smage! Hei, Andreas", vedblev den lille vinse Mand, „bring mig min Madkurv, en rød lille Tingest og rap Dig lidt. Jeg kjøbte selv Kurven i Landemærket; men", tilføjede han med sagte Stemme og et Blik paa Kahytsdøren, „ikke hos den Kurvemager, der sidder i min Elskværdiges venstre Knæ".

„Nu spise de ogsaa paa Dækket", hørte vi Skipperen sige til Madamen, „vil De ikke ogsaa nu have Deres Madkurv fat".

„Naar De er færdig, Skipper Kalstrup", svarede den Adspurgte, „og Bordet igjen er bleven ryddet, saa vil jeg begynde".

Imidlertid var Drengen kommen med den røde Madkurv.

„Det er nu ganske vist", bemærkede Dansemesteren, idet han med Forsigtighed tog Servietten af Kurven, „at en fyldt Madkurv altid ser større ud end en tom; men jo større, jo bedre! Lad os nu se, hvad den gode Jomfru Flejscher har kommen i den. Ah! uhm! et Stykke røget Laks! ja hun ved nok, at det er min Livret. Hurtig, Kirketerp, skær løs paa Franskbrødet! Her staaer Smørret; nu skærer jeg løs paa Laksen. Aa, hør, Hr. Baumert, raab ned til Skipperen, om jeg maa byde ham et Stykke Laks paa en Skive Franskbrød".

„Oui commeça", raabte Skipperen, der havde hørt Dansemesterens Ord.

„Hvad var det, han sa'e", spurgte denne.

„Han sa'e: Ja kom saa", svarede Toldbetjenten. „Oui er det eneste Franske, jeg forstaar, og det har jeg lært af min Gris".

„Værs'god stik det ned til ham, Hr. Baumert".

„Merçi", svarede Skipperen i Kahytten.

„Hvad var det nu, han sa'e", spurgte Hr. Stilling, vedblivende at skjære løs paa Laksen.

„Jeg tror, han sa'e, at han vilde have mer", sva-

rede Hr. Baumert, som nu ogsaa selv begyndte at tage for sig af Retterne.

„Med Fornøjelse, det glæder mig", svarede Verten. „Aa, Herregud, her har saamæn Jomfru Flejscher ogsaa stukken en Flaske Aqvavit ned til mig. Det havde hun nu ikke havt nødig; thi jeg har selv kjøbt en hos Spendrup; men nu kan vi jo først se til denne".

Vi vare nu i fuld Beskjæftigelse med vor Aftensmad, som gled med en elskværdig Appetit.

„Gud veed", hviskede Dansemesteren, „om den graa Frue der nede ikke kunde blive mildere stemt, om jeg bød hende det sidste Stykke af Laksen. Spørg hende ad, Baumert".

„Gjør De det, Kirketerp", hviskede Tolderen, „jeg vil nødig gaa Hr. Stillings Ærinder til hende".

„Madam Graae", spurgte jeg, idet jeg stak Hovedet ned i Kahytten, „Hr. Stilling spørger, om han maa være saa fri at byde Dem et Stykke udmærket Laks paa en Skive Franskbrød".

„Jeg har selv baade Franskbrød og Laks", bemærkede den fornærmede Skjønne i en arrig Tone.

„Eller et Stykke Karbonade", hviskede Dansemesteren, der i synlig Spænding havde lyttet til Svaret.

„Eller et Stykke Karbonade, Madam Graae", raabte jeg.

„Hr. Stilling skal passe sig selv, og De skal holde Dem for god til at gaa hans Ærinder", lød Svaret.

„Tænkte jeg det ikke nok", mumlede Toldbetjenten, „jeg var klogere".

„Nu kan hun være for mig saa vred, som hun vil", bemærkede Dansemesteren fortrydelig. „De vil selv erkjende, mine Herrer, at jeg har været saa forsonlig som mulig. Men nok derom! skal De ikke prøve denne dejlige grønne Ost, Kirketerp. Det gjør mig virkelig ondt, at De for min Skyld fik den Visker. Se, se, her ligger ogsaa nogle Krydertvebakker. Ja, dem gjemme vi til Kaffen, som Skipperen jo gratis giver tilligemed alt det Vand, som vore tørstige Sjæle behøve under Overrejsen. Vil ingen af de Herrer have mere, saa ønsker jeg velbekomme. Et saadant Angreb til, og jeg behøver ikke at frygte for, at skulle bringe noget med til Aalborg, hvilket altid er en Trøst".

Nu kom Skipperen op af Kahytten.

„Hei, Andreas", raabte han, „skaf vor Mad af Bordet dernede og bring Madamen hendes Madkurv". Drengen gjorde, som der var ham befalet.

„Stop lidt, det er min", raabte jeg, da jeg saae, han vilde bære min Madkurv ned i Kahytten. „Bring den tilbage igjen".

Nu kom Drengen med en meget mindre, hvortil et Rugbrød var bunden.

„Den maa Du s'gu ikke tage", skreg Toldbetjenten i største Angst, „for den er min".

„Ja, men saa er der ingen flere", bemærkede Drengen og saae paa Skipperen.

„Sludder, fripon", svarede Skipperen. „Luk Dine Glugger op, saa finder Du den nok".

Drengen gik igjen.

„Nei, Skipper", skreg han forude fra, „her er kun de tre Herrers Madkurve, en Flæskeskinke og et Bundt tør Fisk. Har Madamen ikke faaet den ned i Kahytten, jeg syntes det!"

„Trolig nok", svarede Skipperen, „har De ikke Deres Madkurv nede hos Dem, Madam Graae", raabte Skipperen ned til hende. „Den er ingensteds at finde heroppe".

„Hvor det skulde more mig, om hun havde glemt den i Land", hviskede Dansemesteren til mig, „saa vil hun neppe imorgen kinse ad min Karbonade".

„Vist ikke, nei", svarede Madamen, hvis røde Ansigt viste sig i Kahytsdøren og nu med synlig Angst i alle Miner begyndte at arbeide sig op ad den lille Trappe. „Jeg satte den selv ned ved de andre Madkurve".

Nu var hun endelig, takket være Skipperens Kraftanstrengelser, kommen helt op paa Dækket, bestandig klagende over det Knæ, hvori Svigersønnen sad.

„Men der staar den jo!" udbrød hun synlig lettet. „Hvem har havt fat i den?"

„Undskyld, Madam Graae, men det er min", forsikrede Dansemesteren i en bestemt Tone. „Jomfru Flejscher paa Hauserplads har selv ordnet den for mig".

„Jeg giver Dem og Jomfru Fleischer en god Dag", udbrød Kurvens formentlige Ejerinde. „Jeg kan sige Dem paa Punkt og Prikke, hvad der er i den. Et Stykke Laks, otte Stykker Karbonade, en grøn Ost; vil De nu tro mig?"

„Det Samme er der ogsaa i min eller rettere var i den, før det blev spist", svarede Dansemesteren; „men var der ogsaa en Flaske Aqvavit i Deres Kurv?" spurgte han triumferende.

„Ja der var", svarede Madamen noget forlegen. „Den skulde min Svigersøn have".

„Ogsaa en Del Kryddertvebakker", spurgte Dandsemesteren i en mindre tillidsfuld Tone.

„Meget rigtig", gjensvarede hun, „og paa Bunden vil De finde et Pund Chokolade til de Smaa".

„Jeg skulde da aldrig have forvekslet min Kurv med Deres, min gode Madam Graae. Værs'god, se selv efter, om De kan finde Chokoladen, for saa maa jeg tro Dem. Men hvor er saa min?"

Madamen svarede ikke, men rev i feberagtig Hast Kurven til sig og holdt snart Chokoladen frem til Alles behagelige Beskuelse.

„Her er Chokoladen, seer De det! men hvor er

Laksen og Karbonaden og de haardkogte Æg og Franskbrødene samt det Meste af Smørret".

„Vi have spist det Altsammen, Madam Graae", tilstod den ulykkelige Dansemester. „Hav mig undskyldt. Jeg indrømmer, det er en højst ubehagelig Fejltagelse".

Det syntes, som om Madam Graae slet ikke hørte de sidste Ord; thi neppe havde Dansemesteren udtalt de frygtelige Ord: At de havde spist det Altsammen, før hun sank tilbage paa en Vandtønde og blev siddende der en Stund i fuldstændig Bedøvelse.

Jeg benyttede den lille Pause, som nu opstod, til at kaste et Blik paa alle Ansigterne omkring mig. Toldbetjentens Ansigt var saa langt som fra Kyndelmisse til Paaske. Skipperen havde vendt Ryggen imod os; men paa hans Skulderbevægelser kunde jeg se, hvor han lo. Forresten veed jeg ikke, hvem der var mest at beklage, enten Dansemesteren eller Madamen.

„Fat Dem, min gode Kone", afbrød han endelig Pausen. „Jeg stiller min Madkurv til Deres Disposition".

„Han, Madkurv! Aa, mit stakkels Knæ! Nar! Bajads! Jeg kalder Eder Alle til Vidne paa, at jeg er bleven bestjaalen", vedblev Madamen og rejste sig i imponerende Vrede. „Skipper Kalstrup!' Jeg vil straks iland i Helsingør og anmelde Sagen for Øvrigheden".

„Bliv heller med det, til De kommer til Aalborg, Madam Graae", svarede Skipperen og blinkede til Dansemesteren, „og smid ham saa i Hullet, det har han ærlig fortjent".

„Men, hvad skal jeg ulykkelige Kone leve af til vi kommer til Aalborg?" spurgte hun i en klynkende Tone.

„For det Første er der Noget tilbage i Kurven endnu", trøstede Skipperen. „For det Andet kan De faa Alt, hvad De forresten behøver, hos mig og enfin skjænker jo Dansemesteren Dem sin egen Madkurv".

„Tal ikke om den, Skipper", afbrød hun ham med fornyet Forbitrelse. „Den Nar har ikke mere Madkurv end jeg har i min Lomme. Det Affkum! først siger han, at mine Børneborn, de søde, smaa Stakler, ere graabrune, skjøndt Gud veed, at de ere ligesaa hvide som andre Børn, og saa spiser han over Halvdelen af min Madkurv. Den deilige Laks! Aa mit stakkels Knæ".

Det vil imidlertid blive for vidtløftigt, at meddele alle Damens Bredesudbrud og Beklagelser; men peur peu, som Skipperen kaldte det, lykkedes det ham at berolige den fortørnede Kone, som han, tilligemed Levningerne af den ulykkelige Madkurv, fik listet ned i Kahytten.

„Jeg syntes nok, at Kurven var større end den, jeg kjøbte; men Brændevinsflasken hævede al min Tvivl", forsikrede Dansemesteren, hvis Madkurv, som det se-

nere viste sig, ikke var kommen ombord paa Grund af en Fejltagelse.

Vi passerede nu Kronborg og Aftenen begyndte at blive kold; men ingen af os tre Syndere vovede sig ned i Kahytten, før vi hørte, at Skipperen havde faaet Madamen og hendes Svigersøn stuvet ind i sin Køje, som han havde lovet hende, at hun maatte benytte, naar han ikke var i den.

Dansemesteren laa paa den smalle Løjbænk lige overfor; Toldbetjenten og jeg paa Gulvet. Saaledes styrede vi ud i Kattegattet, og da ingen af os havde Spor af Søsyge, sov vi trods det haarde Leje uforstyrrede, indtil Kokken om Morgenen skreg, at der var kogt Kaffe.

Op ad Formiddagen undersøgte jeg første Gang min Madkurv, der ikke gav Madam Graaes stort efter i Delikatesse, og dertil var nok saa rigelig forsynet.

Hun modtog nu, hvad jeg bød hende, og heller ikke sagde hun nej til et Stykke af Toldbetjentens Flæskesteg, da vi holdt Middagsmaaltid; men Dansemesteren værdigede hun ikke et Blik, endsige et Ord.

Vi havde haabet at være i Aalborg samme Dags Aften; men uheldigvis sprang Vinden om, da vi kom Hals ind og der blev intet Andet for, end at ankre op for den Nat, eftersom Kulingen tiltog mere og mere i Styrke.

Da Skipperen selv vilde benytte sin Køje, maatte Madam Graae finde sig i at ligge paa Gulvet, eftersom Løjbænken var altfor smal for hende; men Skipperen redte forresten et saa blødt Leje for hende som mulig ved Foden af Løjbænken, paa hvilken den adrette lille Dansemester hvilede i hele sin Længde, medens Toldbetjenten ligesom forrige Nat gik til Hvile ved Foden af Køjen.

Jeg, som den Yngste, maatte finde mig i den tarveligste Plads og tilbringe Natten siddende imellem Kahytsbordet og Køjen med Toldbetjentens Hoved imellem mine Fødder, hvilket forvoldte mig den største Vanskelighed.

Den halve Del af Natten var gaaet i Fred og Ro, da Kahytsdøren paa engang blev reven op, og Styrmanden brølede ned til os: Skipper, Jagten driver!

Med en Hurtighed, som Ingen skulde have tiltroet den lille, tykke Mand, var han i et Øjeblik ude af Køjen før nogen af os Andre vel var vaagen; men rimeligvis huskede han i Øjeblikket ikke paa de sovende Mennesker paa Kahytsgulvet, og plantede med al sin Vægt begge sine Ben paa Toldbetjentens Mave.

Denne gav et grueligt Brøl af sig, og greb instinktmæssig fat i Skipperen, som han derved trak ned paa sig; men da denne ufrivillig havde greben om sig og derved faaet fat i Dansemesteren, trak han i et Nu

denne Spirrevip ned paa Madam Graae, paa hvis Pande det siden viste sig, at han havde slaaet sin Næse tilblods.

Det var mig umulig at begribe Andet, end at man var kommen op at slaas nede paa Gulvet, og for ikke at komme med i Spillet, valgte jeg, at krybe op paa Bordet.

Giv slip, for Satan, Aa, mit Knæ, mit Knæ! Min stakkels Næse, saaledes lød det fra alle Sider, indtil Skipperen var kommen ud af Kahytten og de Andre paa Benene.

Madam Graae vilde have at vide, om Dansemesteren vilde tage Livet af hende, og Dansemesteren spurgte hende, hvorfor hun havde trukken ham ned af Løjbænken, en Sigtelse, som Madam Graae paa det Bestemteste benægtede Rigtigheden af; men det Mærkeligste og tillige det Morsomste af det Hele var dog det, at de Alle troede, at det var mig, som havde faaet ondt og ved at styrte op paa Dækket var falden paa Toldbetjenten og Madamen, en Paastand som jeg oppe fra Kahytsbordet kunde bevise Urigtigheden af.

Kort efter stak Skipperen Hovedet ned til os og sagde, at Jagten ikke længer drev, at Vinden var sprungen om, og at han vilde lette, saasnart det dagedes, samt at han havde ladet Kokken gjøre Ild paa til

Kaffe, da han mente, at det ikke var værd at gaa til Hvile igjen for saa faa Timers Skyld.

Disse glædelige Efterretninger bleve modtagne med almindelig Tilfredshed; snart sad vi om den dampende Kaffekjedel og, være sig Lugten af den fristende Morgendrik eller Synet af Dansemesterens ophovnede Næse, saa var Madam Graae nu kommen i et saa godt Humør, at hun endog kunde veksle et Par Ord med Dansemesteren, da han siden hen for tredie Gang fyldte hendes Kaffekop.

Et Par Timer efter laa vi ved Skibsbroen, hvor vi toge en langt hjerteligere Afsked med hinanden, end den ved Begyndelsen af vor Rejse syntes at skulle blive.

De gunstige Læsere og Læserinder maa tilgive mig, at jeg har dvælet saa udførligt ved denne Rejse, uagtet de deri optrædende Personer have saalidet med min Livshistorie at gjøre, at jeg ej engang mindes, senere at være truffen sammen med Andre af dem end Skipperen; men denne Rejse var den første større, som jeg hidtil havde foretaget mig, og mine Medrejsende samt deres indbyrdes Konflikter saa grundkomiske, at det alene bør skyldes min Pens Ufuldkommenhed, naar de, som læse disse Optegnelser, ikke dele mine Anskuelser.

Et Par Timer efter min Ankomst til Aalborg, gik jeg ud forat opsøge Kjøbmand Jannerup, og da jeg var kommen ind i hans Butik, blev jeg vist ind i hans

Kontoir, som var et lille, mørkt Bagværelse bag samme, hvor jeg traf en høj, mager Mand med Kalot og grønne Briller, staaende foran sin Skrivepult. Han stak straks sin Pen bag Øret, saa snart jeg var kommen indenfor, og saae paa mig med et spørgende Blik, uden saameget som at sige Goddag.

„Mit Navn er Kirketerp", begyndte jeg efter en let Bøjning med Hovedet, „som min Morbroder, Konsul Braadsøe i Skagen formodentlig har tilskreven Hr. Kjøbmand Jannerup om".

„Jeg har ganske vist Handelsforbindelse med Konsul Braadsøe i Skagen", svarede Kjøbmanden efter nogen Betænkning, „men mindes ikke i Øjeblikket, at han har tilskreven mig Noget om en Kirketerp. Hvornaar skulde det være og hvorom?"

Jeg stod som forstenet og kunde ikke straks svare paa Spørgsmaalene, hvorfor han gjentog dem igjen.

„Det er ikke en Maaned siden", svarede jeg endelig, „at min Morbroder lod mig vide, at jeg kunde henvende mig til Dem om Rejsepenge herfra og til ham, i hvis Tjeneste jeg skal træde, samt at jeg ogsaa vilde faa enhver Anvisning for denne min Rejse, som jeg maatte bede Dem om".

„Det kan jeg ikke forstaa", bemærkede Kjøbmanden, idet han tog sig en Pris Tobak, og tog mig under denne Operation skarpt i Øiesyn. „Det er ikke ret længe siden,

jeg havde Brev fra ham, og deri stod ikke et Ord om Dem".

„Da sættes jeg derved i den alvorligste Forlegenhed", bemærkede jeg fortrydelig, „med mindre De, min Herre, vil tro mig paa mit Ord og forstrække mig med de Rejsepenge, som jeg bestemt havde ventet at finde her".

„De maa undskylde, Hr. Kirketerp, at jeg ikke kan gaa ind paa Deres Anmodning, dels fordi det bliver ikke saa faa Penge, De skal have — 15 Dlr. kan næppe gjøre det — og dernæst fordi jeg ikke har den Fornøjelse at kjende mere til Dem, end hvad De selv siger, med mindre De har Konsulens Brev, hvori han har skreven til Dem om mig".

„Det faldt mig aldrig ind, at tage dette med", svarede jeg kort.

„Ja, saa kan jeg Intet gjøre for Dem, min Herre. Godmorgen og lykkelig Rejse", dermed tog Kjøbmanden Pennen fra Øret og gav sig Mine af, at ville skrive.

Jeg blev i første Øjeblik maallos af Forbitrelse, ikke saameget fordi jeg ingen Penge fik, hvilket allerede var galt nok, som navnlig fordi jeg fik Indtrykket af, at han antog mig for en Bedrager.

„Hr. Kjøbmand Jannerup", udbrød jeg, skælvende af Bevægelse. „De anser mig da aldrig for en Snyder?" — „Gud bevares, paa ingen Maade", svarede

Kjøbmanden og skottede over Skulderen hen til mig. „Farvel, Hr. Kirketerp; undskyld, jeg har meget travlt", og begyndte dermed at skrive igjen.

Jeg indsaae, at der Intet var at stille op med denne Mand, og forlod i Taushed Værelset.

Enhver vil indrømme, at min Stilling ingenlunde var uden Forlegenhed, naar man erfarer, at alle mine rede Penge udgjorde en af de gamle store Kobbermarker og 2 Eenskillinger af samme Metal. Hvorledes skulde jeg dog komme med saa ringe Hjælpemidler saa lang en Vej — de vilde maaske ej engang strække til for at komme over Fjorden.

Under disse højst pinlige Betragtninger havde jeg intet Andet at gjøre, fremmed som jeg var i Byen, end at søge ned til Jagten, hvormed jeg var kommen, og som jeg nu betragtede som mit eneste Tilflugtssted.

„Hvordan er det De seer ud, min gode Kirketerp?" spurgte den lille trivelige Skipper, som netop stod i Begreb med at forlade Fartøjet.

Ved dette Spørgsmaal blev jeg greben af en saadan Bedrøvelse, blandet med Harme, at jeg brast i en høj Graad, idet jeg holdt mig for Øjnene med begge Hænder. „Kom med mig ned i Kahytten", sagde den godmodige, lille Mand og steg selv først ned. „Naa, sæt Dem der og vær fornuftig! Hvad er hændet Dem, fortæl mig kun Alt".

Jeg gav ham et nøjagtigt Referat af mit Møde med Kjøbmand Jannerup.

„Det kan ikke nytte, at jeg selv gaar til Jannerup forat borge for Deres Ærlighed, som jeg aldeles ikke tvivler paa", bemærkede Skipperen efter nogen Betænkning; „thi han er Mistænksomheden selv, og nu har han engang sat sig i Hovedet at sige Nej — jeg kjender Fyren! Men til Skagen maa De alligevel, om De saa skal vandre paa Deres Fod den hele Vej. Har De slet ingen Penge hos Dem?"

„18 Skilling", svarede jeg sønderknust.

„Det er forbandet lidt", svarede Skipperen og kløede sig bag Øret, „og jeg har heller ikke mange rede Penge, desværre! Men jeg vil dele dem med Dem, som jeg har, Kirketerp, og saa kan De sende gamle Kalstrup dem igjen, naar De kommer til Mønten. Lad os nu se", vedblev han og trak en fedtet Skindpung op af sin Bukselomme. „Her er hele Herligheden, voila, 8 Mk. 6 Sk., hm! det er lidt for En, mindre for To. Jeg har klareret paa Toldboden og faar efterhaanden Penge ind. Tag De dem derfor kun alle, min gode Kirketerp, og sæt saa det gode Ben foran til Skagen; thi De har ikke godt Raad til at ligge over forlænge i Kroerne undervejs".

Jeg var saa greben af Bevægelse, at jeg ikke formaaede at takke den brave Mand med et eneste Ord.

Skipperen forstod imidlertid at vurdere mine Følelser. Han klappede mig venlig paa Kinden og sagde: „Lad De kun være med at takke mig; hvad er det dog det Hele, et Laan af 8 Mk. 6 Sk. Vær bare herefter mere frejdig; thi husk, De skal i Lag med en Braadsøe, som jeg dog ikke haaber svarer til sit Navn, men som en fattig Svend maa De kæmpe Dem frem, det har ogsaa jeg gjort, Kirketerp; men tager De Vorherre med som Lods og stoler paa hans Bistand, saa klarer De Dem nok. Bliv ikke forknyt, fordi De træffer paa haarde Mennesker; fortjener De at støttes, sender Vorherre Dem nok en Hjælper i den belejlige Tid, om det saa kun er en gammel, fattig Skipper".

Med disse Ord var den brave Mand som en Vind oppe paa Dækket og i Land, før jeg endnu var kommen mig af min Overraskelse.

I den Baad, i hvilken jeg kort efter satte over Fjorden, fik jeg Plads ved Siden af en ældre Mand, hvis vejrslagne Ansigt og ildrøde Næse tydede paa et meget bevæget Liv.

„Jeg vil ikke haabe, at De har langt at gaa med den Pakke, som De har paa Deres Knæ", bemærkede Manden med et Blik paa Pakken.

„Saalangt som jeg vel kan komme nord efter", svarede jeg kort, „det vil sige, lige til Skagen".

„Saa har De vist ikke Noget imod at kjøre Halvvejen", henkastede han.

„Hvorledes kan jeg komme til det", spurgte jeg og spidsede Øren.

„Aa, ganske naturligt!" forklarede han. „Jeg kjører Fragt mellem Aalborg og Hjørring og tager Godtfolk op for en billig Betaling".

„Den bliver maaske alligevel for høj for mig", svarede jeg og rystede paa Hovedet; „thi mine Rejsepenge ere kun faa".

„Jeg tager 1 Dlr. for Enhver imellem Aalborg og Hjørring", forklarede Manden; „men da De ikke har gode Raad, som De siger, og jeg har god Plads i Vognen, vil jeg tage Dem og Bylten med for det Halve, imod at De giver mig en Kaffepunsch i Brønderslev Kro".

Herpaa kunde jeg med Glæde gaa ind, og neppe en Time efter at vi vare komne i Land, rullede vi hen ad Vejen til Hjørring, idet Manden fortalte mig, der var hans eneste Passager, alle de Hestes Livshistorier, som han havde ejet. Da Kaffepunschen var indtagen i Kroen, og vi atter vare komne paa Vej, vilde han til Gjengæld vide Besked om mine Forhold, navnlig hvad jeg skulde i Skagen, og da jeg sagde ham, at jeg skulde i Tjeneste hos Konsul Braadsøe, fortalte han mig, at

han kjendte ham meget godt; thi han havde ofte kjørt Fragt for ham ved Strandingsauctioner.

„Han har hele Skagen i sin Lomme", forklarede han, „baade fordi han er den rigeste Mand derude, og fordi han kjender saagodtsom alle deres Gavtyvestreger".

„Gjør han da ikke selv Gavtyvestreger?" henkastede jeg.

„Aa, han er vel ikke rent fri", svarede Manden med et polisk Smil; „men med en Konsul, som dertil er en rig Mand, tager man det ikke saa nøje. Mig har han kun snydt en Gang", tilføjede han med et Skuldertræk, „men siden har jeg tjent godt ved ham ved Fragtkjørsel; thi det er vistnok sandt, at han sidenhen altid betænker dem vel, som han engang har taget ved Næsen".

„Hvorledes tog han Dem ved Næsen, Svendsen!" spurgte jeg nysgjerrig.

„Aa, jeg kjøbte engang 50 Tdr. Kul af ham, men fik Kornmaal istedetfor Kulmaal; det er det Hele og ikke værd mere at tale om. Men, det er sandt", afbrød han sig selv, „hvor vil De tage ind i Hjørring, thi Klokken bliver 12, inden vi komme derind?"

Jeg svarede ham, at da jeg Ingen kjendte i Byen, vilde jeg sige ham Tak, om han vilde anvise mig et billigt Gæstgiversted.

„Saa kan De blive hos mig, om De vil", bemærkede han; „det Samme gjør Saamange, som rejse med

mig. Jeg giver Dem varm Aftensmad, den venter paa mig, Nattelogi og Kaffe imorgen, Altsammen for 2 Mk.". Derpaa kunde jeg nok gaae ind og fortrød heller ikke Handelen siden.

Tidlig den næste Dags Formiddag begav jeg mig tilfods ud af Byen, bærende min Bylt paa Ryggen, saaledes som Fragtmanden havde lært mig det, og gik trøstig ad Tversted Kro til. Da jeg kom dertil omtrent ved Middagstid, holdt 3 Vogne belæssede med Korn udenfor Kroen og snart erfarede jeg, at de skulde til Skagen forat sælge det; thi Skagboerne blive proviantterede inde fra Land, hvorfra de faa deres Fornødenheder i dyre Domme, og Bønderne fylde derefter deres tomme Vogne med Fisk, naar de ville tilbage. Det var mig en let Sag, at faa en af Bønderne til at tage min Bylt med paa sin Vogn, og efterat jeg havde „givet Brændevin rundt", bleve Bønderne saa venskabelige imod mig, at de ej alene beklagede, at de ikke kunde tage mig op paa Vognen, eftersom de gik den hele Vej tilfods, men endog tilbød mig at benytte deres Madæsker, hvilket jeg ogsaa gjorde.

I bedste Forstaaelse med hinanden begyndte vi altsaa vor Rejse, der for mig var af den yderste Interesse, eftersom jeg aldrig før havde seet noget Lignende. Paa den ene Side rullede det store, majestætiske Hav, som Bønderne kjørte saa nær ud til som mulig, sine væl-

dige Bølger langsomt ind imod Landet, medens de udenfor brøde sig dundrende og brusende imod den yderste Revle, hvis Beliggenhed man kunde kjende paa Skumstriben langs Kysten.

Hist og her laa en henkastet Baad, og paa hele Vejen talte jeg femten Vrag, hvoraf vi kjørte tvers igjennem to og tæt forbi de fleste. Kun to Gange mødte vi Mennesker, den ene Gang tilvogns, den anden Gang tilfods. Ret som vi passerede et Sted, som Bønderne kaldte Skiveren, indtraf et Tilfælde, som satte mig i den største Forskrækkelse og forsinkede Rejsen et Par Timers Tid. Enten nu Bønderne ikke ret kjendte Vejen, eller de vare uforsigtige, saa sank pludselig Hestene for den forreste Vogn til Knæene ned i det løse Sand, det saakaldte Kvægsand, og da Bonden piskede paa Hestene for at faa dem til at gaa frem, gjorde de vel et Par Spring, men trak derved den belæssede Vogn med ud i Hullet, og nu kunde man hverken komme frem eller tilbage. Det gjaldt nu kun om at berolige de arme Dyr, der ved deres voldsomme Bevægelser forat komme op blot arbejdede sig længere ned i Dybet, hvori de allerede vare sunkne indtil Maven, og min Overbevisning er det, at Manden vilde have mistet sine Heste, dersom han havde været alene paa Rejsen. Naturligvis vare vi Andre ilede til forat bringe Hjælp. Seletøjet blev skaaret fra Vognen og denne aflæsset, under hvilke

Arbejder vi stundom sank i indtil Hofterne, svedende omkap med de arme Heste, der, rystende over alle Lemmer og prustende, forresten nu forholdt sig aldeles rolige, være sig fordi de vare udmattede, eller fordi de kloge Dyr forstode, at vi arbejdede paa at komme dem til Hjælp.

Efter de største Anstrengelser, men først efter flere forgjæves Forsøg, lykkedes det at faa først den ene og saa den anden Hest befriet fra Sandgraven, i hvilken de ellers, ifølge Bøndernes Forsikring vilde have været redningsløs fortabte, medens Ejermanden til Hestene siden paastod, at han hellere vilde have kjørt 10 Mil til, end at dette skulde være hændet hans Heste, der ganske vist ogsaa saae yderst medtagne ud, da de atter bleve spændte for Vognen, af hvis Læs de to andre Bønder toge hver en Tønde Korn paa sin Vogn, hvilket var ligesaa velbetænkt som smukt gjort.

Paa Grund af denne Forsinkelse kom vi først ud paa Aftenen til Gammelskagen, hvorfra jeg havde en halv Mils Vej til mit Bestemmelsessted; thi da Bønderne allerede bleve budte gode Priser for deres Korn, og hvad de ellers havde med, besluttede de sig til at blive her.

Den skibbrudne Mand, om jeg saaledes tør kalde Hestenes Ejermand, vidste ikke, hvad Godt han skulde gjøre mig for min Smule Bistand med at frelse hans

Heste, og det var ham en aabenbar Lettelse, da jeg gik ind paa at spise min Aftensmad af hans Madæske, der forresten var meget rigeligt forsynet.

Paa Grund af de Forespørgsler, jeg havde gjort, fandt jeg let hen til min Onkels Hus; men hvor ubehagelig blev jeg ikke overrasket, da jeg saae det oplyst fra Ende til anden og et stort Bal i fuld Gang. Jeg havde allerede saa smaat tænkt paa at søge mig Logis for den Nat i Byen, eftersom Klokken var henimod 11, men nu var jeg aldeles bestemt derpaa, om jeg blot kunde finde et saadant. Udenfor Balsalen stod en Klynge Skagboere, Mænd og Kvinder, og iagttog de Dansende indenfor, hvilket de havde let ved, fordi Gardinerne ikke vare nedrullede.

„Se hvor den tydske Kaptain forstaaer at svinge „Lokkeduen"", hviskede en foran mig staaende Skagbo sin Nabo i Øret, „og seer Du, hvor mistrøstig Byfogden er derover?"

„Hvor dog Præstekonen taler ivrig i Aften med „Braadsøen"", hviskede den Adspurgte, „jeg troede ikke, de vare saa gode Venner".

„Ingen af dem mener sagtens Noget med det", svarede den Anden tørt.

Mine Øjne søgte straks min kjære Onkel, som jeg paa Grund af Skagboens Anvisning ogsaa let fandt. Han var en Mand under Middelhøjde med stærkt graa-

sprængt sort Haar, skarpe Ansigtstræk og mager. Han liguede mere Kjøbmand Jannerup i Aalborg end min kjære Moder, med hvem han kun havde det mørke Haar tilfælles, og gjorde aldeles intet godt Indtryk paa mig. Nu blev der klappet af, hvilket ogsaa fremkaldte Bevægelse i Klyngen udenfor, og min behagelige Nærværelse blev straks bekjendt for Alle udenfor, som begyndte at stikke Hovederne sammen, idet de mønstrede mig med nysgjerrige Blikke.

„Er der ingen af Eder, som kan sige mig, hvor jeg kan faa Logis blot for denne ene Nat," spurgte jeg, høflig lettende paa Huen.

„Det kan De faa hos mig," lød straks en hæs Stemme ud af Klyngen, af hvilken en lille Mand nu traadte frem, „at sige, om De straks vil give en Flaske Brændevin derfor".

„Jeg har ikke Brændevin hos mig," svarede jeg noget stødt, og saae spørgende hen til de andre Folk.

„Det kan jeg nok begribe," svarede han med en modbydelig Latter. „Gaa De nu bare derhen ad Vejen, imens jeg løber ind til Konsulens efter Brændevinen, saa skal jeg straks være hos Dem."

Kun højst uvillig adlod jeg Opfordringen, da jeg aldeles ikke syntes om Manden; men hvad skulde jeg gjøre: jeg kunde jo saa resikere aldeles intet Logis at faa og tilmed trøstede jeg mig med den Tanke, at

Konen muligvis var bedre. Lidt efter var Manden ved min Side med Brændevinsflasken i Haanden og begyndte nu med at udspørge mig, om hvem jeg var, om min Rejse og mange andre Ting, hvorpaa jeg gav ham stedse kortere og mere undvigende Svar. Endelig stode vi da ved hans Hus, en lille faldefærdig Brakke. Døren til Forstuen var aaben, men Døren ind til Stuen aflukket.

„Luk op, Lene," raabte Manden og ruskede i Døren.

„Bliv udenfor, Dit fordrukne Svin," lød en kvindelig Røst indenfor. „Du kommer ikke ind i Nat; jeg veed nok, hvordan Du har det, naar Du kommer saa sent hjem."

„Sikke nogen Sludder," skreg Manden, „hvorfor lukker Du ikke op? Du er jo oppe endnu. Jeg har en god Ven med, som vil blive her inat."

„Han skal Satan heller," svarede Konen, „en Fuldsnude er nok. Gaa ad Helvede til begge to!"

Nu tabte Manden Taalmodigheden, og med en drøj Ed rev han den halvaabne Dør op; men i samme Øjeblik fløj et Bundt tørre Fisk i Hovedet paa Manden, som derved fik Brændevinsflasken slaaet ud af sin Haand. Med et rasende Skrig fløj han ind i Stuen, hvorfra en kvælende Atmosfære strømmede mig imøde. Bordet blev væltet omkuld, hvorved Lampen faldt paa Gulvet

og gik ud, og medens Ægtefolkene under Hvin og Skrig bankede løs paa hinanden, styrtede jeg bort fra det Vederstyggelighedens Hjem. Skjøndt jeg nu maatte være forberedt paa at tilbringe den hele Nat i det Frie, foretrak jeg dog det langt hellere end at tage Ophold i hin Bolig, som jeg ved et heldigt Tilfælde var sluppen for.

Imidlertid saae jeg mig dog omkring for om muligt at opdage Lys i et eller andet Hus, og virkelig var jeg saa heldig at see et i nogen Afstand fra det Sted, hvor jeg stod. Med hurtige Skridt ilede jeg hen imod det; men, belært af mit tidligere Uheld, vilde jeg dog først udspejde, hvordan det stod sig til derinde, før jeg bankede paa. Alt syntes hyggeligt og renligt, og midt paa Gulvet knælede en Kone, kun halvt paaklædt, ved en Vugge, hvori der laa et lille Barn, som hun gav af en Flaske. I det Samme løftede Konen Flasken imod Lyset for at se, hvormeget af Indholdet der endnu var tilbage, og jeg saae da et af de yndigste Ansigter, som jeg nogensinde havde truffet paa, der laa desuden saadan en Fromhed og Englegodhed over de milde Træk, at jeg sagde til mig selv, at en saadan Kvinde umulig kunde afslaa min Bøn.

Jeg gik ind i Forstuen og bankede paa Døren, hvorefter jeg hørte et svagt Skrig, være sig af Overraskelse eller Frygt, indenfor. Efter et kort Ophold bankede

jeg igjen, og nu lød et venligt Værsgod ud til mig i Forstuen. Da jeg nu aabnede Døren, bemærkede jeg straks, at hun havde kastet et Tørklæde over sin Barm og Skuldre; hun havde rejst sig op og stod i halvbøjet Stilling og rokkede Vuggen, idet hun saae paa mig med Nysgjerrighed og Forundring.

„Undskyld, min kjære Kone," begyndte jeg efter at have budt Godaften, „at jeg ulejliger Dem saa sildig for at bede Dem om at huse mig blot denne Nat. Lyset lokkede mig hertil, og afslaar De min Bøn, maa jeg tilbringe Natten i fri Luft."

„Jeg tænker ikke, at Fa'er nægter Dem Ophold, eftersom vi nok kan skaffe Plads", svarede hun med en Stemme, der overraskede mig ved sin Blødhed. „Værsgod at lægge Pakken fra Dem og sid ned, til han kommer; jeg har længe ventet ham; men der tror jeg, vi har ham allerede", udbrød hun, da vi hørte Nogen bevæge sig udenfor, og et glad Smil fløj over hendes Ansigt. I samme Øjeblik viste en ældre, men endnu kraftig Fisker sig i Døren, hvor han en Stund blev staaende, greben af en lignende Forbavselse som hans Datter, der skyndte sig med at udbryde: „Den fremmede Mand kom ret nu, og beder om at maatte blive her inat."

Under denne Bemærkning var Fiskeren kommen ind og skyndte sig at lukke Døren i.

„Var det ikke Dem", spurgte han og tog mig skarpt i Øjesyn, „som Svend Tumling tog med sig hjem for lidt siden."

„Meget rigtigt," svarede jeg og fortalte nu i al Korthed, af hvad Grund Opholdet var bleven afbrudt, før det var begyndt, hvilket ligemeget syntes at more Datteren og hendes Fader.

„Ja, ja," svarede han efter at have hørt det Hele. „Svend Tumling er den uslefte Mand i hele Skagen, og hans Kone ikke meget bedre. Vi ynkedes Alle over Dem, da han trak af med Dem, og godt var det for Dem, at det gik, som det gik; men hvor skal vi lægge den unge Mand, Andora," spurgte hendes Fader godmodig, „thi det er Synd og Skam atter at jage ham ud."

Datteren mente, at det var bedst, at jeg blev, hvor jeg var, og at hun med den Lille gik ud i et andet Kammer, om hendes Fader vilde hjælpe hende Vuggen ud. Da Fiskeren var ifærd med at trække sin Trøje af, sprang jeg til, og bad om jeg maatte gjøre det i hans Sted, hvilket imidlertid blev mig nægtet.

„Jeg hører, at De tror, at min Datter er gift; nej, saavidt har hun ikke dreven det endnu, uagtet hun, som De ser, har et Barn i Vuggen; men Sligt gaar for sig her i Skagen uden Hekseri, og jeg kan tænke vel ogsaa paa andre Steder."

„Aa, fy dog, Fa'er", afbrød Datteren ham og blev blussende rød.

„Er det da Løgn, jeg har sagt", bemærkede Faderen med en mig uforklarlig Munterhed. „Hiv op, Andora, og Gud velsigne Eder Begge".

Og dermed hjalp han hende Vuggen ind i Kammeret.

For mig var det, som om jeg havde faaet et Stik i Hjertet. Saamegen tilsyneladende jomfruelig Ynde og Blufærdighed og dog en falden Pige! hvor dog Skinnet kan bedrage! og hvor Skagen maa være et forfærdeligt Hul. I det første Hus, jeg kom, floges Mand og Kone under de forfærdeligste Eder, og her havde maaske Usædeligheden bygget sit Tempel.

„Andora spørger, om De er sulten", sagde hendes Fader, da han atter traadte ind i Stuen.

„Nej, Tak, kun træt og søvnig", svarede jeg kort.

„De seer ogsaa noget medtagen ud", bemærkede Fiskeren; „men nu kommer hun straks og laver Sengen til. De kommer til at ligge i denne og jeg i den hist henne".

I det Samme kom Datteren ind, og efter at have puslet lidt ved Sengen forlod hun os med et venligt Godnat.

Jeg faldt straks i en dyb Søvn, hvoraf jeg blev vækket henimod Morgenstunden, medens det endnu var

mørkt, derved, at jeg syntes at høre sagte Stemmer inde i Værelset.

„Lad det Slikkeri være i Nat", hørte jeg den gamle Fisker sige. „Du kan let vække dem Begge".

Umiddelbart derefter hørte jeg Døren til Kammeret, hvori Andora sov med Barnet, lukkes op; et Øjeblik forsvandt en Mand derinde, men kom straks efter atter tilbage, hvorpaa han og Fiskeren, ja rimeligvis Flere forlode Stuen.

„Gud veed, hvad min Onkel vil tænke, naar han hører, at hans kjære Søstersøn har opholdt sig i dette Hus inat", tænkte jeg ved mig selv, vendte mig om paa den anden Side og vaagnede ikke før højt op paa Dagen.

Saasnart jeg var paaklædt, gik jeg et Øjeblik udenfor Huset for at nyde den friske Morgenluft, og da jeg atter vendte tilbage efter en halv Times Forløb, var Stuen ordnet, som om Ingen havde sovet i den den Nat.

„Godmorgen", sagde Andora, idet hun kom ind med Kaffen og saae paa mig med den samme uskyldige og fromme Mine, som jeg om Aftenen havde beundret udenfor Vinduet, men som jeg nu holdt for gemen Frækhed. „Har De sovet godt inat?"

„Jo", svarede jeg tvært.

„Hørte De ikke Noget til min lille Birthe?"

„Nej", brummede jeg.

„Da skreg hun dog inat", bemærkede hun.

„Ja saa", svarede jeg. „Var det dengang, en Mand var inde hos Dem?"

„Naa, har Niels været derinde?" spurgte hun leende. „Det kunde jeg forresten nok tænke; men jeg maa have sovet".

Dette var dog altfor galt! Jeg slugte formelig Resten af min Kaffe, rejste mig og spurgte kort og godt: „Hvad er jeg skyldig for inat?"

Hun syntes at studse, men svarede efter en kort Betænkning: „Ingenting. Skagboere tage aldrig Noget for Husly til Rejsende".

„Da skulde jeg dog betale Svend Tumling", bemærkede jeg.

„Ja, ham", svarede hun med et Udtryk af den dybeste Foragt; „men ellers tager Ingen Noget derfor. Det gjør vi med Glæde og af godt Hjerte".

Den hele ukunstlede og venlige Maade, hvorpaa hun talte, bragte mig til at behandle hende lidt høfligere.

„Jeg vil bede Dem om, at mit Tøj maa blive, til jeg afhenter det i Dagens Løb, og hils Deres gode Fader, at jeg, saasnart jeg faar Lejlighed, skal komme og sige ham Tak". Selv kunde jeg ikke bekvemme mig til at sige hende Tak, skjondt hun dog havde haft den

største Ulejlighed med mig; ja, jeg kunde ikke engang række hende Haanden til Farvel, da jeg gik.

Alt som jeg nærmede mig min Onkels Hus, fyldtes mit Sind med ganske andre, langt alvorligere Tanker; thi jeg følte, at jeg stod ved et Vendepunkt i mit Liv. Da jeg vidste, at der havde været stort Uvenskab mellem ham og min Fader, uden at jeg kjendte Grunden dertil, og min Moder altid havde beskrevet ham for mig som en hjerteløs, beregnende og stivsindet Mand, ventede jeg mig megen Modgang i den Tid, jeg skulde staa min Lære ud hos ham; men jeg haabede, at Modtagelsen, som det i Almindelighed er Tilfældet, vilde blive venlig, og havde lovet baade min Moder og mig selv paa det Helligste at lempe mig efter ham, forsaavidt det paa nogen Maade var mig muligt.

Paa mit Spørgsmaal i Butiken, om Konsulen var at faa i Tale, sagde man mig, at han var paa sit Kontor, hvortil jeg skulde passere igjennem et Værelse ved Siden af Butiken, der var opfyldt af en Del Varer, rimeligvis af det Slags, der skulde ligge nær ved Haanden for den daglige Handels Skyld. Da jeg havde banket paa Døren, lød det straks indenfor: „Luk op!“ og et Øjeblik efter stod jeg for min mægtige Onkel, der, ligesom Kjøbmand Jannerup, stod og skrev foran sin Pult.

Døren til et andet Værelse stod aaben, og en mun-

ter Passiar baade paa Dansk og Tydsk, blandet med højrøstet Latter, lød derfra ind i Kontoret. Saasnart min Onkel saae mig, tilnikkede han mig et Velkommen, men vendte sig i samme Øjeblik henimod den aabenstaaende Dør og raabte ind i Værelset:

„I er jo som af Lave derinde! Tving mig ikke til at lukke Døren i. I veed ikke af, at her er fremmede Folk tilstede".

I det Samme viste en ung Pige sig i Døren: „Nej, hør mig til den gamle Tørvetriller! Smuk ordenlig, min Ven, eller vi smække Døren i for Hans Næse, saa kan Han have det saa godt".

Idet mit kjære Søskendebarn udtalte disse Ord til sin Fader, mønstrede hun min Ringhed med et Blik, der var mere impertinent end nysgjerrigt, hvorpaa hun igjen forsvandt. Jeg erfarede siden, at min Onkel havde den Skik at drage sin Datter frem ved hvert første Besøg i hans Hus, naar det var Fremmede, som han lagde Vægt paa, hvilket Folkemeningen havde forklaret derhen, at denne beregnende Mand ene og alene gjorde det, for ved sin Datters Elskværdighed, som derved havde faaet en fejl Retning, men som han naturligvis fandt uimodstaaelig, end mere at fængsle sine Gæster til sine Interesser; det var ogsaa derfor, at Skagboerne, der i Grunden hverken yndede ham eller hende, imellem sig selv indbyrdes kaldte hende Lokkeduen. Forresten var

hendes Navn Fanny, og hun var ganske vist baade en tækkelig Pige og endel begavet; men hun var bleven aldeles forkjælet af sin Fader, der havde været Enkemand i en halv Snes Aar, og derved tilegnet sig en Frihed ligeoverfor ham og saagodtsom alle Andre, som neppe faldt i Alles Smag, i det Mindste ikke i min.

Da Fanny var forsvunden, vendte min Onkel sig imod mig med en Mine, som om han vilde sige: Ikke sandt, hun er magelos! og derpaa spurgte han: „Hvad staar til Tjeneste?"

Med et Buk svarede jeg: „Jeg har herved den Fornøjelse at hilse Konsulen fra min Moder, Deres Søster i Svendborg".

Han saae paa mig et Øjeblik med et, som mig syntes, misfornøjet Udtryk i sit Aasyn; men maaske tog jeg fejl.

„Saa er Du sagtens Ulrich", bemærkede han, hvilket jeg bekræftede.

„Er Du kommen over Aalborg eller landsat her i Nærheden?" spurgte han videre, og jeg oplyste ham da om, at jeg ifølge hans Anvisning var rejst over Aalborg.

„Fik Du Penge hos Jannerup?" spurgte han atter.

„Nej, Hr. Konsul", svarede jeg, „han vilde ikke engang tro, hvad jeg sagde". Tanken derom bragte mig endnu til at rødme.

„Jannerup er en forsigtig Mand", svarede min Onkel med et bifaldende Nik, „og derfor kan man ikke fortænke ham i, at han ikke troede Dig. I Svendborg husker man ikke paa, at vi her i Skagen kun faar Posten en Gang om Maaneden. Her ligger endnu Brevet til Jannerup om Dig, der først kan afgaa i næste Uge. Men hvordan kom Du saa herop?"

„Tilfods, Hr. Konsul", var mit Svar.

„Saa har Din Moder altsaa været taabelig nok til at fylde Dine Lommer, uagtet hun vidste, at jeg vilde betale Rejsen. Det ligner hende!"

Blodet kogte i mig; men jeg tvang mig til i Rolighed at svare: „Alle mine rede Penge udgjorde 18 Skilling, Hr. Konsul". Mit Svar slog ham øjensynlig, og han saae en Stund i Tavshed paa mig. Medens Passiaren gik rask inde i det andet Værelse, gik min Onkel med en gnaven Mine hen for at stoppe sin Pibe, under hvilken Operation han atter vendte sig til mig med disse Ord: „Du ligner ikke Din Fader, hvad det Ydre angaar, og dette er mig kært. Det vil vise sig, om Du ligner ham i Sindelaget".

Han holdt op en liden Stund, dels for at tænde sin Pibe, og rimeligvis ogsaa fordi jeg skulde have Tid til at synke denne bitre Mundfuld, som jeg følte drev Blodet op i mit Ansigt; men endnu beholdt jeg min Rolighed og Sindsligevægt.

„Der er foreløbig kun to Ting, jeg vil sige Dig i Dag", begyndte han igjen, idet han blæste en vældig Tobaksky bort fra sig. „For det Første maa Du ikke gjøre Dig vigtig ligeoverfor de andre Folk i Huset, fordi Du er min Søsterson, og dernæst skal Du her blot hedde Ulrich og ikke andet. Din Faders Navn vil jeg hverken høre eller se her i Huset, og derfor skal Du skrive til Din Moder, at hun blot skal skrive Ulrich udenpaa Breve til Dig. Har Du forstaaet mig?"

„Jo, Hr. Konsul, desværre altfor godt", svarede jeg med al den Rolighed, jeg formaaede at give mit oprørte Sind; „men tillad mig at sige Dem, at jeg vil sætte en Ære og Lykke i at ligne min elskede, brave Fader i hele min Færd, og at jeg for ingen Pris giver Slip paa hans Navn, om end for aldrig saa kort Tid. Kan Hr. Konsulen derfor ikke bruge Ulrich Kirketerp, bliver det bedst baade for Hr. Konsulen og mig, at Læretiden afsluttes, før den endnu er begyndt".

„Jeg mærker nok, at Du har arvet Din Faders hele Uforskammethed", svarede min Onkel med aabenbar Forbitrelse i alle Miner, idet han truede ad mig med sin lange Pibe. „Ikke for Alverdens Guld vil jeg have en saadan Flegel i mit Hus. Gaa Du den Vej, Du kom, og Lykke paa Rejsen!" dermed gik han trallende ind i det andet Værelse.

Jeg veed endnu ikke, hvorledes jeg kom ud af Hu-

set og ned til Havet, hvor jeg først kom til Besindelse. Mine Tindinger brændte, og det værkede i mit Hoved; jeg badede mit Lommetørklæde i Vand og pjaskede Hovedet dygtig dermed, og det hjalp. Nu gik jeg lidt op fra Havbredden og satte mig ned bag en fremspringende lille Klit og skjulte bevæget mit Ansigt i mine Hænder. Jeg følte mig saa trøsteslos som ingensinde før eller siden i hele mit Liv, ene og forladt, som jeg sad der, saa langt fra mit Hjem og blottet for alle Hjælpemidler til at vende tilbage, om jeg endog vilde. De faa Mennesker, jeg kjendte her, vare enten mine Fjender, eller jeg foragtede dem dybt. Hvem skulde jeg dog henvende mig til om Bistand, ja blot om et godt Raad; thi selv vidste jeg ingen Udvej.

Men havde jeg ikke været for heftig imod min Onkel, spurgte jeg mig selv. Burde jeg ikke have taget mere Hensyn til den uhyre Forlegenhed, hvori han kunde sætte mig, naar han i sin Fortørnelse — være sig med Rette eller Urette — viste mig fra sig. Jeg gjennemløb i Erindringen Alt, hvad han havde sagt til mig, som havde krænket mig saa dybt, ligefra den ufortjente Spydighed om min Moder til det Had og den Foragt, hvormed han omtalte min Fader.

Mit Hoved begyndte atter at værke; den heftigste Forbitrelse sammensnørede atter mit Hjerte, og jeg sagde

til mig selv: „Nej, nej! jeg kunde ikke Andet! ellers fortjente jeg ikke at bære min brave Faders Navn".

„Naa, her har De lagt Dem for Anker, Kirketerp!" hørte jeg Lars Thranes velbekjendte Røst tæt ved mig. „Har De lidt Havari i „Braadsøen" hist henne?" spurgte han videre. „Andora og jeg syntes, De havde faaet en Slagside, da De krydsede forbi os ad Havet til, og saa maatte jeg stikke efter Dem forat se, hvor De styrede hen".

„Jeg er meget ulykkelig, Thrane", svarede jeg uden at se op.

„Ulykkelig! sikken Sludder!" udbrød den djerve Sømand med et Udtryk af usigelig Foragt i sin Stemme. „Et Menneske med endnu ikke tyve Aar paa Bagen, hvad skulde han være ulykkelig for: hele Verden staaer ham jo aaben, naar han blot har Mod til at kaste sig ud i den. Maa jeg forresten spørge Dem om, hvad De er ulykkelig over, som De siger?"

„Min Onkel vil ikke have mig i sin Tjeneste", svarede jeg sørgmodig, „og nu sidder jeg her saagodtsom uden Penge paa et fremmed Sted, langt fra Hjemmet".

„Hvad for noget! er Konsul Braadsøe Deres Onkel?" spurgte Fiskeren med et Udtryk af den største Forbavselse.

„Jo han er", svarede jeg og saae første Gang op paa Manden, „jeg har nok glemt at sige Dem det".

Han stod et Øjeblik som i sine egne Betragtninger, derpaa bøjede han sig ned til mig, lagde sin Haand paa min Skulder og saae mig ind i Øjet paa en Maade, som jeg aldrig glemmer. „Er De ogsaa overbevist om, Kirketerp, at det er Deres Ulykke, at De ikke kommer i hans Brød?"

Jeg studsede, der var en saa gribende Alvor i den Maade, hvorpaa han udtalte dette, at jeg følte mig overvældet deraf.

„Seer De det", sagde Fiskeren, da han forgjæves havde ventet paa et Svar, og tog atter Haanden fra min Skulder, „og hvad det angaaer, at De ingen Penge har at rejse hjem for, saa lemper det sig nok af sig selv. Kommer Tid, kommer Raad! men rejs Dem nu op og følg med mig hjem for det Første".

„Lad mig blive siddende, kjære Thrane", svarede jeg modfalden, „jeg trænger til Ensomhed".

„Nej, Gu' om De gjør", svarede Fiskeren ivrig. „Er et Menneske mod i Hu, er det ikke godt, at han er ene, veed De ikke det? Men, det er sandt", vedblev han munter, „De veed heller ikke, at det netop i Dag er seksten Aar siden, at jeg fiskede Andora op fra et Vrag herudenfor, og saa har vi altid nogle gode Venner hos os til Aften, og i Aften giver netop min Svigersøn en Bolle Punsch til Ære for hende, fordi hun er en anden Moder for hans lille Birte".

Jeg sad maallos af Forbavselse over alt det, jeg paa engang fik at vide; men den gode Thrane misforstod aldeles min Ubevægelighed og purrede mig paany, idet han udbrød: „Vær nu fornuftig, Kirketerp! rejs Dem og følg med hjem. Vi finde nok paa Raad, som jeg siger, og i ethvert Tilfælde kan De jo blive hos mig, saalænge De vil".

Hurtig var jeg paa Benene. Der var kommen nyt Mod i mit Hjerte og Glæde i mit Sind. „Hvor jeg har gjort den stakkels Pige Uret i mine Tanker", udbrød jeg, „tænk Dem, kjære Thrane! jeg forstod Deres Ord i Aftes, som om den lille Birte var hendes eget Barn".

„Ha, ha, ha! Nej nu maa jeg le", raabte Fiskeren og slog ud med den højre Arm, saaledes som han altid plejede at gjøre, naar Noget satte ham i Bevægelse. „Jeg husker ikke længer, hvad jeg sagde i Aftes; men alligevel, at lade sig binde den Bjørn paa Ærmet, at den bitte Birte var Andoras. Ha, ha, ha, naa, hun vil laane Dem et Par Øjne, naar jeg fortæller hende det".

„Det maa De love mig ikke at gjøre, Thrane", udbrød jeg med Heftighed og standsede pludselig; „thi ellers forsikrer jeg Dem, at jeg ikke gaaer et Skridt længer med".

„Hør, min gode Kirketerp", bemærkede min Led-

sager med et lunt Smil, „det forekommer mig, at De hører til det Slags Sejlere, som har Roret enten til styrbords eller til bagbords, men aldrig midtskibs. Naa, naa, bliv nu ikke hidsig igjen. Vi vil lade Andora skjøtte sig selv og blot tænke paa Middagsmaden".

Jeg havde nu med Et glemt min Morbroders Uforskammetheder tilligemed hans Afslag og hele min forladte Stilling, saa opfyldt var jeg nu bleven ved Tanken om Andora og den Uret, jeg havde gjort hende, hvilken jeg betragtede som en af mine allerstørste Dumheder, idet jeg mindedes det rene, uskyldige Udtryk i hendes smukke Aasyn, som havde tildraget sig min Opmærksomhed, da jeg forrige Aften saae hende igjennem Ruden. Jeg maatte nu ogsaa have at vide, hvorledes hun var bleven fisket op ude i Havet, som Thrane udtrykte sig, og denne var villig nok til at fortælle mig det, medens vi gik henimod Huset.

„Aa, den Historie er snart fortalt", svarede han, idet han tog sig en ny Skraa. „Det var, som jeg alt har sagt Dem, i Dag for seksten Aar siden, at vi lige i Dagningen saae en Kuf staa herudenfor, omtrent lige ud for Fyret. Det blæste en pibende Storm fra Nordøst, saa det ikke var tænkeligt for os at ro derud; men henimod Middag, omtrent ved denne Tid, løjede Vinden saameget af, at vi kunde vove et Forsøg. Førstegang mislykkedes det; men andengang kom vi dog paa

Siden af Kuffen, paa hvilken vi kun havde set en Mand ombord. Da vi vare komne paa Siden af den, havde vi den største Nød med at holde os ved den i den høje Sø, der slyngede Baaden hid og did. Manden ombord kastede nu et lille halvaars Barn lige ned i Armene paa mig; men da han forsøgte det Samme med et Fruentimmer tæt ved ham, slyngede en Sø, trods al vor Anstrengelse, Baaden bort fra Skibet, og den ulykkelige Kone forsvandt i Bølgerne, uden at det var muligt at faa fat i hende forinden. Neppe havde hendes Mand, som vi antog han var, set denne Ulykke, før han som et rasende Menneske sprang ud efter hende, hvilket naturligvis var den visse Død for ham. Med yderste Nød kom vi tilbage igjen, og da hendes Fader havde kastet hende lige i Armene paa mig, syntes baade min Kone og jeg, at Vorherre ligesom havde givet os hende til Forsørgelse, da hun ellers sagtens var kommen paa Fattigvæsenet, om hendes Forældre ikke vare blevne opdagede. Se, det er det Hele, Hr. Kirketerp".

„Ere da hendes Forældre aldrig blevne fundne?" spurgte jeg nysgjerrig.

„Ikke det jeg veed", svarede Fiskeren kort, „uagtet Konsulen sagde, at han havde gjort sig Umage nok derfor".

„Men hvoraf kom det da, at hun fik det sjeldne Navn, hun har", spurgte jeg videre.

„Jo ser De", forklarede han, „et Navn skulde jo Barnet have, og da der ud paa Aftenen drev et Navnebrædt op, hvorpaa stod skreven „Pandora" og vi antoge med Føje, at dette Navnebrædt havde tilhørt Skibet, som i Dagens Løb blev slaaet i Stumper og Stykker, bleve vi enige om, at kalde hende Pandora, hvilket vi ogsaa mente var et skjønt Navn; men saa sagde Præsten os ved Lejlighed, at Pandora var Navnet paa en hedensk Kvind, som satte Alt overstyr, hvad hun ejede, saa at hun tilsidst kun havde Haabet at leve af, og dette er meget usikkert, Hr. Kirketerp; men da vi som sagt syntes godt om Navnet, fandt vi paa, at kappe det første Bogstav bort, og derfor hedder hun det, som hun hedder, Hr. Kirketerp".

Vi vare nu komne til Huset og stode snart i Stuen, hvor Andora sad og gav den lille Birte Mad.

„Jeg har hørt, kjæreste Andora", begyndte jeg, „hvilken betydningsfuld Dag denne er for Dem; men Herren, som paa en saa forfærdelig Maade berøvede Dem Deres ukjendte Forældre, raadede i samme Stund Bod for dette Tab ved at kaste Dem i Armene paa en saa brav og kjærlig Mand, som ham der her staaer ved Deres Side. Gud lønne ham derfor!"

„Ja, Gud lønne ham", svarede den unge Pige bevæget; „men Gud lønne ogsaa hans Hustru, der tog imod mig, uagtet hendes store Sygelighed, og Ane Ma-

rie, deres Datter, som nu ogsaa er hos Gud, og som gjorde det for mig, som jeg aldrig kan gjengælde hendes lille Datter, som her sidder paa mit Skød".

„Sig ikke det, Andora", udbrød jeg ivrig, „De er en sand Moder for dette Barn".

„Ja, Du omgaaes hende saadan", bemærkede Thrane i en Tone, som skulde være skjemtende, „at Kirketerp endog troede, at det var Dit eget Barn".

Andora blev blussende rød og tilkastede mig et Blik, som om hun vilde sige: hvor kunde Du tro Sligt om mig; men hun sagde Intet.

Jeg blev ilde tilmode over at Thrane, trods sit Løfte, alligevel havde gjort hende bekjendt med min Fejltagelse. „Jeg beder Dem tusinde Gange om Tilgivelse for, at jeg saaledes kunde miskjende den sande Grund til Deres Ømhed for det lille Barn; men denne Misforstaaelse er netop Deres største Ære; thi den viser, hvor kjærlig De er mod den Moderløse". Jeg havde grebet Andoras Haand, som hun vel lod mig beholde, men vendte helt sit Ansigt fra mig og forblev tavs.

„Lad Du nu det være godt, mit kjære Barn!" udbrød den godmodige Thrane, som maaske fortrød, at han havde brudt sit Ord til mig. „Kirketerp mente intet Ondt dermed, kan jeg forsikre Dig, og Du kan sagtens tilgive ham dette, eftersom han har bedet en

fattig Fiskerpige som Dig om Forladelse, uagtet han er Søstersøn til den store Konsul histovre".

Saa mægtig virkede denne Meddelelse paa den unge Pige, at hun hurtig trak Haanden til sig og saae paa mig med en saadan Overraskelse, at jeg neppe kunde bare mig for at le højt.

„Det er rigtignok sandt, hvad Deres Fader siger om Slægtskabet", svarede jeg smilende; „men forresten er det saalidt bevendt, at jeg nødes til at forlade Skagen igjen, dersom jeg ikke kan faa Ansættelse som Fiskerdreng, eftersom min kjære Morbroder Intet vil vide af mig at sige; thi her er vel sagtens ingen anden Kjøbmand paa Skagen, der kan have Brug for en Handelslærling".

„Den eneste skulde være Kjøbmand Staahl", svarede Thrane. „Hvad mener Du, Andora?"

„Saa skulde det være alene for at drille Konsulen", svarede den unge Pige, som alt havde givet Birte til den Gamle for at dække Middagsbordet.

„Andora har Ret", sagde den Gamle; „kan de to Mænd drille hinanden, ja drukne hinanden med, saa gjøre de det hjertens gjerne, og De skal dog i det Mindste forsøge det, Kirketerp, naar vi nu har spist til Middag".

Jeg styrede altsaa hen til Kjøbmand Staahl, som sad og drak Kaffe med sin Kone; i det Hele gjorde han et

godt Indtryk paa mig. De rejste sig Begge op og bøde mig Velkommen, idet Kjøbmanden spurgte, hvem han havde den Fornøjelse at tale med.

„Mit Navn er Ulrich Kirketerp", svarede jeg. „Jeg tillader mig at komme til Dem for at spørge Dem, om jeg kunde staa min Læretid ud hos Dem, jeg mangler nemlig endnu et Aar, eftersom min Moder maatte hæve Forretningen efter min Faders Død for kort Tid siden".

„Værs'god at sidde ned, Kirketerp! Tør jeg spørge Dem", vedblev han, „hvorfra er De?"

„Fra Svendborg", var mit Svar.

„Naa, saa", sagde Hr. Staahl og nippede til sin Kaffekop. „Kjøbmand Kirketerp, Kjøbmand Kirketerp! Jeg synes, at jeg har hørt det Navn før; men maa jeg atter spørge Dem, hvad der har bevæget Dem til at rejse saa langt bort, ja ligetil Danmarks yderste Spids, for at søge en Ansættelse ved Handelen, som De vistnok med Lethed kunde have faaet i Deres Fødeby".

„Meget rigtig, Hr. Staahl", indrømmede jeg. „Kjøbmand Lundbæk i Svendborg havde allerede tilbudt, at jeg kunde staa Tiden ud hos ham; men da min Morbroder, Konsul Braadsøe, havde skrevet, at han vilde tage sig af mig, blev det afgjort, at jeg skulde tage herop, uagtet denne Plan var min Moder imod, da der altid havde herskет et spændt Forhold mellem

min Fader og Konsulen, uden at jeg kjender Grunden dertil".

Det viste sig nu ogsaa her, hvad Betydning Konsulens Navn havde; thi medens Kjøbmanden hørte paa mig i synlig Forbavselse, bød hans Kone mig øjeblikkelig en Kop Kaffe, hvilken jeg ikke vovede at afslaa.

„Naturligvis henvendte jeg mig straks til min Morbroder, hvilket skete imorges", vedblev jeg, da det lod til, at Kjøbmanden ikke selv vilde tage Ordet; „men Konsulen modtog mig med saa stærke Bebrejdelser over mine Forældre, ja forbød mig endog at kalde mig ved min Faders Navn, saalænge jeg var i hans Hus, at jeg sagde ham i al Høflighed, at jeg ikke kunde finde mig i alt Saadant, hvorpaa han bød mig at rejse tilbage, hvorfra jeg kom, hvilket jeg ogsaa bliver nødt til, saasnart jeg faar Penge fra Hjemmet, saafremt ikke De, Hr. Kjøbmand Staahl, vil tage mig i Deres Tjeneste, hvorfor jeg vil være Dem meget taknemlig og tjene Dem baade tro og villig".

Kjøbmanden var aabenbar i Strid med sig selv.

„Jeg veed virkelig ikke, hvad jeg skal gjøre ved Dem, min kjære Kirketerp; thi, oprigtig talt, har jeg egentlig ikke Brug for Dem; men paa den anden Side vil jeg gjerne gjøre godt, hvad Deres Morbroder ganske vist har gjort ilde, saasandt som jeg ikke et Øjeblik tvivler paa Sandheden af det, De har fortalt mig".

Jeg hørte paa ham i største Spænding, og da jeg ikke ret vidste, hvad jeg skulde svare, fandt jeg det klogeligst at tie rent stille.

„Sig mig", begyndte Kjøbmanden igjen, „kjender De noget til Søen? er De søstærk? thi vi Skagboere ere halve Amfibier".

„Jeg kan styre en Baad og ro en Aare saagodt som Nogen", svarede jeg ivrig; „thi vi Svendborgere ligge gjerne og pladske i Sundet, naar vi har Fritid".

„Naa, saa", svarede Kjøbmanden, idet hans Ansigt opklaredes mærkelig. „Ja, saa tænker jeg nok, jeg faaer Brug for Dem. Har De faaet Logi her i Byen?"

„Jo", svarede jeg. „Ved et Tilfælde kom jeg ind hos Lars Thrane, og det er ham, som har henvist mig til Dem".

„Ih saa", svarede Kjøbmanden, „ellers vilde jeg have tilbudt Dem mit Hus; men kom nu til mig imorgen Formiddag, saa vil jeg indtil den Tid tage det Hele under nøjere Overvejelse, og troer De, at De kan gaa ind paa mine Betingelser, kan De allerede betragte Sagen saagodt som afgjort".

Han samtalede endnu lidt med mig, idet han udspurgte mig om min Alder, om mine Familieforhold, om jeg turde paatage mig at føre Handelsbøger, og om jeg forstod fremmede Sprog, hvilket jeg Altsammen syn-

tes at besvare til hans Tilfredshed, i det Mindste tog han en meget hjertelig Afsked med mig.

Jeg mere fløj end gik tilbage til Thranes, hvor Andora neppe havde kastet et Blik paa mig i den aabne Dør, før hun raabte ud i Kjøkkenet: „Fa'er, Kirketerp er bleven antagen af Staahl!"

„Men hvoraf veed De dog det, kjæreste Andora", spurgte jeg forundret, „jeg har jo ikke talt et Ord med Dem endnu derom".

„Aa, det kunde jeg straks se paa Deres Ansigt; De kan ikke forstille Dem, Kirketerp", svarede hun smilende.

Nu kom ogsaa Thrane ind i Stuen, og jeg maatte da fortælle Begge, hvordan det var gaaet mig hos Kjøbmanden. De bleve Begge ligesaa glade derved, som jeg selv var, og betragtede ligesom jeg Sagen som afgjort, idet Thrane, kløende sig bag Øret, endnu bemærkede: „Jeg gad se Konsulen, naar han faaer denne Nyhed at høre".

Efterhaanden begyndte nu de Gjæster at indfinde sig, som kom for at lykønske Andora. Blandt de første vare to unge Piger, jævnaldrende med Andora; dernæst mødte Svigersønnen og hans Broder, en munter Knøs paa min Alder, med det Fornødne til Punschen, og endelig to ældre Sømænd, som havde været med i Baaden, da Andora blev frelst fra Vraget. De øvrige

Sømænd, som havde været med, vare nu Alle døde paa en Enkelt nær, der var en „Sonderling", som Thrane udtrykte sig, der aldrig kom iblandt Folk. Svigersønnen var en Mand paa henved 30 Aar, som det forekom mig med et raat Udtryk; men maaske bedømte jeg ham lidt vel haardt, fordi jeg ikke kunde lide, at han gjorde saameget Væsen af Andora, der aabenbar følte sig forlegen derved.

„Ih, se der, kommer der ikke „Bunterokken" styrende lige ned paa os", raabte vor Svigersøn og slog i Bordet saa det rystede, „og han bærer Noget i Haanden! Den skævbenede Bukkespringer! pas paa, det er en Foræring til Andora. Naa, saa har han nu ogsaa faaet Øig paa hende".

„Hvem er Bunterokken?" spurgte jeg forundret den ene af de unge Piger.

„Det er Konsulens første Handelsbetjent og højre Haand", svarede hun hurtigt, thi „Bunterokken" var nu lige ved Døren.

„Goddag herinde, Allesammen", sagde den unge Mand og nikkede venlig til de Forsamlede. „Goddag, Andora og tillykke med Ankomsten til Skagen for 16 Aar siden, ha, ha, ha; her har jeg en lille Foræring til Dig i den Anledning, hvilken jeg beder Dig ikke at forsmaa".

„Men hvor kan det dog falde Dem ind, Bunte-

rock, at give mig en Foræring", spurgte den unge Pige forundret; „det har De aldrig før gjort".

„En Gang skal være den første", svarede den Adspurgte. „Dine Dyder og Din Dejlighed fortjente det, som bedre var; Du vil da ikke forsmaa det, vil Du vel?"

„Nej, saamænd vil jeg ikke", svarede den unge Pige nølende, idet hun saae hen til sin Fader, som gav hende at forstaa, at hun skulde tage derimod. „Tak skal De have, Bunterock", sagde hun med mere Venlighed og rakte ham sin Haand, medens Svigersønnen og vel sagtens ogsaa jeg tilkastede ham glubende Blik. „Lad os saa se, hvad der er i Papiret", vedblev hun, idet hun begyndte med at løse op for Pakken. „Ih, nej se, hvilke et Par dejlige Kopper. Hør, Bunterock, det er bedst De gaar med dem igjen, thi de ere virkelig for smukke for mig".

„Selv om de vare af det pureste Guld istedetfor at de kun ere forgyldte, vilde de endda være for ringe for Din dejlige Mund", svarede Hr. Bunterock med plumpt Galanteri, medens Svigersønnen saae ud, som om han vilde sluge ham. „Ikke sandt, Du vil ikke forsmaa dem?"

„Det har jeg jo allerede engang sagt, at jeg ikke vilde", svarede den unge Pige temmelig kort. „Tak skal De have, Bunterock. Hvad synes De, Kirketerp, er

det ikke et Par smukke Kopper, Bunterock har foræret mig?"

„Jo", svarede jeg saa tørt, som jeg vel kunde, medens Svigersønnen brummede hen for sig.

„Hvem er denne Kirketerp, om jeg maa spørge", spurgte Hr. Bunterock.

„Ih, det er Konsulens kjødelige Søstersøn, veed De ikke det, Bunterock?" spurgte Andora med et skjælmsk Smil.

„Nej, om jeg vidste", svarede den Adspurgte og tog mig venskabelig i Haanden. „Velkommen, at jeg skulde træffe Dem her og ikke hos Deres Morbroder".

„Imorgen vil De træffe mig hos Kjøbmand Staahl", svarede jeg noget hoverende, „thi saa antager jeg, at jeg tiltræder min Tjeneste hos ham". Det var min Overbevisning, at Bunterock meget godt vidste, hvem jeg var, da han før spurgte derom; thi han var den Eneste af de Fremmede, som ikke var bleven overrasket ved at høre det; men til Gjengæld blev han nu saa forundret ved Meddelelsen om, at jeg skulde til Staahl, at han uvilkaarlig trak Haanden til sig. Imidlertid kom han sig snart af sin Overraskelse.

„Ja, saa", sagde han med en vis Langsomhed, „De skal i Tjeneste hos Staahl; jeg ønsker ret tillykke".

Thrane bad nu Bunterock at sidde ned hos os Andre og siden drikke et Glas Punsch med os; men han

undskyldte sig med, at hans Tid ikke tillod at blive ret længe iblandt os, hvilket jeg virkelig troer, at Ingen, allermindst Svigersønnen og jeg, havde Noget imod. Han drak blot et Glas Rom paa Andoras Fremtidslykke, som han sagde det, hvorpaa han bød os Farvel, idet han dog udtalte den Mulighed, at se over til os ud paa Aftenen, hvoraf der imidlertid heldigvis ikke blev noget.

Naturligvis maatte den stakkels Andora nu rigtig holde for af os Alle med Undtagelse af Svigersønnen, der var tavs og tvær den hele Aften og ganske vist drak mere Punsch, end han godt kunde taale. Især drillede hendes Veninder og jeg hende; men baade Drillerierne og Punschen fik som alt Andet i Verden tilsidst Ende, og i en meget animeret Stemning skiltes Selskabet sent ud paa Aftenen.

Da jeg næste Morgen Klokken 8 kløvede Brænde for Andora i Kjøkkenet, medens hun ved Siden af mig vaskede Kaffekopperne af, bleve vi Begge ligemeget overraskede ved Hr Bunterocks Besøg.

„Godmorgen, Andora! Godmorgen, Kirketerp!“ begyndte han. „De skal snarest mulig over til Konsulen, der vil tale med Dem“.

Jeg havde nær tabt Øksen af Forbavselse over denne Melding, men svarede dog efter nogen Betænkning: „om en halv Time skal jeg være hos Konsulen“.

„Det varer forlænge", svarede Bunterock temmelig brøsig, „rap Dem lidt, gode Ven, paa fem Minuter kan De gjøre det; jeg bliver efter Dem saalænge".

„Om en halv Time skal jeg være hos min Morbroder", svarede jeg bestemt og saae den store Konsuls saakaldte højre Haand driftig ind i Øjnene, „og ikke et Minut før, forstaaer De, Hr Bunterock, og saa kan De gaa eller blive, akurat som De selv vil".

„Saalænge har jeg s'gu ikke Tid til at blive", svarede Bunterock noget mindre opblæst. „Hils Din Fader, mit søde Barn, og Dem vil jeg raade, gode Ven, at skynde Dem saameget som mulig, thi Konsulen er ikke at spase med".

„Det er da en uforskammet Knægt, den Bunterock", udbrød jeg, idet jeg kastede Øksen fra mig. „Undskyld jeg siger det saa rent ud, Andora".

„Aa, geneer Dem bare ikke for min Skyld, Kirketerp", svarede hun leende, „han er rigtig et ækelt Menneske, og hans Kopper skal faa Lov til at skjøtte sig selv".

„Hvad troer De, min Morbroder vil mig", spurgte jeg.

„Han vil drille Staahl og tage Dem i sin Tjeneste, troer jeg".

„Det er ogsaa min Mening; men skal jeg saa tage

derimod", spurgte jeg. „Jeg kommer aldrig ud af det med den Bunterock, forsikrer jeg Dem".

„Det troer jeg heller ikke", svarede hun leende. „Det er kjedeligt, at Fader ikke er kommen hjem endnu; han kunde raade Dem bedre end jeg".

Jeg pudsede mig nu, saa godt jeg kunde, til Besøget hos min Onkel og kom endelig til den Beslutning hos mig selv, at jeg vilde blive hos Staahl, om ikke for Andet saa for Bunterocks Skyld. I Kontoret traf jeg min Onkel ligesom igaar ved sin Pult, men ved det andet Vindue sad min Kousine med en Bog, som hun sænkede, da jeg traadte ind. Hun saae paa mig med det samme Blik, hvormed hun havde monstret mig Dagen i Forvejen, uden ligesaalidt som hendes Fader at sige Goddag til mig, og begyndte igjen derefter ivrig at læse i Bogen; i det Mindste lod hun saaledes.

Min Onkel vendte sig om til mig med en Alvor, der ingenlunde behagede mig.

„Jeg anser det for min Pligt", begyndte han, „at bekoste Din Hjemrejse, eftersom jeg for en Del var Skyld i, at Du kom herop, derved at jeg skrev, at jeg vilde tage Dig i Huset forat gjøre Godt imod Dig, om Du fortjente det, og da jeg om et Øjeblik skal have en Vogn til Hjørring, saa kan Du straks kjøre med den".

Jeg stod som forstenet, ude af Stand til at svare.

Dette havde jeg allermindst ventet. Min Onkel lod, som om han slet ikke bemærkede min Overraskelse, men vedblev paa sin sædvanlige tørre og bydende Maade: „Imorgen kan Du kjøre med en Fragtmand til Aalborg, og der vil Kjøbmand Jannerup tage sig nærmere af Dig".

Jeg var nu endelig kommen mig af min Overraskelse, og da jeg ret godt indsaae, at det her gjaldt om at holde Ørerne stive, svarede jeg saa høfligt og roligt, som det vel var mig muligt: „Jeg takker Konsulen for Deres Godhed; men da jeg allerede har truffen Aftale med Kjøbmand Staahl om at staa min Læretid ud hos ham, saa kan jeg ikke forlade Skagen".

„Du kan ingen Aftale gjøre med Nogen om Din Fremtid, dertil er Du for ung, og altsaa gjælder Din Aftale med Staahl til Wandsbeck. Kun jeg kan, som Din nære Slægtning, træffe Overenskomst for Dig heroppe; men jeg kan ikke forsvare for Din Moder og Din egen Fremtid at lade Dig komme til en Mand som Kjøbmand Staahl. Har Du Dit Tøj hos Thranes? Nuvel! Jeg skal straks sende Bud efter det og med det Samme betale, hvad Du er skyldig for Dit Ophold. Sæt Du Dig ind i det Værelse hist henne, til Tøjet kommer, og Vognen bliver spændt for".

„Jeg maa bede Konsulen om, at lade Sagen staa hen, til jeg har indhentet min Moders og Kjøbmand

Hedegaards Mening. De giver mig nok Tilladelse til at blive, om ikke for Andet saa fordi det vil være min Moder og mig lige ubehageligt at vende saa hurtig hjem igjen".

„Din Moder og Kjøbmand Hedegaard kan ikke have nogen Mening om en Mand, som Ingen af dem kjender det Mindste til, og nu ingen Brøvl mere. Rejser Du ikke med det Gode, saa skal jeg behandle Dig paa en anden Maade. Med Vognen skal Du, om jeg saa skal binde Dig til den".

Det var min første Hensigt at gjøre kort omkring og løbe hen til Kjøbmand Staahl forat paakalde hans Bistand; men heldigvis fik jeg pludselig en bedre Ide.

„Da jeg ser, at Konsulen lægger saamegen Vægt paa, at jeg rejser med Vognen, skal jeg ogsaa føje Dem deri, skjøndt det er mig haardt imod; men det sker kun paa det ene Vilkaar, at jeg faaer en Tidsfrist paa to Timer forat sige Farvel baade til Kjøbmand Staahls og Thranes, hvor man Intet vil have for mit Ophold".

Konsulen betænkte sig noget. „Du er mig en stiv Krabat", svarede han endelig, „og Du vil rende Din Pande tilblods paa mange Mure i Dit Liv, om Du forresten skal leve mange Aar. Men der er iøvrigt Noget i hvad Du siger, og vil Du love mig at være

her med Dit Tøj om to Timer — nu er Klokken 9 — saa skal Vognen vente paa Dig saalænge".

Efterat jeg havde bejaet dette, gjorde jeg kort omkring og var uden videre Ceremonier ude af Huset. Da jeg traadte ind til Thranes, fandt jeg Andora alene i Stuen. Hun kunde godt se paa mig, at noget Overordenligt var hændet mig, og hun saae paa mig med aabenbar Bekymring i sit smukke Aasyn.

„Andora", sagde jeg i den stærkeste Bevægelse, idet jeg greb hendes Haand, „min Morbroder vil have, at jeg med det Samme skal sige Skagen Farvel, og saa vil vi vist aldrig mere ses".

Jeg kunde ikke sige mere, saa bevæget var jeg, og den unge Pige brast i Graad. „Jeg føler først nu, hvor kjær De er bleven mig; men vort Bekjendtskab har været saa kort, at jeg ikke tør haabe paa Deres Gjenkjærlighed. Troer De imidlertid, at De nogensinde kan skjænke mig den, saa bliver jeg, hvad det end skal koste; men tør De Intet love eller maaske har allerede bundet Dem til en Anden, saa siger jeg Dem herved Farvel i Guds Navn, og saa ses vi neppe mere i denne Verden". Den unge Pige svarede Intet; men det var tydelig, at hun var ligesaa bevæget som jeg. Hun havde imidlertid ladet sin Haand blive i min, og dette gav mig Mod til, at lægge min Arm om hendes Liv, idet

jeg hviskede til hende: „Min elskede Andora! vil Du binde Din Skjæbne til min for Tid og Evighed?"

Hun bøjede tavs sit Hoved op til min Skulder; jeg trykkede et Kys paa hendes rene Læber, og saa unge vi vare, sluttede vi en Pagt, der endnu den Dag i Dag er en Kilde til vor fælles jordiske Lykke.

„Mig tykkes, det gaaer vel varmt til mellem de Unge", lød pludselig Lars Thranes Stemme hen til os fra Kjøkkendøren, hvori Manden stod, og med blussende Kinder, i den yndigste Forvirring, rev Andora sig ud af mine Arme.

„Vi havde tilstaaet Dem Alt, kjære Thrane", sagde jeg, idet jeg med Andora ved Haanden traadte hen imod ham, „selv om De ikke havde overrasket os; men nu bede vi Dem Begge lige inderlig om Deres Minde til vor Forlovelse".

„De ere mig vel unge begge To", indvendte Thrane, kloende sig bag Øret, saaledes som han plejede, naar noget Usædvanligt mødte ham, „og hvad vil Konsulen og hvad vil Niels sige?" — Med Niels mente han sin Svigersøn.

„Min Morbroder bryder jeg mig aldeles Intet om", svarede jeg; „tænk Dem, Thrane! han vil endog have, at jeg skal rejse tilbage endnu i denne Formiddag. Det var netop Tanken om denne Skilsmisse, som aabnede vore Hjerter for hinanden".

„Ja, men hvad vil Niels sige", vedblev hendes Plejefader, „jeg er overbevist om, at han altid har tænkt sig, at Andora skulde følge Ane Marie efter i hans Hus, og det Samme havde jeg forresten ogsaa troet", tilføjede han med et Udtryk af Misnøje.

„Jeg havde aldrig ægtet Niels", svarede Andora med sagte Stemme.

„Hvorfor ikke det, mit Barn?"

„Nej, Fader", svarede hun bevæget, „for det Første var han ikke saa god mod Ane Marie paa det Sidste, og saa", tilføjede hun rødmende, „har jeg altid ment, at hans megen Kjærlighed imod Birte gjaldt mere mig end Barnet".

Thrane blev helt eftertænksom. „Ja", sagde han noget alvorlig, „hvordan det nu er eller ikke er med Hensyn til det, Du her siger, saa er saameget vist, at han bliver aldeles desperat, naar han hører, at Du er bleven Kjærest med en Anden. Endnu imorges greb han en Rokke i Halen og masede den formelig imod Rælingen, idet han raabte: Se, Svigerfader, saaledes skal jeg mase den brogede Rokke, hvormed han naturligvis mente Bunterock, dersom han gjør Haneben til Andora. Jeg vil derfor raade til, at vi se Tiden an, før Folk faaer at vide, at I lege Kjærester, ellers kan Fanden let blive løs baade hist og her".

Jeg berettede nu Thrane, hvad der var passeret mel-

lem min Morbroder og mig og fortalte den Plan, jeg havde, nemlig at vende tilbage med Vognen fra Hjørring. Jeg bad Andora om at tage mit Tøj ud af Indpakningen og beholde det hos sig til jeg kom igjen, men at lægge nogle tørre Flyndere i Stedet, da det vilde vække Mistanke, dersom jeg kjørte bort uden noget Rejsegods.

Begge kunde ikke bare sig for at le over mit Indfald, og nu ilede jeg hen til Kjøbmand Staahl, hvilket var paa høje Tid.

Men om han nu havde betænkt sig! Denne Tanke greb mig med en saadan Angst, at jeg pludselig standsede uden at kunne gaa et Skridt videre; thi hvad skulde jeg saa gjøre? Hvem kunde eller vilde saa tage sig af mig her i Skagen; selv om Thrane vilde tage mig som Fiskerdreng, kunde han, om han endog vilde, hvilket jeg iøvrigt betvivlede saa smaat, ikke holde Stand mod min mægtige Morbroder, især naar Niels ogsaa vilde falde mig i Flanken. Der blev intet Andet tilovers for mig end at sige Skagen og Andora Farvel i det Mindste for en Tid — det indsaae jeg klarlig. — Men, nej, Kjøbmand Staahl var saa villig til at tage imod mig.

Han maa jo forstaa, at min Onkel sender mig bort for at drille ham. Det kan ikke være Andet! Han vil nok tage imod mig; han skal tage imod mig, sagde jeg til mig selv og begyndte igjen at gaa videre; men

atter kom min Frygt og min Tvivl tilbage. Hvor bitterlig blev jeg ikke skuffet for lidt siden, da jeg troede, at min Onkel vilde bede mig om at tage til sig, istedetfor at han vilde jage mig bort. Kan jeg ikke blive ligesaa grusom skuffet af Kjøbmand Staahl? Jeg maatte have hurtig Vished om min Skæbne; thi jeg følte, at min Fremtids Lykke nu afhang af et Tærningekast, og med fornyet Iver ilede jeg hen mod Kjøbmandens Gaard.

Kjøbmand Staahl, som netop kom tilbage fra en Spadseretur, modtog mig udenfor Døren med en paafaldende Kulde og bad mig paa ligneude Maade at følge med sig ind i sit Kontor. Mit Hjerte begyndte at banke heftigt. Denne Modtagelse spaaede mig ikke meget Godt.

„De var for lidt siden henne hos Deres Morbroder", begyndte han saasnart Døren var lukket efter os. „Maa jeg spørge, hvad vilde De hos ham?"

Ho, ho, tænkte jeg ved mig selv, er der ikke Andet i Vejen; men jeg skyndte mig med at svare: „Han sendte Bud efter mig for at lade mig vide, at jeg øjeblikkelig skulde rejse hjem, da det ikke var til mit Gavn at tjene Dem". Denne sidste Bemærkning sagde jeg med Hensigt, og den undlod heller ikke at gjøre sin Virkning. Kjøbmandens Øjne lynede og med dirrende Stemme spurgte han mig: „Og hvad er nu Deres Bestemmelse?"

„At blive hos Dem, Hr. Kjøbmand Staahl", sva-

rede jeg rask, „om De bare vil have mig, som De lovede mig igaar, og kan beskytte mig mod min Morbroder, som vil blive gruelig vred derover".

„Om jeg kan beskytte Dem mod den Krakiler", raabte Kjøbmanden og slog i Pulten saa det dundrede. „Vær blot rolig derfor, Kirketerp! Hvad har han at byde over Dem? ikke mere end min Hankat! Om han saa ogsaa havde Amtmanden i Lommen, som han har Byfogden, saa skal han kalde Dem graa og lade Dem gaa, naar De først er kommen i min Tjeneste, og derfor er det rettest, at vi straks slutter Overenskomst med hinanden. Ser De", vedblev han, efter at jeg havde givet mit Minde dertil, „jeg behøver Dem egentlig ikke ved min Handel, før jeg til November har givet min Handelsbetjent Afsked, hvilket jeg gjør for Deres Skyld; men jeg behøver en handelskyndig Mand, der kan taale Søen, hvilket jeg og min nuværende Handelsbetjent ikke kan; thi, som De snart skal lære, kommer vor bedste Fortjeneste fra Havet. Deres Morbroder har en udmærket Støtte i sin Handelsbetjent, der følger med Bjergerne ud til de strandede Skibe eller dem, der tone Nødflag, og saaledes faaer alle Forretninger overdragne sin Principal, uden at jeg hidtil har kunnet faa Andet end de Smuler, som jeg ved given Lejlighed har kunnet sanke mig, naar de en enkelt Gang ikke passede rigtig paa. Er De nu enig med mig, vil

jeg prøve paa, om jeg ikke ved Deres Bistand kan tage Luven fra Konsulen, idet De ogsaa forsøger Dem paa Havet, naturligvis efter at De først har faaet nogen Øvelse i at tumle Dem paa det".

Jeg svarede ham, at dette netop vilde være min største Lyst, men bad ham tillige om, at lade mig komme i Baad hos Lars Thrane, eftersom jeg nu engang kjendte ham og havde Tillid til ham.

„Lars Thrane? Ja, saamænd! hvorfor ikke det", svarede Kjøbmanden; „han er endda ikke saa igaaet med Konsulen som de Fleste; men nu til vore egne Sager. Naturligvis faaer De Alt frit heri Huset og en hel Sømandsdragt fra Top og til Taa at begynde med, ej at tale om, at jeg nok skal vide at paaskjønne Deres Tjeneste paa anden Maade. Er De tilfreds dermed?"

Da jeg dertil havde svaret Ja, bemærkede Kjøbmanden, at han antog, at jeg med det Samme blev hos ham, og at det Bud, der skulde hente mit Tøj hos Thrane, tillige skulde anmode denne om at følge med herhid.

„Undskyld, Hr. Kjøbmand Staahl", svarede jeg; „men jeg maa absolut kjøre med min Morbroders Vogn til Hjørring og det ret nu".

Han saae paa mig med store Øjne; men nu fortalte jeg ham, hvad jeg havde dødet hos min Morbroder, der endog vilde binde mig til Vognen, for at faa

mig afsted, men at jeg havde lovet at rejse med det Gode, om han vilde give mig to Timers Henstand forat tale med ham og Thrane. „De indser altsaa, Hr. Staahl", sluttede jeg min Forklaring, „at jeg er bunden til at følge med Vognen til Hjørring, men heller ikke et Skridt længer. Jeg vender under et eller andet Paaskud tilbage med Karlen hertil, men springer naturligvis af Vognen, før den kommer til Konsulen, og saa maa De, Hr. Staahl, hytte mig for ham".

„Det skal jeg, min Knøs", svarede min Principal, idet han af Glæde kløede sig paa Armen. „Lad mig kun om det! husk paa, jeg hedder Staahl. Hvor det fornøjer mig, at Konsulen saaledes bliver tagen ved Næsen! Han vil ærgre sig baade gul og grøn. Men vi maa være forsigtige og tavse, Kirketerp! Det er en sun Hund, maa De vide. Sig mig, er der Andre, som kjender Deres Plan?"

„Jo", svarede jeg, „Thrane og hans Datter; men dem indestaar jeg for".

„Saameget desto bedre; men se nu her, Kirketerp", vedblev Hr. Staahl, hvem Tanken om, at narre min Morbroder havde givet nyt Liv. „Deres Rejse har sagtens taget det Meste af Deres Penge, og De har rimeligvis nogle Smaafornødenheder at anskaffe Dem; tag derfor disse 10 Daler som en Begyndelse. De kan se, jeg har Tillid til Dem, Kirketerp".

Jeg takkede ham naturligvis paa det Hjerteligste baade for hans Tillid og for Pengene, som jeg godt kunde behøve, men bad ham med det Samme om Tilladelse til at tage Afsked, da Klokken gik stærkt imod elleve.

„Farvel da, min Ven, og lykkelig Rejse, ha, ha, ha", lo Kjøbmanden. „Hvornaar troer De, vi ses imorgen?"

„Det vil aldeles være afhængig af Vognen", svarede jeg med Haanden paa Dørgrebet.

„Det er endelig ogsaa sandt. Vær bare forsigtig og sig saa til Thrane, at han kommer til mig i Eftermiddag".

Det kan vel være, at Mange vare ligesaa lykkelige; men ganske vist var der intet Menneske paa Jorden i den Stund lykkeligere og gladere end Ulrich Kirketerp, da han forlod Kjøbmand Staahl for tværsover Heden at ile hen til Lars Thranes Hus. Neppe saae Andora mit glædestraalende Ansigt i den aabne Stuedør, før den søde Pige fløj i mine Arme, overbevist om, at Alt havde faaet det bedste Udfald. Hun fortalte mig derefter i al Hast — thi Klokken lakkede stærkt ad 11 — at hendes Fader havde talt længe og alvorlig med hende om vor Forlovelse, som hun godt kunde mærke, han ikke syntes videre om, uagtet han i det Hele taget godt kunde lide mig og havde Tillid til min

Oprigtighed; men han mente nu engang, at det aldrig kunde gaa, at den store Konsuls Søstersøn ægtede en fattig Fiskerpige, og havde gjort sig saa fortrolig med den Tanke, at Svigersønnen skulde føre Andora hjem som sin Kone, at han kun saare nødig opgav dette, vistnok hans hjertenskjære Ønske.

Andora havde imidlertid talt saa vel med ham som muligt og navnlig mindet ham om forskjellige Smaating i det daglige Liv med Niels, som burde have overtydet Begge om, at hun ikke havde anden Godhed for ham end den hun altid havde næret for Birtes Fader og den Gamles Svigersøn. Den Gamle var derved bleven noget trøstet, som hun sagde, og var nu vandret til Havet, idet han dog bad mig hilset.

Jeg tog nu under fælles Munterhed min Rejsebagage, de tørre Fisk, under Armen og efterat have bedet Andora om paa bedste Maade at forberede hendes Fader paa, hvad Kjøbmand Staahl vilde sige ham, skyndte jeg mig hen til min værdige Morbroders Gaard. Jeg kastede min Pakke i Vognen, som stod rede til at spændes for, og gik, indtil dette skete, omkring i Gaardsrummet for at se mig om, eftersom jeg ikke gad gaa ind i Stuen, hvorfra jeg godt saae, at baade min Onkel og Kusine holdt Øje med mig.

Til min lidet glædelige Overraskelse kom Bunterock rejseklædt ud til os, da Vognen var færdig til at

kjøre bort. Han skulde sagtens agere Fangevogter; i det Mindste syntes jeg, at han gav sig Mine deraf ligeoverfor min Onkel, som med et smilende Ansigt nikkede Farvel til os, og det var det første Smil, jeg saae i hans Aasyn, fraregnet den Aften da han i Balsalen samtalede med Præstekonen.

Jeg gav mig nu til at overveje hele Situationen og kom snart til den Overbevisning, at min Plan med Hjemrejsen fra Hjørring maatte forandres derhen, at jeg maatte gaa tilbage hele Natten for at være i Skagen, før Bunterock tilvogns kom derhen i Morgen.

Jeg fik imidlertid ikke Tid til lange Betragtninger, thi efterat min Ledsager hidtil havde underholdt Kusken med endel plump Spøg, hvoraf jeg kunde, om jeg vilde, ogsaa regne Noget paa mig, vendte han sig pludselig imod mig, idet han udbrød: „Naa, Ulrich, hvad sagde saa Staahlet, da det saa hurtig skulde miste sin Læredreng?"

„Mit Navn er Kirketerp, Hr. Bunterock", svarede jeg kort.

„Ligesom jeg ikke vidste det fra igaar", sagde min Ledsager; „men ser Du, min Pusling, saalænge man er Læredreng, skal man lyde sit Fornavn — gjorde Handelsbetjentene ikke saaledes imod Drengene i Svendborg?"

„Vi have ikke drukken Dus, Hr. Bunterock", be-

mærkede jeg og saae ham stift ind i Øjnene, „og vedbliver De med at fornærme mig, saa staaer jeg øjebikkelig ned ad Vognen".

„Nej, sikken en Hanekylling!" raabte Bunterock leende, „har Du hørt Mage, Klaus? Ja der er Mod i Knægten, det er vist; men værsgod, staa Du kun ned, Klaus kan gjerne holde stille saalænge; det skal fornøje os begge To, at se Dig traske i Sandet ved Siden af Vognen ligetil Hjørring. Aa, hold stille et Øjeblik, Klaus, den unge Herre ønsker at tage Motion". Vognen holdt virkelig ogsaa stille — vi vare nu komne midtvejs mellem Gammel- og Nyskagen, og med et Spring var jeg ogsaa i samme Øjeblik nede ad Vognen. Bunterock anede endnu aldeles ikke Uraad; ja, han raabte endog til mig: „Vil Deres Velædelhed ikke have Bagagen med; det skal lette Vandringen meget, at have Noget at bære paa".

Jeg lod mig ikke dette sige to Gange, men greb i Haft min Pakke Fisk, hvormed jeg begyndte at vandre tilbage til Skagen, meget vel tilfreds med at faa min Rejse endt paa en saa nem Maade og uden at det fik Udseende af, at jeg vilde narre min Onkel. Neppe saae Bunterock, hvorhen jeg styrede, før han rejste sig op i Vognen og raabte: „Hej, Kirketerp! det er den gale Vej, Hr. Kirketerp! De skal jo med til Hjørring. Kon-

sulen slaaer Arme og Ben istykker paa Dem, kommer De tilbage".

Jeg blev ved at gaa uden at svare ham et Ord; men nu sprang Hr. Bunterock selv af Vognen og ilede efter mig, idet han raabte: „Kjære Kirketerp, det var jo Spøg Altsammen! jeg vilde bare prøve, om De havde Gemyt". Men da han mærkede, at jeg blev ved at gaa lige uforfrøden, gav han sig til at løbe af alle Kræfter, og nu stak ogsaa jeg i Rend. Han indsaae imidlertid snart, at han ikke kunde indhente mig, og jeg hørte nu, at han raabte til Karlen, at han skulde vende Vognen og jage efter mig.

Jeg fortsatte imidlertid rask min Vandring til Byen; men hvem skulde jeg saa møde lige uden for den andre end Konsul Braadsøe og hans Datter, der saae først mig, og i længere Frastand den vandrende Bunterock og tilsidst den tilbagevendende Vogn, i skarpt Trav.

„Hvad betyder dette", raabte min Onkel mig forbitret imøde.

„Hr. Bunterock har behandlet mig saa uforskammet i den korte Tid, vi har kjørt sammen, at jeg ikke rejser videre med ham".

„Sikke noget Vrøvl!" raabte min Onkel, „omkring igjen, Slyngel! eller jeg lader Dig ved Politiet føre ud af Byen".

„Som Hr. Konsulen behager", svarede jeg, lettende

paa Huen. „Politiet vil træffe mig hos Kjøbmand Staahl, hvor jeg fra nu af tager Ophold", og dermed gik jeg forbi det smukke Par og var snart henne hos Kjøbmanden, der ikke blev lidet overrasket ved at se mig saa hurtig igjen.

„Hvad for Noget, Kirketerp, er De ikke rejst endnu?"

„Ikke alene rejst, men ogsaa kommen tilbage", sagde jeg leende, og fortalte nu ham og hans Kone til Begges aabenbare Glæde, Alt hvad der var passeret mellem Bunterock, Konsulen og mig.

„Naa, han vil hente Dem ved Politiet", udbrød Kjøbmanden da jeg var færdig. „Han prøver ikke derpaa, Kirketerp. Han kjender mig for godt dertil. Sæt Dem rolig ned og spis med, hent os en Flaske Vin, lille Kone. Det fortjener denne Dag nok. Ha, ha, ha, endelig fik dog Konsulen engang sin Mester, og jeg tænker, at vi oftere faaer Bugt med ham, ikke sandt, Kirketerp?"

Hele Dagen ventede jeg Politiets Ankomst, og hvergang Butiksdøren ringede tænkte jeg: Her har vi Manden; men der kom Ingen. Saa faldt det mig ind, at Byens eneste Politibetjent tillige var Trommeslager, Stævningsmand, Strandfoged, Slagter og Maler samt Ekstraskriver hos Byfogeden, naar det kneb, og hvor let kunde det saa ikke være, at hans mange andre Forretninger havde hindret ham i at opfylde sin Pligt

som Politimand for i Dag; men han udeblev ogsaa i den følgende Tid, og det viste sig snart, at Konsulens Trusel var blind Allarm.

Heller ikke min Onkel og hans Datter generede mig herefterdags mere. Naar jeg tilfældigvis mødte dem, hilsede jeg altid ærbødigt; men de gik forbi mig, som om de ikke lagde Mærke til mig, som det syntes knejsende endnu lidt højere, end de sædvanlig plejede.

Naturligvis var mit Forhold til min Onkel Dagens staaende Thema i de første fjorten Dage i den lille By, hvor Enhver tog Parti for eller imod mig; men jeg mærkede dog snart, at de Fleste i det Mindste i Hjertet holdt med mig og gav mig i Stilhed dette tilkjende paa mange Maader.

Lars Thrane blev ligesaa forundret, som Kjøbmand Staahl var bleven det, da han traf mig hos ham om Eftermiddagen, og han lod sig let bevæge til at tage mig med som fjerde Mand i sin Baad, hvis hele Besætning foruden os bestod i Svigersønnen og hans Broder. Kun betingede Thrane sig, at jeg ikke maatte gaa med ud forat bjerge Folk, naar Vejret var stormfuldt og Søen høj, før jeg var bleven søvant, som han kaldte det.

Den næste Nat skulde jeg begynde min Tjeneste i hans Baad, om Vejret ellers var dertil, hvilket Kjøbmandens ene Karl altid kunde sige mig, da ogsaa han brugte Havet, som det hed, og derfor skulde kalde paa

mig hver Morgen Klokken 3; men naturligvis afhang Tiden aldeles efter Aarstiderne.

Jeg gik da først hen til Thrane, hvor jeg altid traf Andora oppe, og saa gik vi alle Fire vor Vej tilsøs. Min Tjeneste hos Thrane førte ogsaa den Fordel med sig, at jeg uden at vække Opmærksomhed kunde besøge Andora, saa tidt jeg vilde, og ganske vist er det, at vor Forlovelse forblev en Hemmelighed for Alle ligetil den blev declareret. Hvad Svigersønnen angaaer, da var han Venligheden selv imod mig, idet hele hans Had og Mistanke koncentrerede sig imod Bunterock, som han med Rette antog, at heller ikke jeg kunde fordrage.

Jeg blev snart Dus med de fleste Fiskere — ellers kunde det ikke være gaaet, og mit korte Fornavn vandt saadan Fortrin for mit længere Familienavn, at jeg snart kaldtes Ulrich af Alle og selvfølgelig ogsaa af Andora.

Et Par Maaneder vare nu forløbne, i hvilken Tid jeg havde faaet Brev fra min kjære Moder, som ikke alene billigede, at jeg var tagen til Staahls, men endog udtalte sin oprigtige Glæde derover, da en Begivenhed indtraadte, der blev af største Betydning for mig og Flere.

Paa Grund af stormende Vejr havde jeg ikke været et Par Dage ude paa Havet og heller ikke besøgt Andora, da jeg en Eftermiddag fik at vide af en Fisker,

at Svigersønnen havde taget den lille Birte fra Thranes Aftenen iforvejen. Da jeg godt kunde indse, at dette Skridt ikke var foregaaet uden de alvorligste Optrin forinden, fik jeg Tilladelse af Kjøbmanden til at springe derover for at høre, hvad der var foregaaet, og se, hvordan det Hele hang sammen. Jeg traf Andora som et Billede paa den dybeste Fortvivlelse opløst i Taarer. Hun havde ventet paa mig med en feberhæftig Længsel og vilde netop se at faa Bud efter mig, ret som jeg traadte ind ad Døren. Jeg trøstede hende paa bedste Maade, bad hende at fatte sig og rolig fortælle mig Alt.

Mine kjærlige Ord og min Nærværelse virkede velgjørende paa hende og, skjøndt rigtignok undertiden afbrudt af Taarer, fortalte hun mig Følgende.

Som man veed, var Niels gruelig skinsyg paa Bunterock, som ganske vist ogsaa havde, hvad man kalder et godt Øje til Andora, hvorover vi forresten Begge ofte havde gjort os lystige; men nu skulde det træffe sig saaledes, at Svigersønnen to Gange i de sidste Dage havde truffet paa ham, den ene Gang i selve Huset og den anden Gang, da han gik derfra. Dette var formeget for Niels; nu maatte det brifte eller bære, og da han igaar Formiddags traf Andora ene i Stuen, spurgte han hende, om hun saa vilde være hans Kone, hvortil hun saa skaansomt som mulig svarede nej; men

nu blev han som ude af sig selv af Forbitrelse, truede med at slaa Arme og Ben istykker paa Bunterock, og forat vise, at der var Alvor i hans Trusel, greb han de tidligere omtalte Kopper og slog dem imod Gulvet, saa de gik i tusinde Stykker, hvorefter han styrtede ud af Døren, forsikrende, at han nok skulde finde den Karl, uden at Andora havde faaet Tid til at sige ham, at hun ikke brød sig det Mindste om Bunterock, hvilket han sagtens heller ikke havde troet.

„Vi saae nu ikke Niels den hele Dag før henimod Aften", vedblev hun, „da Fader heldigvis ogsaa var hjemme, jeg havde fortalt Fader Alt iforvejen, og denne havde blot udtalt det Ønske, at det vilde være godt, om der ikke gik mere i Stykker end Kopperne. Niels var tilsyneladende rolig, da han kom indenfor; men jeg kunde godt mærke, at han var i den voldsomste indre Bevægelse, idet han udbrød: „Den, som foragter mig, skal ikke have mit Barn. Nu skal jeg nok sørge for det og Tak for dengang".

„Er Du gal, hvad vil Du gjøre med Barnet", spurgte min Fader, og jeg forsikrede ham, at han ikke fik Lov til at tage det fra Pletten.

„Vil Du da tillade mig, at jeg endnu i Aften gaaer til Præsten", spurgte Niels.

„Jeg lader mig hverken ved det Gode eller det Onde tvinge til at ægte Nogen, og naar Du kan bruge

et saadant Vaaben imod mig som Løn for Alt, hvad jeg har gjort mod Dit Barn, saa fortjener Du heller ikke min Kjærlighed".

„Gud bevares", svarede han haanligt. „Jeg tvinger Ingen, men vil blot have mit Barn, og det kan hverken Du eller Nogen forbyde mig".

Jeg begyndte nu at bede ham om at lade det blive og det med saa bevægelige Ord, som jeg formaaede at udtale; men da han var døv for alle mine Bønner, idet han kun af og til mumlede: „Præsten, Præsten!" saa tog nu ogsaa den Gamle fat og læste ham saaledes Teksten, at jeg engang troede, at Niels var faren løs paa ham; men pludselig fattede han sig, greb Vuggen med Barnet og sagde med Bitterhed: „I er et gammelt Vrøvl, som det er ikke værd at høre paa. Farvel og Tak for os, har I Noget at fordre for Kost og Pleje, kan I faa det i Morgen, naar jeg mønstrer af".

„Hør blot et Ord endnu, Niels", sagde Fader med en forunderlig Rolighed, men bleg som en Dødning, og Niels vendte sig om i Døren forat høre, hvad han vilde sige. „Du er en gemeen Slyngel. Jeg spytter ad Dig, nu kan Du gaa".

Det syntes, som om han vilde svare Fader, men han betænkte sig og forlod Huset i Tavshed med den lille Birte i Vuggen. Da han var gaaet, sad Fader en Stund tavs med Albuerne paa Bordet, skjulende sit

Ansigt i sine Hænder; derpaa saae han op til mig og sagde: „Det var en haard Byge, Andora; men græd nu ikke længer over Barnet; thi Vorherre tager sig nok af det paa en eller anden god Maade. Saa ung Du er, har Du læst bedre i hans Hjerte end jeg gamle Tosse. Gud veed, hvordan egentlig min stakkels Ane Marie havde det med ham; hun beklagede sig vel aldrig; men det angrer mig alligevel, at han fik hende, og jeg takker Gud for, at Du ikke blev hans Kone".

„Det er rigtignok en bedrøvelig Historie", bemærkede jeg med den største Deltagelse.

„Ja, men det Bedrøveligste er endnu tilbage", sukkede Andora, hvis Taarer atter begyndte at rinde. „Tænk Dig, Ulrich! han bragte den stakkels Orm hen til Svend Tumlings, det væmmeligste og usleste Hus i hele Skagen, og det rimeligvis for blot endnu mere at pine mit arme Hjerte".

Det var hende en Stund ikke mere muligt at faa et Ord frem for Graad og Hulken.

„Jeg har ikke sovet den hele Nat af Sorg", vedblev hun, „og neppe kunde jeg forlade Huset idag, før jeg ilede hen at se til hende; jeg syntes, at der var allerede foregaaet en stor Forandring med det stakkels Barn, som kjendte mig straks; thi hun rakte begge de smaa Arme ud efter mig; men den væmmelige Kone vilde neppe tillade mig at kysse det, endsige tage det i mine Arme,

og da hun saae, at jeg begyndte at græde, viste hun mig Døren med gemene og grove Ord, ja jeg troer hun havde slaaet mig, hvis jeg ikke var gaaet. Da jeg rejste mig op fra Vuggen, udstødte den lille Birte et saa hjerteskærende Skrig, at det lyder endnu i mine Øren og vil mindes af mig saalænge jeg lever. Jeg veed godt, at jeg heller ikke kommer til at lukke et Øje den hele Nat, formedelst dette Skrig og Tanken om det arme Barn; men atter imorgen maa jeg derhen, og da vil jeg tage lidt med fra Huset for om mulig derved at vinde den skrækkelige Kone og faa Lov til at gjøre Noget for min lille Skat".

Den første Efterretning, som jeg imidlertid fik den næste Dag var den, at Herren havde taget den lille Birte til sig. Svend Tumlings Kone tilstod uden videre, at hun havde givet det en „Sjat Brændevin at gaa Natten imode med", og efter al Sandsynlighed havde denne saakaldte Sjat været saa rigelig, at den havde koftet Barnet Livet, Noget, som man i de Tider ikke tog videre Hensyn til. Andora var den første Dag aldeles utrøstelig, men fattede sig dog efterhaanden, idet hun erkjendte, at Herren ogsaa her havde været barmhjertigere end Menneskene.

Lars Thrane vilde først ikke være med ved Begravelsen; men ved Andoras og mine Forestillinger lod han sig dog bevæge til at gaa med mig og Niels's Broder,

som i højeste Grad havde misbilliget, at Barnet var kommen bort, hen paa Kirkegaarden for der at modtage Liget, som Svend Tumling kom dinglende med, alene fulgt af den beklagelsesværdige Fader. Da Præsten havde fuldført sin Gjerning, lagde Thrane sin Haand paa sin Svigersøns Skulder og sagde til ham med dæmpet, dybtbevæget Røst, idet han saae ham stift ind i Øjnene: „Ane Marie vil fordre dette Barns Liv af Din Haand, og den retfærdige Gud vil vide at finde Dig".

En konvulsivisk Bevægelse gik igjennem Niels, selv den drukne Svend Tumling syntes rystet.

Der hengik nu en Ugestid, da den Nyhed pludselig løb fra Hus til Hus i Skagen, at Bunterock var bleven slaaet ihjel af Lars Thranes Svigersøn. Saa galt var det nu rigtignok ikke; men det var neppe Niels's Skyld; thi vare nogle Fiskere ikke komne til, hidkaldte ved de Nødskrig, som den overfaldne Mand udstødte, vilde det Værste have været at befrygte, thi Mennesket var som ude af sig selv. Han tilskrev nemlig Bunterock al den Ulykke, der havde rammet ham i den sidste Tid, Andoras Afslag, Svigerfaderens Vrede og Barnets Død, uden at betænke, at han selv alene havde Skylden.

Da Loven dengang var langt strengere end nuomstunder, naar det angik Overfald paa sagesløs Mand, og Byfogden i dette Tilfælde ikke lagde Fingrene imel-

lem, eftersom det var Konsulens „højre Haand", det var gaaet ud over, blev den stakkels Niels dømt til otte Aars Tugthusarbejde, hvilket dog Højesteret nedsatte til fem Aar, uden at det kom den Ulykkelige til Nytte, eftersom han i Straffetiden døde i Viborg, og da Bunterock, paa hvem denne Begivenhed havde gjort et dybt Indtryk, endnu i Aarets Løb forlod Skagen for at nedsætte sig et Sted i Slesvig, forsvinde disse to Personer saaledes af denne mit Livs Historie.

Den første November forlod Hr. Staahls Handelsbetjent Huset, og dels fordi dette gav mig mere at bestille ved Handelen og dels paa Grund af det stormende Vejr, som det i dette Efteraar og Vinter stod med, kom jeg ikke saa ofte paa Havet som tidligere. Jeg skal ikke her give en Fremstilling af Forholdene ved Stranden, naar en Stranding indtraf, hvilket naturligvis hørte til Ugens Begivenheder, men blot bemærke, at efter mit Skjøn skete mindst de tre Fjerdedele af de i min Tid indtrufne Strandinger efter Overlæg, forat bedrage vedkommende Assuranceselskaber. Hvad der imidlertid var det Værste, disse skammelige Gjerninger støttedes saagodtsom af Alle, ligefra Øvrigheden ned til den usleste Bjerger. Det, som iøvrigt oprørte mig allermest, var den Kamp, som førtes paa Kysten, forat sikre sig Kaptainen, naar han bragtes i Land fra det synkende Vrag. Neppe stødte Baaden imod Land, før

de paa Stranden staaende Fiskere styrtede ud i Vandet til Bæltestedet og rev Kaptainen ud af Baaden, medens Folkene i denne holdt fast i ham, saalænge det vel var muligt; men naar man nu vilde bringe ham hen i den parat staaende Vogn, gjorde det andet Parti et rasende Angreb paa hans Bortførere, og jeg har ofte set en saadan ulykkelig Kaptain, som et Tvistens Æble kastes frem og tilbage i den voldsomste Kamp om ham, indtil det endelig lykkedes det ene Parti at faa den arme, stundom meget forkomne Mand, som det bedst kunde gaa, kastet op i Konsulens eller Kjøbmand Staahls Vogn, der da fløj afsted, saa hurtig som Remmer og Tøj kunde holde.

I de fleste Tilfælde forstod Kaptainen ikke Sproget, der surrede omkring ham, og næsten altid var han mer eller mindre forkommen, saa det er intet Under, at han i Kampens Tummel antog, at den hele Strid kom deraf, at nogle Strandrøvere vilde slaa ham ihjel forat plyndre ham, og at dette kun blev forhindret derved, at nogle kristelige Mennesker toge Parti for ham.

Hvor misfornøjet end min Principal var derover, kunde jeg aldrig bekvemme mig til at blande mig i denne afskyelige Kamp, hvilken jeg betragtede som en Skamplet for Skagen og en Vanære for det hele Land; men jeg søgte dels ved Overtalelser hos Fiskerne og dels ved List at skaffe min Principal saamange Kaptainer som

muligt; thi derved blev han Kommissionær for det strandede Skib, hvilket per fas og ne fas stundom kastede Meget af sig. Skjøndt min Onkel desuagtet fik de fleste Strandinger til sin Part, fordi Fiskerne stode i Forhold til ham, som de ikke godt kunde bryde, tabte han dog efterhaanden Terræn, og ved Slutningen af mit Ophold i Skagen havde Kjøbmand Staahl omtrent ligesaa mange Strandinger som han.

Jeg skylder imidlertid at erklære, at ligesom Meget nu er blevet anderledes og bedre i Skagen, hvortil forskjellige Aarsager har været medvirkende, saaledes ere nu hine forargelige Kampe aldeles forsvundne; men paa min Tid, som sagt, vare slige Batailler næsten en nødvendig Betingelse ved enhver Strauding, uden at Rygtet om dem trængte langt ud over Skagen, endsige til Kjøbenhavn, hvilket kom deraf, at det var Alle lige magtpaaliggende, at der ikke rørtes op i slige Hverdagsbegivenheder.

Det nærmede sig nu den Tid, at jeg skulde være Butikssvend eller Krambodkarl, saaledes som man dengang paa sin ligefremme Maade kaldte det, og jeg fik ofte Indtrykket af, at min søde Andora glædede sig endnu mere end jeg selv til denne for mine Vilkaar saa betydningsfulde Dag.

Min Onkel og Kusine vare mig lige fremmede og som jeg antog lige hadefulde, saa det ikke undrede mig

lidet, at Byfogden, som en Dag tilfældigvis mødte mig, gav mig noget helt Andet at forstaa.

„Goddag, goddag, kjære Kirketerp", begyndte han. „Naa, hvordan gaaer det? Nu skal De nok snart være udlært. Bliver De saa hos Staahl?"

Jeg takkede for god Efterspørgsel, fortalte ham, at jeg kun endnu havde en Maanedstid tilbage og antog, at jeg i det Mindste for det Første blev hvor jeg var.

„Ja, Staahl er ganske vist en brav og dygtig Mand; men jeg troer alligevel, at Deres Onkel baade kan og vil gjøre meget Mere for Dem og Deres Fremtid paa Grund af sine mange Forbindelser, og derfor raader jeg Dem virkelig til, jo før jo heller at henvende Dem til ham desangaaende".

Jeg blev i højeste Grad overrasket ved at høre saadan Tale, men fattede mig hurtigt og svarede, at jeg villig indrømmede, at Konsulen kunde gjøre langt Mere for mig end Kjøbmand Staahl; men at, selv om jeg ønskede at komme i hans Hus, kunde det dog aldrig falde mig ind at prøve derpaa, fordi min Onkel snarere vilde kaste mig paa Døren end tage imod mig.

„Det maa De paa ingen Maade tro", raabte Byfogden ivrig. „Idetmindste kan jeg fortælle Dem, at han forleden Aften tilfældigvis kom til at sige, at De havde udviklet Dem langt over hans Forventning her i Skagen, og at han kunde ønske sig Mage til Handels-

betjent, og Fanny sagde rent ud til ham, at det jo var hans egen Skyld, at De ikke kom til ham, saadan som han foer løs paa Dem, da De første Gang traadte ind i Huset".

Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde svare hertil, men ytrede, at det glædede mig, at man nu syntes saa vel om mig.

„Vil De saa ikke tale til Deres Onkel en af Dagene", spurgte Byfogden. „Jeg forsikrer Dem, Kirketerp, at De bliver vel modtagen baade af ham og Jomfru Fanny".

Jeg rystede benægtende paa Hovedet.

„Maa jeg da ikke sige til ham, at De ønsker at forsones med ham og komme i hans Tjeneste", vedblev den ivrige Byfoged.

„Jeg vil Hjertens gjerne forsones med min Onkel", svarede jeg alvorligt; „men tjene ham kan jeg ikke, i det Mindste ikke for det Første, fordi det vilde være Uret mod Kjøbmand Staahl, der optog mig i sit Hus, da min Onkel sparkede mig ud paa Gaden".

„Ja, ja, lille Kirketerp", svarede Byfogden og tog mig til Afsked venlig i Haanden: „Tænk imidlertid nu nøjere over det, vi har talt sammen om, og kan jeg her paa en eller anden Maade være Dem til Nytte, saa kom kun dristigt til mig. Farvel, min Ven".

„Farvel, Hr. Byfoged". Naa, saa der slap det

ud! saa min kjære Onkel vil dog tage mig til Naade. Nej, Tak, Hr. Konsul, Du vil blive det sidste Menneske jeg kunde ønske at tjene. Naturligvis fortalte jeg straks baade Andora og Lars Thrane, hvad Byfogden havde sagt mig, og det var mig hjertelig kjært at høre, at de i Et og Alt billigede min Optræden ved denne Lejlighed.

Efter at jeg var bleven Handelsbetjent, opgav jeg Fiskeriet, undtagen naar Vejret var smukt, da jeg saa fulgte med Lars Thrane mest for min Fornøjelses Skyld. Det var netop en saadan smuk Sommerdag, at jeg hen paa Eftermiddagen gik med ud paa Havet, for at sætte Bakker; saaledes kaldes den Samling Kroge, hvorpaa flere Fiskearter bide. Ikke en Vind rørte sig, og Bølgerne rullede saa fredelig imod Land, at de kun undtagelsesvis brødes imod Revet og Revlerne.

Vi vare netop blevne færdige med Bakkerne, og da Vejret var saa smukt, foreslog Lars, at vi skulde blive liggende ved dem forat røgte dem første Gang, eftersom vi havde næsten halvanden Mil til Land. Lars havde tændt sin Pibe og saae ud imod Luvart; den anden Mand lagde sig ned i Bunden forat sove, og jeg morede mig med at kigge ned efter Fiskene, som flokkedes omkring Krogene nede i Dybet; der stod stundom fra fire til otte og flere omkring en enkelt Krog, hvis Lokkemad fortrinlig syntes at tiltale Fiskene, medens deres Instinkt aabenbar raadede dem til at være forsigtige.

Pludselig kommer en større Fisk farende midt ind i Klyngen, som derved spredes til alle Sider; den sluger Lokkemaden og er nu lænket til den visse Død. Urolig svømmede den frem og tilbage og forstyrrede derved andre Fisk i at bide paa de nærmeste Kroge; men forresten synes Kammeraterne ikke at forstaa den Forlegenhed, hvori Stakkelen er kommen, thi de synes at være blevne aldeles gridske paa Byttet, efter at det første var reven fra dem og uden at betænke sig videre, kappes de om at sluge den lokkende Lækkerbidsken, og Bakkerne synes at vilde yde en rig Høst idag.

Men, hvad er det for en Bevægelse Baaden pludselig faaer og hvorfra kommer den mægtige Bølge, som nu løfter den op paa sin Ryg? Hvad er det for en Susen i Luften og hør, hvilken Brusen i det Fjerne! Det er en af disse pludselige Storme, der rejser sig næsten med Tankens Hurtighed, og som kun altfor godt kjendes paa de jyske Kyster, hvor de have bragt mangen brav Mand Død og Undergang.

I et Nu var Masten rejst, Sejlene satte til og snart stod det for en strygende Bør indad mod Land.

„Troer Du ikke, Lars, at vi nok naaer ind, før det ret bryder løs", spurgte jeg saa rolig, som det var mig mulig, medens vi i største Skyndsomhed tumlede med Sejlene.

„Det staaer i Guds Haand, Søn", svarede den

Gamle alvorligt. „Men læg Aarerne ud; thi det vil endnu vare noget, før Vinden naaer til os, og hvert Minut bliver kostbart".

Jeg og Niels's Broder, hvis Navn var Peder Christian, roede, saa Sveden haglede ned ad os, og Baaden skød en rask Fart. Det første Vindstød greb os, og Baaden krængede forfærdeligt; men vi maatte lade staa til! Dette Bygekast var imidlertid kun en Forløber for den egentlige Dravat, men dog stærkt nok til at piske Bølgerne til Skum. Nu blev Alt igjen stille foroven; men det susede og brusede nærmere imod os. Dette Havblik benyttede Lars til at lægge Aarerne ud og sætte Reb i Sejlene. Et Øjeblik efter havde Stormen grebet os, og atter krængede Baaden trods de faa Stumper, den havde til, saa voldsomt, at jeg ikke kunde Andet end kaste et spørgende Blik hen paa Lars, som om jeg vilde sige: „Kan dette gaa?" Han forstod mit stumme Sprog og raabte til mig igjennem Stormens Hylen: „Vi har ingen anden Udvej, Ulrich; vi maa lade staa til i Guds Navn". Jeg havde aldrig været ude i saadant et Vejr før; thi Lars havde endnu ikke villet lade mig komme med ved en Bjergning, fordi han ikke mente, at jeg havde Øvelse nok til et saa alvorligt Foretagende. Jeg tænkte paa min Moder og mine Søstre — underligt nok vare de min første Tanke — men derefter op-

fyldte min Andora saaledes min hele Sjæl, at da jeg i Stilhed bad mit Fadervor og anbefalede mig til Guds Barmhjertighed, trængte hendes lyse Billede sig bestandig frem for mit indre Blik, og Tanken om hende blandede sig ufrivillig med Bønnens Ord, jeg troer alene fordi jeg ikke kunde gjøre mig fortrolig med den Tanke, at jeg snart skulde staa for Guds Domstol. Jo yngre og kraftigere man er, desto frejdigere er ogsaa Haabet om Redning, og jeg troer, at jeg vilde have bygget derpaa, selv om Baaden i næste Øjeblik gik tilbunds, og jeg blev omtumlet som et hjælpeløst Væsen i det vilde Hav.

Kunde man læse mange af de Hjerters Tanker, som nu ere lukkede for stedse, vilde vi vistnok faa bekræftet, at det livsglade Haab, der holdt sig til det sidste Suk, var den venlige Engel, som fjernede Dødens Bitterhed fra dens Offer.

„Men, Du milde Gud! der er jo Nødflag paa Galathea! hvorledes kan der være Folk ombord?"

Galathea var et Skib, der var strandet i Magsvejr og kjøbt af Konsulen til Ophugning, naar en Storm havde drevet det tomme Vrag ind paa Kysten.

„Jeg vil aldrig være ærlig, om det ikke er Byfogden eller hans Gjenfærd, som staaer og vinker ad os, og Konsulen med. Er det ikke dem, Lars", raabte jeg, forglemmende Alt omkring mig ved dette Syn.

Lars nikkede. „Hvordan er De kommen der", skreg

jeg. Lars rystede paa Hovedet, som om han vilde sige: „Jeg forstaaer det ikke".

Nu slog en Skumbølge over Vraget og skjulte de to Mænd et Øjeblik for os; men kort efter bleve de igjen synlige, og nu kjendte jeg ogsaa Galatheas Kaptain.

„Vi maa bjerge dem, Lars", raabte jeg.

„Eller gaa tilbunds med", svarede han.

Aa nej, tænkte jeg. Det lykkes nok med Guds Hjælp. Storm og Søgang syntes mig nu ikke nær saa forfærdelige som før. Medens vi nu flyve henimod Vraget, skal jeg ile med at fortælle, hvorledes det kunde ske, at hine Mænd kunde være ude paa det under disse farlige Forhold. Da Vejret var saa smukt, havde Kaptainen, der var en Tydsker, indbudt Konsulen og hans Datter, Byfogden, Toldinspecteuren, Fyrinspecteuren og en Handelsrejsende til at drikke The i Vragets Kahyt, som han til den Ende havde pyntet paa det Bedste. Min Kusine yndede ikke, at Damer deltoge i de Selskaber, som hun var buden til, og deraf kom det, at hun var den eneste Dame ombord, hvor hun havde givet hver af Herrerne sin Bestilling, som om det var et komplet Skibsmandskab.

Da man havde sat sig tilbords, opdagede Kaptainen, at Theen var forglemt i Land; men da det Baadsmandskab, som han havde lejet og betalt godt, forsikrede ham, at de i en Haandevending skulde bringe Theen,

lod han dem uden Betænkning gaa i Land efter den. Lidt før Theen var bragt i Baaden, brød Stormen løs, og da Mandskabet af Erfaring kjendte Farens Storhed, anstrengte de sig af alle Kræfter forat komme ud til Vraget; men Baaden var meget stor, Storm og Sogang imod og Vraget noget tilsøs. Intet Under derfor, at de ikke vare komne meget over Halvvejen derud, da vi løb paa Siden af Vraget.

Saasnart Baadens Mandskab saae os, bleve de liggende paa Aarerne, hvilket var det Fornuftigste, de kunde gjøre; thi de vare for faa i Baaden til at kunne ro den op imod Vejret, men kunde maaske frelse En eller Anden af os, om en Ulykke skulde tilstøde.

I samme Nu, som vor Baad var ved Vraget, havde vi ogsaa en Ende ombord i det. Efter forudgaaende Aftale med Lars var jeg sprungen op paa Dækket forat hjælpe Folkene ned, medens Lars og min Kammerat skulde tage imod dem og sørge for, at Baaden bjergede sig, saa godt den kunde; men før jeg endnu var kommen op, vare Probenrenteren og Fyrinspecteuren allerede i den, og Toldinspecteuren fulgte straks efter. Jeg hjalp nu Byfogden ned, men hvor var Konsulen og Kaptainen? Jo, der komme de op ad Kahytten med den dødblege Fanny imellem sig.

„Hurtig, for Guds Skyld", skreg jeg, „det gjælder Livet". Nu vare de hos mig ved Skandseklædningen;

men saa begyndte Fanny at skrige, at hun ikke vilde ned i Baaden, der ganske vist tumlede som en Noddeskal om ved Siden af det mægtige Skibsvrag. Forgæves tiggede Kaptainen hende og forgæves besvor hendes Fader hende at være fornuftig og gjøre som alle de Andre.

„Nej, nej", raabte hun. „Jeg vil, jeg maa blive her, Vraget holder nok. Vi gaa tilbunds i den usle Kop; bring mig ned i Kahytten igjen".

Med hver Minut steg Faren, og Alle brølede dernede fra Baaden op til os, at vi maatte komme.

„Thrane, halloj!" raabte jeg. Han nikkede, og i næste Øjeblik svingede jeg min kjære Kusine ud over Rælingen ned i Baaden til dem, medens hendes Klæder paa en meget udelikat Maade fløj til alle Sider.

„Uforskammede Knægt! gemene Karl!" vare de Hædersnavne jeg hørte, medens hun sprællede i Luften, indtil Lars fik fat paa hende.

Det gik hurtigere med Konsulen, end jeg havde tænkt mig, og naturligvis endnu raskere med Kaptainen og mig. Snart vare vi klar af Vraget og atter gik det mod Land; men Baaden var overlastet og Søen i et forfærdeligt Oprør. Der behøvedes en Mand som Lars for næst Guds Bistand at bringe os til Land. Den tydske Kaptain vilde gjøre Nytte, men Lars gav ham et Slag over Armen med sin Klep (en svær Stok

med en Krog paa Enden, nødvendig ved Fiskeriet) og raabte: „Rør Dem ikke af Stedet!"

Jeg var maaske den Frimodigste af os Alle. Jeg har aldrig senere været saa lykkelig som den Dag; hvor det dog er sødt at frelse Menneskeliv. Jeg kunde ikke tro, at Vorherre ikke vilde lade os komme i Land med vor Fangst; hvor vilde Andora glæde sig og min Moder og Søstre juble, naar de hørte, at jeg havde været med at frelse flere Mennesker, deriblandt endog min Onkel og hans Datter. Det er meget smukt med Redningsmedailler og Pengebelønninger; men den glade Bevidsthed, at have været et Redskab i Forsynets Haand til at frelse Medmennesker, er dog den ædleste og saligste Løn.

Nu vare vi tæt ved den Revle, hvor det gjaldt Liv eller Død. Thrane sad med sammenknebne Læber og havde Øje for Alt; Konsulen sad med foldede Hænder, medens hans Datter, som laa i Bunden af Baaden ved hans Fødder, skjulte sit Ansigt i et Shawl. De Øvrige fik jeg ikke Tid til at se efter.

„Klar med Aarerne", skreg Lars. „Blot sindigt, Børn, saa gaaer det nok!" Nu vare vi paa Ryggen af Bølgen og gled med den ind over den anden Revle. „Skaad, skaad!" skreg Lars. „Vi maa vente paa den næste".

Der laa vi nu ligesom i en Bølgedal; ikke en Lyd

hørtes i Baaden; men de af Passagererne, jeg saae, havde foldet Hænderne, og jeg er vis paa, at Alle i den Stund bad til Vorherre, endog Probenrenteren, der ligesom Fyrinspecteuren neppe gav sig af med dette til Hverdags.

Nu greb den vældige Bølge os. „Ro til, Børn, ro til!" hørte jeg Lars brøle; med Et vare vi midt inde i Braaddet, der sprøjtede sine Skumsøer over os; men endnu veed jeg ikke, hvordan det gik til; thi da jeg atter kom til nogen Besindelse, sad jeg oppe i Strandkanten med Andora og et Par Fiskerkoner omkring mig, medens man lidt længer henne trillede Probenrenteren i Sandet for at faa ham tillive igjen, hvilket ogsaa snart lykkedes.

Jeg hørte nu, at Baaden var kæntret i Brændingen derved, at min Aare var knækket; men da Kæntringen var sket nær Land og Alle stode beredte til at hjælpe os, bleve vi ogsaa Alle lykkelig frelste.

Samme Aften gav min Onkel ti Daler til Skagens Fattige.

Naturligvis fremkaldte denne Begivenhed den største Bevægelse i hele Skagen; thi om man end havde Mere eller Mindre imod de reddede Personer, saa var det dog, naar Alt kom til Alt, Menneskeliv, der bleve frelste, hvilket ikke kunde Andet end glæde Skagboerne, der selv kun altfor ofte befinde sig i den dødeligste Fare paa Havet. Men det, der især fornøjede dem, var den be-

stemte Maade, hvorpaa jeg ekspederede min Kusine ned i Baaden, og da hun, som tidligere bemærket, i det Hele taget var mindre vel seet af den menige Mand i Skagen paa Grund af hendes bydende og hovmodige Væsen, søgte man at hævne sig paa hende ved at udpynte denne i og for sig lille Begivenhed med allehaande Tilsætninger, ja man forsikrede endogsaa, at jeg gav hende et Par Smæk, da hun vedblev at sparke og slaa om sig.

Det kunde naturligvis ikke være Andet, end at alle disse Historier kom baade min Onkel og hans Datter for Øre; thi, hvad enten Folk ere ilde sete eller ikke, skal nok enten Dumheden eller falsk Venskab fortælle dem selv de ubehageligste Rygter, der ere i Gang om dem, især naar man, saaledes som her var Tilfældet, gjerne vil høre paa alskens Bysladder. Det kan nok være, at man ogsaa tilføjede, at man havde Beretningen om det paa Havet Forefaldne af min egen Mund; thi Folk, der løbe med Sladder, tage det ikke saa nøje med en lille Løgn; men forresten behøvedes ikke en saadan Tilsætning for at opbringe baade Konsulen og hans Datter imod mig, idet de ikke vare retfærdige nok til at indrømme, at det var Fannys egen taabelige Halsstarrighed, der bragte hende i den komiske Stilling, hvori hun et Øjeblik ganske vist svævede, og at jeg ikke havde andet Valg, om jeg ikke vilde forlade hende paa

det Vrag, der Morgenen efter laa splittet langs Stranden i Stumper og Stykker.

Nogle Dage efter Begivenheden paa Havet vare alle de Frelste samlede hos Konsulen, dels for at tage Afsked med den fremmede Kaptain og Probenreuteren og dernæst for at enes om en Erkjendtlighedsgave til Lars Thrane. Paa Byfogdens Spørgsmaal, om ikke ogsaa de to Mænd, som vare med ham, skulde have en Paaskjønnelse, erklærede Flertallet sig ogsaa villig hertil, medens min Onkel og Fanny gjorde Indsigelse imod, at der skulde tages noget Hensyn til mig, og da man af forskjellige Grunde sluttede sig til dem, blev det derved. Som Bevæggrund til denne ligefremme Uretfærdighed anførte man, at jeg nær havde fremkaldt Alles Undergang ved mit formentlige kejtede Forhold i Brændingen.

Men hvad skulde man nu forære Lars Thrane og Peder Christian? Konsulen tænkte straks paa sin Butik; men Fanny gjorde saa grundig Løjer med ham derover, at han straks lod Forslaget falde, og man enedes da om, at kjøbe to Stykker Sølvtøj med passende Inskriptioner. Man drøftede nu Spørgsmaalet om, hvoraf disse Gaver i Sølv skulde bestaa, og efter megen Talen frem og tilbage gik Fannys Mening her, som altid, hvor hun havde Noget at sige, igjennem, idet man enedes om, at Lars Thrane skulde have en Chokoladekande til 50 Da-

lers Værdi, og Peder Christian en Sølvflødekande til 20 Daler.

At denne Bestemmelse fremkaldte megen Lystighed hos Alle, der hørte den, og gav Anledning til mange Slags Drillerier imod de Hædrede, kan Enhver let forstaa; thi Lars havde aldrig i sit Liv drukket Chokolade, og Peder Christian, som ej engang var gift, brugte aldrig Fløde i sin Kaffe, saaledes som Tilfældet var med de fleste Skagboer, i det Mindste den Gang.

Den Eneste, som ikke havde været med ved disse Raadslagninger, var Toldinspecteuren, der laa tilsengs efter den Overhaling, han havde faaet hin Dag. Han var baade en rettænkende Mand og den mest uafhængige i Skagen ligeoverfor Konsulen, hvorfor han paa ingen Maade var enig med de Andre i den tagne Bestemmelse om at udelukke mig, hvilket han kaldte en ligefrem Uret, med mindre man ogsaa udelukkede Peder Christian, Noget, som Fanny paa ingen Maade vilde gaa ind paa, thi det var jo deri, at Krænkelsen mod mig bestod.

Den ulykkelige Konsul gik tre, fire Gange imellem sin Datter og den halsstarrige Toldinspecteur, ja endog den skikkelige Byfoged maatte trippe med, og ham skyldtes det, at Fanny lod sig bevæge til den Indrømmelse, at der skulde voteres mig en Taksigelse; men Toldembedsmanden var ubevægelig og gjentog sin Paastand, at han ikke vilde have med den hele Sag at bestille, der-

som jeg ikke fik en Gave til samme Værdi som Peder Christian, ligemeget hvilken, eller ogsaa Ingen af os To fik nogen.

Da Fanny ikke vilde opgive den Fornøjelse, at tilføje mig en Krænkelse og Toldinspecteuren ligesaalidt tillade en saadan, skete det, som han ønskede, at han Intet fik med Sagen at gjøre og jeg altsaa heller ikke den Taksigelse, som man for hans Skyld vilde indrømme mig.

Der hengik derefter næsten et Fjerdingaar, før de to Anerkjendelsesbeviser ankom til Skagen, hvorefter Lars Thrane og Peder Christian bleve indbudte at møde hos Konsulen en Søndag Eftermiddag. I første Øjeblik ærgrede det mig ganske vist at føle mig saaledes tilsidesat; men Overbevisningen om, at jeg var Gjenstand for en skammelig Uret, gav mig snart min Ligevægt tilbage. Derimod var Andora smækvred paa mine Vegne; men paa Grund af mine Forestillinger, talte ligesaalidet hun som jeg nogensinde derom til de to Lykkelige, og vi vare maaske de Eneste i hele Skagen, som ikke gjorde det.

Lidt efter den Tid jeg kunde vide, at Lars og Peder Christian vare gaaede til Konsulens, hvor ogsaa Andre ifølge Indbydelse havde indfundet sig, gik jeg hen til Andora for at være tilstede, naar de kom tilbage med Foræringerne, for at lykønske dem og derved vise dem,

at jeg ikke var misundelig. Andora sad og græd, da jeg kom ind, som hun sagde, af Fortrydelse over Verdens Uretfærdighed. Hun tilstod mig, at hun saa smaat havde ventet, at hendes Fader ikke var gaaet derhen, og saa var hun vis paa, at heller ikke Peder Christian havde gjort det, „men se det gjorde han alligevel", tilføjede hun, idet hun tørrede Taarerne af sine Øjne, „skjøndt Gud veed, han syntes ikke videre glad derved". Jeg gjorde imidlertid kun Løjer deraf, og idet jeg tog et Pund Chokolade op af Lommen, sagde jeg, at vi vilde indvie Sølvtøjet, naar de kom med det, og i Mangel af Fløde vilde vi ogsaa hælde Chokolade i Flødekanden. Mit gode Lune gjorde sin Virkning, og vi imødesaae nu Begge lige tilfredse vore to Venners Tilbagekomst.

Lad os imidlertid høre, hvad der gaaer for sig i Konsulens Hus. Saasnart de i deres bedste Pynt og til den bestemte Tid var ankomne dertil, bleve de af Handelsbetjenten førte ind i Salen, hvor et lille, men udvalgt Selskab ventede paa dem, og hvor Chokoladekanden tilligemed Flødekanden blinkede dem imøde fra et Bord midt i Værelset. Konsulen bod dem velkommen i Alles Navn og underrettede dem derefter om, hvad de forresten allerede godt nok vidste, at de, hvis Liv de havde frelst paa hin stormfulde Dag, havde, med Undtagelse af en Eneste, bestemt sig til at give dem hver især et synligt Bevis paa deres Anerkjendelse af det

Mod og den Dygtighed, de ved denne Lejlighed havde lagt for Dagen, idet han i alle Givernes Navn bad dem at modtage de to Stykker Sølvtøj, der stod foran dem, hvis Inskriptioner vilde vise, hvorfor og til hvem de hver især vare skænkede.

„De gode Herrer bevise os altfor megen Ære", svarede Lars Thrane, idet han i synlig Forlegenhed pillede paa sin Hat. „Men med Forlov at spørge", vedblev han, „har man ikke ogsaa betænkt Staahls Ulrich med Noget".

Et misfornøjet Udtryk viste sig paa Konsulens Ansigt, men straks forsvandt det igjen, og han svarede med synlig Forlegenhed, at man vel havde talt derom, men at man fandt, at Gaverne vilde blive altfor smaa, naar de skulde deles imellem tre, og da disse to Mænd efter Alles Mening havde udmærket sig mest, mente man, at man burde indskrænke sig med Gaverne til dem.

„Jeg maa dog sige de gode Herrer, om de ikke vil blive fortrydelig paa mig derfor, at Ingen af os gjorde mere end Ulrich, ja i visse Maader gjorde han endog Lidt til; thi havde han ikke vippet Konsulens Jomfru ned til os, da han gjorde det, havde vi maattet forlade Vraget, og hun og de, som vare tilbage paa det, havde været redningsløse".

„Ja, men saa var han paa den anden Side Skyld

i, at vi Alle nær vare omkomne i Brændingen", indvendte Konsulen.

„Har Nogen Skyld derfor, er det mig", svarede Lars med en Oprigtighed, som gjorde ham Ære; „thi den Aare, jeg havde til Baaden, var ikke stærk nok til det Arbejde".

„Det glæder mig at høre, hvad Du siger, Lars, og jeg beder Dig nu at bringe ham vor Tak i Alles Navn; men Andet og Mere kan vi ikke godt gjøre nu".

„Saa vil vi Begge bede dem Allesammen, at vi ogsaa maa nøjes med den samme Tak, han faaer; thi vi kan ikke godt tage imod saadanne dejlige Ting, naar han, der har fortjent det Samme som vi, slet Intet faaer".

„Du vil da aldrig fornærme os, Lars", spurgte Konsulen med rynkede Bryn.

„Det være langt fra, Hr. Konsul", svarede den Adspurgte uden at lade sig forskrække af Konsulens opblussende Vrede; „men vi ville heller ikke fornærme Staahls Ulrich, og tilmed vilde vi ikke kunne nære os blandt Skagboerne, naar de hørte, at vi tog imod disse Gaver, uden at han fik Noget med".

„Ja, ja, da", sagde Konsulen, der altid kunde finde paa en Udvej. „Tag I nu foreløbig, hvad vi har bestemt for Eder, og saa skal vi Andre endnu i Dag træde sammen for denne Sags Skyld, og saa haaber jeg bestemt, at vi nok enes om at give den omtalte

Person en Mindegave, der kan staa i passende Forhold til Eders, nærmest fordi Du, Lars, har talt saa godt før ham".

„Vi ere Konsulen og dem Allesammen megen Tak skyldige for dette gode Løfte, men bede kun om, at Stadsen maa blive staaende her, til den Dag kommer, paa hvilken ogsaa Ulrich skal have sin Del".

Derimod kunde man i Grunden Intet have at indvende, men gik alligevel kun højst nødig ind derpaa og det endda nærmest fordi man mærkede, at der i den Henseende Intet var at udrette hverken hos Lars eller Peder Christian.

Det undrede os ikke Lidet, da vi saae vore Venner komme tomhændede tilbage fra Konsulens Hus; men neppe havde Andora hørt, af hvad Grund dette skete, før hun faldt sin gamle Plejefader om Halsen og kaldte ham en rigtig brav gammel Dreng, medens jeg i største Bevægelse udtalte min Anerkjendelse af Begges ligesaa mandige som hæderlige Forhold. Lars undrede sig aabenbart over al den Blæst, som han kaldte det, vi gjorde af den Begivenhed, og mindede os om, at det var for deres egen Skyld og ikke for min, at de havde handlet som de gjorde; men ganske vist er det, at de høstede langt mere Ære deraf hos Skagboerne, end om de havde modtaget de dem tiltænkte Gaver.

En fjortendages Tid derefter var jeg med Lars

ude paa Havet, hvor vi saae en Jagt ligge for Vindstille, hvorfor vi roede hen til den, da Lars vilde tilbyde Skipperen nogle ferske Fisk tilkjøbs. Det viste sig nu, at Jagten var fra Svendborg og hele Besætningen gamle Bekjendte og Venner af mig, hvorfor vi Alle maatte ombord, og nu foreslog Skipperen mig, at sejle med til Svendborg for at se til min Familie. Jeg gik ind paa Ideen; men maatte naturligvis først bede min Principal om Orlov, hvilken jeg forresten var overbevist om, at han ikke vilde nægte mig, og vi bleve tillige enige om, at jeg skulde medbringe nogle Skippund tør Fisk, som Skipperen derefter vilde gjøre Forretning med i Svendborg. Henimod Aften var jeg igjen ombord med den foronskede Fisk, hvortil jeg ogsaa havde føjet nogle Skippund for min egen Regning, og snart stod vi med en gunstig Brise syd paa. Den hele Rejse varede kun tre Dage, og man kan vel tænke sig den glade Overraskelse, med hvilken min kjære Moder saae mig træde ind ad Døren. Snart kom ogsaa mine to Søstre til, der tilfældigvis havde været ude i Byen, og jeg kan med Sandhed sige, at det var nogle af de lykkeligste Timer, som jeg nogensinde havde tilbragt i mit Fædrenehjem, da vi til langt ud paa Natten sad og talte sammen om, hvad der var hændet mig i Skagen og dem i Svendborg siden vi skiltes. Vor første Vandring den næste Dag var ud til min kjære Faders Grav, hvorfra

min Moder og jeg gik hen til Kjøbmand Hedegaard, der med lige Trofasthed bestandig tog sig af min Moders Sager.

Det traf sig saa heldig, at Skipper Nyborg netop skulde rejse til Kjøbenhavn fem Dage efter min Ankomst, og da jeg ikke vidste, hvornaar jeg derefter kunde komme afsted, besluttede jeg at gribe den Lejlighed, som tilbødes ved ham, skjøndt vi Alle ligemeget ønskede, at Rejsen var bleven opsat en Uges Tid.

Under mit Ophold i Hjemmet fik jeg to gode Tilbud om Pladser der i Byen, og nu trængte min kjære Moder og mine Søstre ind paa mig med Bønner og Forestillinger om at forlade Skagen jo før jo heller, forat jeg kunde være hos dem i Byen og siden overtage den gamle Forretning i min Fædrenegaard. Jeg havde nu ingen anden Udvej end aabent at tilstaa dem min Forbindelse med Andora, som var Hovedaarsagen, hvorfor jeg ikke kunde forlade Skagen, i det Mindste for det Første og til min inderlige Glæde modtog Moder denne Efterretning paa en langt bedre Maade, end jeg havde ventet, idet hun kun havde det at indvende, at jeg var vel ung til saadan et Skridt; mine Søstre vare derimod henrykte over at have faaet en Svigerinde, hvem de i deres ungdommelige Fantasi troede at være fornemme Folks Barn, der nok en Gang kom til sin Ret og blev ligesaa rig som en Prinsesse; men det, som var

mig allerkjærest, var dog den Venlighed, hvormed de Allesammen gav mig nogle smaa Foræringer med til hende, den Gang de pakkede mit Tøj sammen til min Hjemrejse.

I Kjøbenhavn havde jeg den Fornøjelse at træffe sammen med den brave Skipper Kalstrup; men da han var kommen blot et Par Dage før mig, kunde jeg umulig blive, til han vendte tilbage, og maatte være glad ved allerede tre Dage efter min Ankomst til Hovedstaden at kunne gaa til Aalborg med en anden Skipper, der forresten drak som en Svamp og laa den meste Tid af Rejsen i sin Køje.

Den fjerdedags Nat maatte vi ankre op udenfor Indløbet til Limfjorden, som vi paa Grund af Mørke ikke turde løbe ind i. Alt som vi nærmede os Land, opdagede vi en stærk Ild derinde, hvilken Mandskabet antog maatte være i Hals, og da Kokken havde sine Forældre i denne By, blev han saa fortvivlet over den Ulykke, som han maatte antage hjemsøgte dem, at han gik hylende og tudende omkring paa Dækket, uden at det var os muligt at bringe ham til at fatte sig, før Skipperen havde raabt op til ham fra Kahytten, at nu skulde han ret straks komme op paa Dækket, saa skulde han give ham Noget at brøle for — se det hjalp. Noget over Midnat gik jeg ned i Kahytten, hvis eneste Passager jeg heldigvis var, og lagde mig paa Brikken

dernede, hvor jeg sov trygt, indtil jeg vaagnede om Morgenen derved, at Styrmanden stak Hovedet ned i Kahytten, idet han raabte til Skipperen, at vi laa udenfor Skagen, og at den Ild, vi havde set den hele Nat, maatte have været Blusset fra Fyrtaarnet.

I et Sæt var jeg paa Gulvet og oppe paa Dækket. Jo, meget rigtig! der laa hele Skagen udstrakt for os i et dejligt Efteraars Morgenbelysning, medens en Baad inde fra Land kom ud imod os, som jeg antog, fordi den troede, at vi maatte trænge til Noget, siden vi laa til Ankers paa et saa farligt Sted og med en saa frisk Luftning.

Nu kom ogsaa Skipperen bandende og galende op paa Dækket, og da Kokken til Uheld for sig var den Første han traf paa, greb han ham i Kraven med den ene Haand og tog en „Ende" med den anden, hvorpaa han, som Skipperen sagde, nu gav ham Noget at tude for, at han kunde mindes den forbandede Ildebrand i Hals. Det skal altid gaa ud over den Uskyldige!

Til min store Glæde viste det sig snart, at det var Lars Thrane og den bekjendte Baad, som styrede henimod os, og Overraskelsen var ikke mindre hos ham, da han opdagede mig paa Dækket. Af Glæde over min Tilbagekomst, som Ingen havde ventet saa hurtigt, lod han Fiskeri være Fiskeri den Dag og fulgte med hjem til Andora, der forresten havde set os, før vi kom til

Huset, hvor godt vi end manøvrerede forat undgaa det, og nu modtog mig i Døren med et Udtryk af den inderligste Glæde.

Da man i Skagen havde et offenligt Julebal anden Juledag, og jeg vilde have Andora med som min Dame, havde jeg kjøbt Tøj til en Balkjole i Kjøbenhavn, hvilken jeg nu forærede hende, og hvorover hun naturligvis blev uhyre lykkelig; men for at Folk ikke skulde ane Noget om vor Forbindelse før saa sent som muligt, bleve vi enige om, at hun skulde sige, at hun ikke maatte fortælle, til hvem Kjolen var bestemt, som hun syede paa, da det skulde være en Overraskelse til Julen.

Saa kom da den længe forventede anden Juledag, og henimod Aften gik jeg til Andora for at hente hende til Ballet.

„Finder Du mig ikke rigtig pæn", udbrød hun skjelmsk, da hun med et Ansigt blussende af Forventning og Glæde kom mig imøde i sin tarvelige, men smukke Baldragt.

„Du er mere end pæn! Du er dejlig, min Andora! Jeg ser i Aanden, at Du vil tænde alle de unge Herrers Hjerter i Brand".

„Blot de og Damerne ikke ville pege Fingre ad mig paa Grund af min Kejtethed og Forlegenhed. Husk paa, kjære Ulrich, jeg har aldrig været paa Bal før."

„Nej, nej, min Pige! Din Beskedenhed vil netop

fuldende Dine Triumfer, medens jeg i stille Raseri maa kæmpe med min Jalousi".

„Aa, hvilken Snak Du der kommer med! Nej, veed Du hvad, faaer nogen Grund til Jalousi, vil det blive mig; thi jeg kjender i det Mindste en Dame, som brænder for Dig, og hun kommer paa Ballet i Aften".

„Det er naturligvis Dig selv", svarede jeg leende.

„Snak om en Ting, kan jeg være jalou paa mig selv? Nej, veed Du hvem det er? Det er Jomfru Braadsøe".

„Mit Søskendebarn!" raabte jeg med en høj Latter. „Det var da den Sidste jeg skulde have gjættet paa; men naturligvis er det Din behagelige Spøg".

„Paa ingen Maade", svarede Andora med en Alvor, der var mig paafaldende. „Du kan tro, jeg har Ret. Sig mig, agter Du at danse med hende inat?"

„Det kan aldrig falde mig ind", svarede jeg lige oprømt; „men sig mig saa til Gjengæld, hvornaar Du har gjort denne Opdagelse".

„Igaar i Kirken", svarede hun bestemt.

„Men fortæl mig dog, hvorledes", vedblev jeg, slaaet af den Alvorlighed, hvormed Andora talte.

„Som jeg sad midt under Prædikenen", forklarede hun, „faldt mit Øje tilfældigvis paa Jomfru Braadsøe, der uafbrudt hæftede sit Blik paa et bestemt Sted i Kirken. Jeg fulgte Retningen og saae da, at det var

Dig, kjære Ulrich, som hun ufravendt stirrede paa, medens Du bestandig saae paa Præsten — ja, saa fordybet var hun i sine Tanker, at hun først blev vækket af dem, da Menigheden rejste sig forat modtage Velsignelsen."

„Jeg tvivler aldeles ikke paa Sandheden af, hvad Du der siger", svarede jeg og kyssede hende paa Kinden; „men, vær sikker paa, kjæreste Pige, at det var med Had og ikke Kjærlighed hun saae paa mig".

„Had laa der ikke i det Blik", svarede Andora og rystede paa Hovedet. „Kvindens Blik tolker Kvinden bedst, tro Du mig".

„Ja, jeg er tilfreds, hun brændte som Fyret herude", svarede jeg lystig, „saa skal jeg hverken give Byfogden eller de fremmede Kaptainer Aarsag til Iversyge, naar bare Du, Din Strik, ikke vil gjøre mig fortvivlet. Men lad os nu ikke tale mere om det; Tiden er allerede langt fremrykket, og Ballet maaske alt begyndt, naar vi komme".

Det var det imidlertid ikke, men snart stod jeg alligevel i de Dansendes Rækker med min Andora, der i det Mindste i mine Øjne, maaske ogsaa i Andres, var den smukkeste Pige paa hele Ballet. Den næste Dans dansede jeg med Præstens ældste Datter, hvis Fader jeg hilsede paa, da jeg førte hende tilbage til sin Stol.

„Godaften, Kirketerp", begyndte han. „Min Kom-

pliment for den smukke Dame, De har prydet Balsalen med; men sig mig engang, skal De ikke ogsaa danse med Deres Kusine?"

„Det kan ikke et eneste Øjeblik falde mig ind", svarede jeg leende.

„Hvorfor ikke, om jeg maa spørge?"

„For det Første, fordi jeg vilde faa det nydeligste Afslag af Verden", svarede jeg lige munter.

„Og for det Andet", spurgte Præsten.

„For det Andet, fordi jeg ikke har Lyst dertil", var mit Svar.

„Hør nu, Kirketerp, et Ord jeg vil sige Dem", vedblev Præsten, idet han efter sin Sædvane tog mig i den ene Knap. „Jeg har ogsaa to Grunde, hvorfor jeg ønsker, De skal byde Deres Kusine op til en Dans, og det allerhelst den første. Jeg er en Fredens Mand, Kirketerp, og taler helst Fredens Ord; thi der er desværre Nok, som hidser til Krig. Hvad der har foranlediget Bruddet mellem Dem og Deres nære Slægtninge heroppe, veed jeg ikke ret; men selv om De, hvad jeg gjerne troer, har den mindste Skyld, bør De, som den Unge, dog først nærme Dem til Deres Onkel og den nærmeste Vej til ham, veed De nok, er den Opmærksomhed, De viser hans Datter. Jeg troer ikke, De faaer noget Afslag", fortsatte han; „thi vel er hun et forkjælet Barn, men har alligevel et godt Hjerte. Et

Afslag vil ikke gjøre Dem nogen Skam, og det lover jeg Dem herved, at nægter hun at danse med sit Livs Redningsmand, skal hun ikke have gjort det omsonst, selv om det skal bevirke et Brud mellem mig og Konsulen".

I det Samme klappedes der op til en ny Dans. „Gaa nu, saa er De en god Søn", udbrød den skikkelige Præst, ja gav mig endog et Puf i Ryggen, og alene paa Grund af den Velvillie, jeg følte, han omfattede mig med, gik jeg hen og bukkede — jeg skal aldrig nægte det — saa seriøst som mulig for Ballets Dronning.

„Ikke sandt, det er Præsten, som jeg kan takke for denne Opmærksomhed", spurgte min elskværdige Kusine med en Spydighed, hun slet ikke lagde Skjul paa, uden at bevæge sig af sin Plads.

„Det er mig, som har den Ære at engagere Dem", svarede jeg noget stødt, hvilket jeg lagde ligesaalidet Skjul paa som hun paa sin Spydighed.

„Ganske vist, det seer jeg; men vær blot oprigtig og sig mig, om De havde gjort det, dersom ikke Præsten, der nys talte saa ivrig med Dem, havde opfordret Dem dertil?"

„De har ganske Ret", svarede jeg, idet jeg atter bukkede for hende, „siden De endelig vil vide det, saa vil jeg oprigtig tilstaa Dem, at jeg, fattige Svend, al-

drig havde vovet at engagere Skagens rigeste og smukkeste Dame, dersom ikke Hs. Velærværdighed havde opfordret mig dertil med Tilføjende, at han var overbevist om, at jeg ikke vilde faa Afslag".

Min Kusine havde hæftet sine Øjne paa mig, som om hun vilde læse mig ind i Sjælen, og jeg følte godt, at hun nærede nogen Mistvivl til min Forklaring, hvilket hun for en Del kunde have god Grund til.

Efter en kort Betænkning, hvori jeg troer, at hun overvejede, hvad hun helst skulde gjøre, udbrød hun: „Hs. Velærværdighed er bedre Præst end Profet; thi jeg nødes alligevel til at give Dem Afslag. Jeg har nemlig", tilføjede hun hurtig, da hun bemærkede, at jeg vilde trække mig tilbage med et Buk, „befunden mig meget ilde i Dag og var derfor slet ikke kommen paa Ballet, havde det ikke været for at føje min Fader. Jeg følte mig ogsaa saa udmattet ved de to forrige Danse, at jeg havde bestemt at sidde i det Mindste denne over, før De engagerede mig".

„Tør jeg da engagere Dem til den næste?" spurgte jeg høflig.

„Det kan jeg virkelig ikke svare Dem paa nu", bemærkede hun, idet hun viftede med sit Lommetørklæde for at afkjøle sig.

„Saa tillader jeg mig at forhøre mig om Deres

Befindende, naar denne Dans er forbi", vedblev jeg med et nyt Buk.

„Gjør Dem blot ikke den Ulejlighed", svarede hun, som det forekom mig med voksende Kulde.

„Skal jeg forstaa disse Ord som et Afslag for den næste Dans, som jeg har tilladt mig at engagere Dem til", spurgte jeg ligesaa kold som hun.

„Forstaa dem, ganske som De selv vil", svarede hun, idet hun gjorde en Haandbevægelse som til Afsked.

Med et Buk fjernede jeg mig, flyvende gal, som man siger, over det dobbelte Afslag, jeg havde faaet, men tillige inderlig fornøjet over, at hun nu selv havde afskaaret mig fra nogensinde at vise hende en Opmærksomhed af lignende Art. Mit Blik søgte Præsten for at fortælle ham min tynde Lykke; men han var allerede bleven fængslet til et Spillebord, og saa satte jeg mig i flegmatisk Ro i den nederste Ende af Balsalen, saalangt borte som muligt fra min kjære Kusine, taalmodig ventende paa Dansens Ophør for at begynde den næste med min Andora.

„Engagerede Du før Jomfru Braadsøe", hviskede hun til mig.

„Ja", svarede jeg ligesaa sagte, „paa Præstens Opfordring, men fik Afslag, som Du og Alle nok lagde Mærke til".

Hun trykkede min Haand og saae paa mig, som om hun vilde sige: „Det er mig hjerteligt kjært at høre".

„Men, min kjære Kirketerp, hvad er det dog for en Dumhed, De har begaaet?" spurgte Toldinspecturen, ligesom jeg havde udtalt disse Ord til Andora. „Jomfru Braadsøe har afslaaet to Indbydelser til denne Dans med den Undskyldning, at hun alt var engageret, og da jeg nu spurgte hende, hvem den ugalante Herre var, der lod hende vente, sagde hun, at det var Dem".

„Det er en komplet Misforstaaelse af hende", svarede jeg i højeste Overraskelse, „hun gav mig Afslag før".

„Kjære Ulrich, gaa endelig hen og tag hende", udbrød Andora helt forskrækket, „jeg træder gjerne tilbage".

„Det er baade smukt og forstandigt af Dem, Jomfru Thrane", sagde Toldinspecteuren og saae med Venlighed paa min Forlovede. „De forhindrer derved en stor Ubehagelighed for den unge Mand; thi Konsulen havde aldrig tilgivet ham, at han havde tilføjet hans Datter en formentlig Fornærmelse, selv om den beroede paa en Misforstaaelse. Vil De tage tiltakke med mig, gamle Støder, istedetfor en ung, rask Danser, saa skal det være mig en Glæde. Men skynd Dem, Menneske, thi nu begynde vi".

Jeg fløj hen til min Kusine, der alene tronede i

den ene Ende af Balsalen, som det forekom mig i den dydigste Harme.

„Jeg beder Dem meget at undskylde, Jomfru Braadsøe", begyndte jeg med et Buk, „om jeg misforstod Deres Ord før. Tør jeg virkelig glæde mig til denne Dans med Dem?"

„De behøver aldeles ikke at gjøre nogen Undskyldning", svarede hun, tilsyneladende lige knibsk og spydig. „Jeg gav Dem jo Ret til at fortolke mine Ord, som De selv vilde; men paa den anden Side kunde jeg ikke uden at fornærme Dem danse med Nogen denne Gang, eftersom De først havde engageret mig. Fejler jeg ikke", vedblev hun efter en lille Pause, „havde De alt buden en Dame op til denne Dans, til hvilken en Herre neppe behøver mere end en".

„Fuldkommen rigtig Altsammen", svarede jeg, ærgerlig over alle de Ophævelser, hun gjorde; „men neppe havde Toldinspecteuren gjort mig opmærksom paa den Fejl, jeg havde gjort mig skyldig i, før Damen tilbød sig frivillig at træde tilbage, for at give mig Lejlighed til at gjøre min Uret god".

„De er virkelig et Lykkens Skødebarn", bemærkede min Kusine, idet atter et spydigt Smil spillede om hendes lille Mund, „saa Mange der tager sig af Dem; men forresten gjorde den Posekiger bedst i at holde sig fra mig og mine Sager, og jeg kan ikke forstaa, at

Deres Dame vilde give Afkald paa Dem for min Skyld; det var mere end jeg vilde have gjort", og dermed tilkastede hun mig et Blik, Mage til det hun vistnok havde givet mangen fremmed Kaptain, naar hun ret vilde gjøre sig behagelig for ham.

I det Samme kom en Opvartningspige og bad hende om at komme et Øjeblik ind til sin Fader, der sad og spillede Kort i et Værelse ved Siden af Balsalen. Med et lille Nik til mig hoppede hun bort med en Livlighed, der tydelig beviste, at hun maatte være kommen sig af sit Ildebefindende, om hun ellers havde lidt af noget. Men hvad skulde jeg arme Menneske nu gjøre? Blev jeg, kunde det være galt, og gik jeg, kunde det være værre. Efter nogen Overvejelse bestemte jeg mig imidlertid til at blive, hvor jeg var, forbandende af Hjertens Grund alle Kvindeluner og Koketterier. Andora svævede forbi mig og tilkastede mig med det Samme et spørgende Blik, som jeg blot kunde besvare ved at ryste ærgerlig paa Hovedet. Nu hørte den Dans op; men min lunefulde Skjønhed lod sig ikke se. Saa begyndte da den næste, og lidt efter viste hun sig i Døren, gjennem hvilken hun var gaaet ind til sin Fader. Jeg sprang straks hen til hende og udbad mig hendes Haand, forat føre hende til Dansen.

„Den jeg giver min Haand", svarede hun med et Øjekast, mere straalende end det forrige, „giver jeg og-

saa mit Hjerte, og jeg kjender Dem virkelig altfor kort til at kunne skjænke Dem det".

„Saavidt gik mit Ønske ikke, Jomfru Braadsøe", var mit Svar. „Jeg udbad mig blot Deres Haand til en Dans, hvilket De meget godt veed, og selv om jeg tillige kunde have ønsket Deres Hjerte med i Kjøbet, kunde De ikke have skjænket mig det, eftersom det, saavidt mig bekjendt, alt er bortgivet".

„Saa De troer ogsaa den dumme Sladder", svarede hun og slog med Nakken; „men sig mig, hvorfor De ikke hentede mig herinde, da Dansen skulde begynde?"

„Jeg kunde ikke tillade mig, at forstyrre en Datters Samtale med sin Fader", var mit Svar.

„Den var saamænd forbi, længe før Dansen ophørte, og saa blev jeg siddende hos min Fader, for at se paa hans Spil, bestandig ventende paa, at De skulde hente mig til den Dans, som nu snart er forbi, hvorfor jeg vil foreslaa Dem, at vi vente til den næste, for at begynde med Begyndelsen".

„Som De behager, Jomfru Braadsøe", svarede jeg og vilde trække mig tilbage saalænge; men hun mærkede straks min Hensigt og tilintetgjorde den i Øjeblikket ved at spørge mig: „Har De lagt Mærke til, at det er tredie Gang Hansen danser med Deres Dame?"

„Nej, jeg har saamænd ikke", svarede jeg rolig,

„men jeg er Hansen og Enhver meget forbunden, som danser med min Dame, naar jeg selv er forhindret deri".

„Ja, da er det tredie Gang om ikke fjerde", forsikrede hun „og læg Mærke til, hvor ivrig han taler med hende. Det lader til at være denne Pige givet, at forstyrre Hovedet paa min Faders Handelsbetjente; blot det gaaer ikke ham som den stakkels Bunterock. Iøvrigt er Pigen ret kjøn".

„Det er sjeldent at høre en snuk Dame indrømme, at en anden Kvinde ogsaa ser godt ud", svarede jeg alene forat føre Talen bort fra den delikate Sag, hun havde berørt.

„Det er nu anden Gang i Aften at De har beæret mit Ydre med en fordelagtig Bedømmelse", bemærkede hun, og gav mig et nyt Lag af sine ganske vist smukke, men kokette Øjne. „De mener bestemt ikke et Ord dermed, gjør De vel?"

„Det gjør mig virkelig ondt", svarede jeg, „at Jomfru Braadsøe holder mig ikke alene for falsk, men ogsaa for dum".

„Men hvoraf kan De dog tro, at jeg anseer Dem for dum", udbrød hun med en Latter, der gjenlød i hele Balsalen.

„Jo, jeg maatte jo være komplet dum, om jeg vilde indrømme, at jeg ikke mente med, hvad jeg sagde, selv om dette var saa".

„De dum! ha, ha, ha!“ og nu lo hun igjen saa højt, at Alles Opmærksomhed og vistnok ikke mindst Andoras maatte henvendes paa os; thi nu var hun kommen i sit rette Es, omtrent som naar hun havde en eller to Kaptainer at kokettere med.

Heldigvis hørte nu den Dans op, og da den næste begyndte, fløj jeg og min elskværdige Kusine henad Gulvet i en hvirvlende Wienervals. Saasnart Konsulen og Byfogden havde faaet at vide, at Fanny dansede, havde de Begge rejst sig fra Spillebordet og stode nu i Døren ind til Balsalen, idet de med straalende Øjne fulgte vore Svingninger.

„Havde jeg vidst, at Du vilde danse denne hurtige Vals, havde jeg neppe givet Dig Tilladelse dertil, mit søde Barn“, bemærkede hendes Fader, da Dansen var ophørt, idet han dog tilkastede mig et meget venskabeligt Nik.

„Hvorfor ikke det, Fa'er min?“ spurgte Datteren, viftende sig med sit Lommetørklæde.

„Fordi det neppe var den bedste Kur for et Pigebarn, der lider af Ildebefindende“, svarede Faderen.

„Dine Ord i Æren, saa var dette netop den allerbedste Kur for mig“, sagde Fanny leende, „ja jeg kan endogsaa forsikre Dig, at en ligesaa rask Dans til med en ligesaa udmærket Danser som min Fætter vil fuldkommen restituere mig“.

„Naar saa er, maa jeg virkelig bede Din Kavaler om at fuldende Din Helbredelse", bemærkede Konsulen leende, idet han saae hen til mig; „thi er denne Læge god, veed jeg ikke, hvorfor Du skal prøve en anden".

„Hr. Konsulen er blot kommen mig i Forkjøbet", svarede jeg galant, idet jeg dog i Hjertet var inderlig kjed af den hele Komedie. „Jomfru Braadsøe vil behage at disponere over min Ringhed, saa meget og saalænge hun vil; det er den behageligste Maade jeg har kjendt at være Læge paa".

„De har neppe overvejet, hvad De der gav mig Ret til", sagde den lille Kokette, idet hun tilkastede mig et Blik, der kunde trænge alle Andre end mig til Marv og Ben. „Sæt nu, jeg vilde benytte Deres Bistand som Læge den hele Nat, det vil sige danse med Dem hver eneste Dans. Ikke sandt, det vil De meget betakke Dem for; vær nu blot oprigtig".

„Det har jeg let ved, Jomfru Braadsøe", svarede jeg leende, skjøndt Hjertet bankede i mig af Frygt for, at jeg skulde fortale mig paa en eller anden Maade. „Jeg kunde umulig forsvare, at opfylde et saadant Ønske af Dem, selv om De virkelig maatte mene, at dets Opfyldelse var nødvendig for Deres Sundhed".

„Maa jeg høre Grunden dertil", spurgte Fanny nysgjerrig.

„Fordi den halve Del af de dansende Herrer og",

tilføjede jeg med et Blik paa Byfogden, som bragte de Herrer, der lidt efter lidt havde samlet sig om os, til at le højt, „ganske vist ogsaa en Enkelt af de ikke Dansende, vilde umiddelbart efter Ballet styrte sig i Havet af Jalousi, over det Fortrin, der var bleven vist mig, og det kunde dog hverken De eller jeg nænne, Jomfru Braadsøe".

Fanny lo højt. „Han er sandelig ikke god at fange, det maa man lade ham, og saa siger han endda, at jeg troer, han er dum".

Nu begyndte Dansen igjen, og atter fløj jeg afsted med min Kusine. Jeg følte, at Andoras Øjne fulgte os, men jeg vovede ikke at se efter hende; thi jeg vidste, at min Dame ogsaa havde sine Øjne med sig. Kun en Gang, da hun dansede forbi os, fik jeg Lejlighed til ubemærket at kaste et Blik paa hende, og jeg syntes, der var ligesom en dyb Sørgmodighed udbredt over hendes hulde Aasyn; men hvad skulde hun ogsaa tænke om mig! Nu havde jeg i flere Timer udelukkende beskjæftiget mig med den Dame, som i det Mindste hun troede sværmede for mig, ja hun havde endog bevist mig den Ære at danse to Danse efter hinanden med mig, hvilket var et Fortrin, som Ingen tidligere kunde rose sig af. Skjøndt jeg tilsyneladende lo og passiarede omkap med hende, var jeg dog ærgerlig, for ikke at sige halv fortvivlet i Sindet ved Tanken om den Bedrøvelse, mit uforklarlige Forhold maatte fremkalde hos Andora, og jeg glædede

mig ret ved, at denne Dans var den sidste før Bordet; thi ved dette skulde jeg nok finde Lejlighed til paa en tilfredsstillende Maade at forklare mig for hende.

Jeg saae snart, at der skulde dækkes i et Værelse til foruden i Balsalen, og havde allerede bestemt mig til at tage Plads i det lille Værelse, da en Opvartningspige kom og hilsede mig fra Kjøbmand Staahl, at han havde reserveret Pladser for mig og min Dame, hvilket var en Ære, jeg naturligvis ikke kunde skyde fra mig, og vi kom saaledes til at sidde endog i det allerfineste Selskab ved Bordet, da min Principal var en Mand, der ikke lod sig lumpe. I det Virvar, som uafviselig forekommer, hver Gang et større Selskab søger Pladser ved Bordet, fik jeg Lejlighed til at tilhviske Andora et Par kjærlige Ord, som hun besvarede med et Blik af sine søde, trofaste Øjne, som gik mig ligetil Hjertet, og med inderlig Tilfredshed saae jeg atter det sædvanlige glade Smil paa hendes hulde Ansigt.

Paa de Tider gik det ganske anderledes til ved et Festmaaltid end nuomstunder, hvor Skaaltaler af enhver Art ere nødvendige Biretter ved Maaltidet. Man spiste og drak, kritiserede Selskabet med sagte Bemærkninger til sine Sidemænd — det var omtrent det Hele. Paa Kongens Fødselsdag, den uforglemmelige 28de Januar, udbragtes kun en eneste Skaal, og det var Kongens; men ved Lejligheder som nærværende havde man dog et

større Antal, som imidlertid altid vare de samme. Først udbragtes „vort Selskabs Skaal", altid paa den Maade, som vi Gamle aldrig glemme, og som de Unge altid le af, naar de hører den:

Og dette skal være vort Selskabs Skaal,
Hurra, Hurra, osv.

Naar Sangen var tilende raabte den, der udbragte Skaalen: En, to, tre, Hurra! hvilket besvaredes med et rungende Hurra, hvorefter han brølede: „Noch einmal", uden at dette i mindste Maade saarede vore danske Øren; thi lige begejstrede raabte Selskabet et Hurra, der i Regelen gjentoges, dersom „Noch einmal" gjentoges Noch einmal, Noget der i Regelen fandt Sted, naar Stemningen blev animeret.

Naar det sidste Hurra var forbi, blæste den ene Musikant en Fanfare paa Trompeten fra den aabenstaaende Dør, og naar Kongens Skaal udbragtes, hvilket i Regelen kun skete paa hans Fødselsdag, gaves tre eller ni Kanonskud, Altsammen i Forhold til Gjæsternes Antal, efter hvilket den betænksomme Gjæstgiver kjøbte det Krudt, han vilde ofre paa Dagens Højtidelighed.

Ved bemeldte Fødselsdag vare alle Embedsmændene i Uniform og Præsten i Ornat, uden at det i mindste Maade fandtes anstødeligt, at Præsten i sin gejstlige Dragt sad og spillede Kort til ud paa Morgenen, for derefter, dampende paa sin Merskumspibe og med usikre

Skridt at søge hjem til den hyggelige Præstegaard. Naar Selskabets Skaal var drukken, kom Turen til Damerne, der ogsaa fik deres Skaal paa den vante Melodi. En Skaal for Fædrelandet, for Dannebroge eller lignende patriotiske Skaaler, udbragtes sjeldent eller aldrig, hvorimod det kunde træffe sig enkelte Steder, at en tilstedeværende højtfortjent Embedsmand eller Borger fik Æren af at høre sit Navn sat i Forbindelse med en Skaal. Dette skete imidlertid aldrig i Skagen, hvor Partierne stode saa skarpt ligeoverfor hinanden og derfor vilde have fremkaldt Moddemonstrationer, Slagsmaal eller anden Skandale.

Efterat Konsulen havde udbragt Selskabets Skaal ved den Festlighed, som jeg her har beskreven, og efter at Byfogden med et sværmerisk Blik til Fanny havde udbragt Damernes Skaal, der naturligvis hilsedes med de samme Hurraraab og Fanfarer, rejste Toldinspecteuren sig og udbragte en Skaal for de tilstedeværende Kjærestefolk, baade for dem man kjendte og for dem, hvis Forbindelse endnu var en Hemmelighed for Alle. Da Stemningen var bleven noget animeret, og Alle vare grebne af det Uventede ved denne Skaals Manifestation, blev den hilset med lydelig Aklamation og sungen med en ganske anden Kraft end de forrige. Uheldigvis var der ikke mere end et Par tilstede, som man vidste var forlovet, og disse unge Mennesker fik nok med at hilse

og nikke til alle Sider, medens man under Spøg og Latter drillede hinanden med Sigtelser for Forlovelse. Under al denne Munterhed lagde jeg Mærke til, at min Kusine hviskede et Par Ord til sin Sidemand, Byfogden, der nikkede til hende, derpaa rejste sig og sagde med saa høj en Røst, at det gjenlød i hele Salen.

„Ja, vi sige nok, at den og den er forlovet, uden at man ret veed Besked derom; men der sidder nu Kirketerp og seer saa mildt til sin Dame, at jeg tør vædde Noget paa, at det ikke hænger rigtig sammen med dem, og derfor troer jeg nok, at vi tør drikke disse Forlovedes Skaal".

Andora blev blussende rød og stirrede forlegen ned paa sin Tallerken, medens jeg rejste mig, hævede mit Glas og sagde: „Jeg takker paa min Forlovedes og egne Vegne. Baade Andoras Fader og min Moder have givet deres Minde, og jeg seer derfor ingen Grund til længer at skjule denne Forbindelse, som gjør os Begge saa lykkelige, siden man saa bestemt afæsker os vor Erklæring".

Dersom Fyrtaarnet var falden ned i Skagen, kunde det ikke have vakt mere Røre i Salen end denne Tilstaaelse; ja, i deres Begejstring begyndte de unge Folk med at synge: Og dette skal være Kirketerps og Jomfru Thranes Skaal, Hurra, Hurra; men hverken Konsulen eller hans Datter rørte deres Glas, hvilket ikke lidet

tjente til at forhøje deres Glæde, der lagde Mærke dertil.

Bordbansen dansede jeg naturligvis med Andora, der følte sig ligesaa lykkelig og glad som jeg over, at vor Forbindelse paa en saa eklatant Maade var kommen til Alles Kundskab, hellere end man skulde gaaet og hvisket om den i Krogene, hvilket efter dette Bal upaatvivlelig var bleven Tilfældet.

Under Dansen kom vi tilfældigvis til at staa bag ved min Kusine, der, saasnart hun bemærkede dette, vendte sig om til Andora og sagde: „Din Kjole sidder rigtig godt; Du har sagtens syet den selv".

Da Andora i al Uskyldighed bekræftede dette, vedblev hun med den hende egne Impertinence: „Du kan komme hen hos mig iovermorgen; jeg har to gamle Kjoler, som Du kan gjøre om for mig".

Andora, som godt mærkede, at det skulde være en Uartighed, blev blussende rød, men sagde Intet, hvorfor jeg saa meget mere fandt mig opfordret til at tage Ordet, idet jeg i den roligste Tone af Verden svarede: „Jomfru Braadsøe veed ganske vist ikke, at min Forlovede aldrig har syet for Penge og heller ikke gjør det; men kan hun for Slægtskabets Skyld vise Dem en Tjeneste, vil hun ganske vist gierne være Dem behjælpelig med Deres Garderobe".

Min Kusine maalte mig i Tavshed med sit mest

uforskammede Blik, og jeg følte, at der svævede hende et uhøfligt Svar paa Læberne; men da jeg mødte hendes Øjekast med et fast Blik, betænkte hun sig og vendte mig i Tavshed Ryggen. En Timestid efter hed det sig, at hendes Ildebefindende var vendt tilbage, hvorpaa hun, Konsulen og Byfogden forlode Ballet, i hvilket Andora og jeg deltoge med uforstyrret Glæde til sent ud paa Morgenen.

Jeg havde nu al Grund til at tro, at Konsulen og hans Datter for Alvor vare blevne fortørnede paa mig paa Grund af min Forlovelse med en fattig Fiskerpige, hvilket ikke kunde være disse storagtige Folk en behagelig Tanke, selv om man aldrig saa lidt vilde vide af mig at sige, da man sagtens derved mente, at jeg gjorde Familien Skam.

Det undrede mig derfor ikke lidet, da begge mine store Slægtninge hilsede høfligt, om end koldt paa Andora og mig Nytaarsdag ved Udgangen af Kirken, en Ære, der ikke før var bleven mig tildel, og jeg kunde godt mærke, at Staahls for Alvor frygtede for, at vi skulde blive inviterede til det Julebal, som Konsulen gav hvert Aar den 7de Januar, som var den Dag, paa hvilken han var bleven Konsul.

Dette skete vel ikke, ligesaa lidt som jeg nogensinde havde ventet det; men da jeg nogle Dage efter tilfældigvis mødte Konsulen paa Gaden, besvarede han min

Hilsen: „Glædeligt Nytaar, Hr. Konsul!" med disse Ord: „Tak, Ulrich! Iligemaade! Forbandet koldt i Dag!" Paa Grund af den Naade, min Hilsen havde fundet hos ham, tog jeg Mod til mig og bad ham tillige, at bringe hans Datter mit Nytaarsønske.

„Tak, det skal jeg", var hans Svar, idet han ved Bortgangen tilkastede mig et ingenlunde unaadigt Nik.

Saa kom Kongens Fødselsdag, paa hvilken der var Bal i enhver dansk Kjøbstad og altsaa ogsaa i Skagen.

Jeg havde vel tegnet mig med en Dame; men Andora og jeg havde aftalt at blive hjemme alligevel, fordi vi følte, at vi ikke ret kunde more os paa det Bal, hvor Fanny var tilstede, hvem jeg saa ikke godt kunde undlade at byde en Dans, hvilket jeg paa ingen Maade havde Lyst til under de nuværende Forhold. Vi fortav imidlertid vor Beslutning for Alle, og selv Staahls fik den ikke at vide, før han spurgte mig, om jeg ikke skulde op og klæde mig om til Ballet.

Jeg havde bestemt at tilbringe Aftenen hos Thranes, hvorhen jeg gik, da Staahls vare tagne afsted.

Vejret var stille og efter den Aarstid ogsaa mildt den Aften, hvorfor jeg foreslog Andora at gaa en Spadseretur, før vi skulde spise til Aften. Det var rigtignok lidt taaget, men da det tillige var Maaneskin, kunde saa bekjendte Folk som vi nok finde Vej, hvor det skulde være.

Vi styrede vor Gang ud til Hornets yderste Spids,

hvor vi standsede et Øjeblik, ønskende, at vor kjære, gamle Konge paa denne Dag maatte føle sig ligesaa lykkelig og tilfreds som vi To her paa hans Riges yderste Grændse.

Taagen var imidlertid bleven tykkere, ja saa tyk, at vi ogsaa maatte passe nøje paa ikke at forfejle den rette Vej.

„Synes Du ikke, Ulrich, at der var Nogen som raabte?" spurgte Andora lyttende.

„Jo", svarede jeg, „jeg troer nok, at jeg har hørt det samme Skrig for lidt siden. Det er umuligt Andet end at der maa strande Skibe i denne Taage. Hvo veed, om jeg ikke kaprer en Stranding til Staahl, medens han og Konsulen muntrer sig paa Ballet. Hvor det vil ærgre Herr Morbro'er! Men lad os standse og lytte efter Retningen, hvorfra Raabene komme".

Neppe havde vi gjort det, før vi hørte dem igjen, det forekom os nærmere ved os, ja endog inde paa Landet, istedetfor paa Søen. Skjøndt dette kunde være et Sansebedrag, og jeg umulig kunde tro, at nogen Fisker kunde gaa vild herude, selv i den allersorteste Nat, var jeg dog ikke ganske vis i min Sag, indtil jeg hørte et nyt Raab, denne Gang som af flere Stemmer. Nu var jeg overbevist om, at Raabet ikke kom fra Havet, og jeg skyndte mig derfor med at besvare Nødraabene med et skingrende „Halloj", idet vi i største Hurtighed

ilede henimod det Sted, hvorfra vi troede at have hørt Raabene.

Nu lød der et nyt Raab til os, som overtydede os om, at vi gik i det rette Spor, og atter svarede jeg med et: „Halloj, her!"

I sin Ivrighed for at komme de Hjælpeløse til Redning, snublede Andora over en Tue, men hurtig kom hun paa Benene igjen, og snart efter dukkede to Mennesker frem af den tykke Taage, som indhyllede dem og os. Jeg ilede foran Andora hen til dem, men standsede ligesaa pludselig, næsten forstenet af Forbavselse; thi foran mig stode — Konsul Braadsøe og hans Datter.

„Hvad, er det Dig, Ulrich! Du er altsaa heller ikke paa Bal! Gud ske Lov, at Du kom! Fanny og jeg har vist trasket over en Time omkring, og veed nu ikke længer hverken ud eller ind. Troer Du, at Du kan finde Vej hjem?"

„Vær rolig derfor, Hr. Konsul", trøstede jeg ham, „vi skulle med Guds Hjælp nok bringe Dem til Deres Stuedør og det ret snart".

„Sig mig engang, er vi nord eller vest for Skagen?"

„Vi ere hverken nord eller vest, men vi ere nordvest for Byen", svarede jeg leende; „men vil Konsulen og Jomfruen nu blot behage at følge os, skulle vi snart være paa den rette Vej".

Jeg maatte imidlertid først standse for at huske mig om; thi ved at ile efter Raabene og ved at tale med Konsulen, havde jeg tabt hele mit Bestik af Sigte, saa jeg nu maatte anlægge et ganske nyt, hvortil Andora ikke var mig lidet til Hjælp, og snart vare vi paa det Rene med, hvad Vej vi skulde slaa ind paa. Da vi havde vandret i gjensidig Tavshed saa meget som i ti Minutter, kom vi til et Hul i Heden, som Stormen havde dannet, hvilket jeg kjendte godt derfra, at jeg nogle faa Dage i Forvejen af Vanvare var dumpet i det, og nu var jeg aldeles sikker paa, at vi gik den rigtige Vej.

„Se saa, Hr. Konsul", udbrød jeg, idet jeg standsede, forat han kunde komme hen til mig, „i den Retning ligger Fyret, og naar vi nu gaa denne Vej, som vi skulle have den Fornøjelse at vise Dem, ville vi støde paa Bagsiden af Deres Gaard". Dette trøstelige Udsagn lettede baade Konsulens og Fannys Sind paa en øjensynlig Maade.

„Jeg har aldrig været vild i Taage før", bemærkede den unge Pige; „men naar nu vi ere komne velbeholdne hjem, vil Erindringen om dette Eventyr glæde mig langt mere end selv det muntreste Bal".

„Da har jeg en Gang været saa godt med", svarede Konsulen, „ude i Raabjerg Sogn, at Mindet derom endog gjorde mig urolig i Aften; thi vi maatte

blive paa Heden i tolv samfulde Timer, indtil en medlidende Luftning spredte Taagen ad, hvorpaa vi højst forkomne landede i Præstegaarden; men hvad værre var, benyttede det Tyvetøj sig af Lejligheden til at løbe bort med saa meget af det indstrandede Gods, som Tiden vilde tillade".

„Naa, den Sorg vil Du da være fri for i Aften", svarede Fanny muntert; „men troer De virkelig, Fætter, at vi havde faaet Lov at storke om i tolv Timer, hvis De ikke havde hørt vore Nødraab?"

„Dersom De ikke havde faaet Hjælp af Andre, vilde det have været tvivlsomt nok", lød mit Svar; „thi i Taage er Alt uberegneligt, og er man først bleven forvirret ved Tanken om, at man har forvildet sig, gaaer man som med tilbundne Øjne og kommer tit ikke mere end en halv hundrede Alen fra Stedet".

„Det er ganske forfærdeligt at tænke sig", udbrød min Kusine. „Jeg har rigtignok hørt noget Lignende før, men har aldrig ret villet fæste Lid dertil; nu har jeg imidlertid faaet Troen ihænde".

„Men hvoraf kommer det, at Du og Din Kjæreste ikke er paa Bal i Aften?" spurgte Konsulen pludselig, „Du havde jo dog tegnet Dig paa Listen".

„Dette var jeg jo nødt til at gjøre i Dagens Anledning", var mit Svar; „men Andora og jeg mente,

at vi havde nok af et Bal for dennesinde. Entreen er det Mindste! Herr Konsul".

„Naa, og saa lokkede det gode Vejr Eder ud til en Spadseretur lige som os".

Jeg bekræftede dette, idet jeg tillige udtalte min Glæde over, at vi derved havde faaet Lejlighed til at hjælpe dem ud af en lille Forlegenhed.

„Den var ikke saa lille endda", bemærkede Konsulen, hvorefter der indtraadte en almindelig Tavshed, under hvilken jeg ikke kunde lade være at tænke paa, hvor underligt det kan stille sig her i Verden. Hvad jeg havde sagt Konsulen om Aarsagen til vor Udeblivelse fra Ballet, var, som Læserne allerede veed, kun Sandhed med meget betydelig Modifikation, og skulde de være bleven derfra af en ligende Grund som vi, hvilket det laa nær at antage, saa var det, ret som om Gud alligevel vilde føre de stridige Hjerter sammen.

Der var under alt dette begyndt en hviskende Samtale imellem Konsulen og hans Datter, som afbrødes derved, at min Onkel pludselig udraabte: „Men hvis er den Gaard der, Ulrich. Jeg troede dog at kjende hvert eneste Sted, stort og lille, i Skagen; men Du maa hænge mig, om jeg kjender dette. Skulde vi ikke være komne til „Høien"?"

„Se rigtig til, Hr. Konsul", raabte jeg leende.

„Det er jo den vestre Gavl af Deres egen Gaard; om et Øjeblik vil De staa ved Deres Indgangsdør".

„Ih, Du Fredsens Gud", raabte Fanny og slog Hænderne sammen, „uagtet jeg nu veed det, kan jeg dog ikke kjende Stedet endnu. Jo, Fa'er, vi vare ganske vist blevne derude de tolv Timer, hvis Taagen havde holdt ud saalænge".

„Nej, De var ikke, Jomfru Braadsøe", forsikrede jeg hende; „man vilde snart have savnet Dem, og hele Skagen var kommen paa Benene, for at lede efter Dem".

„Gud veed det", svarede Fanny eftertænksom. „Men jeg er alligevel rigtig glad ved, at have sparet Godtfolk denne Ulejlighed".

Vi vare nu komne til Indgangsdøren, hvor vi bøde Konsulen og hans Datter Farvel.

„Nej, nu skal De saamænd begge To gaa med ind og drikke vor gode Konges Skaal", sagde Konsulen. „Værs'god!"

Jeg stod i stum Forbavselse over denne ukjendte Høflighed og kunde hverken sige Buh eller Bah.

„Naa, ingen Undskyldninger eller Komplimenter", vedblev Konsulen, „kun maa jeg bede Eder tage tiltakke med som vi have det; thi Fanny maa selv gaa for Borde, da alle Folk sagtens ere fløjne bort hver til sin Kant".

„Værsgod, her er Cigarer", sagde min Onkel, efter

at vi havde lagt vort Overtøj, og jeg var kommen med ham ind i hans Kontor, hvilket jeg kun altfor godt kjendte.

Da jeg havde underrettet ham om, at jeg ikke røg eller kortsagt brugte noget Slags Tobak, undrede dette ham ikke lidet.

„Jeg veed nok, at Du ikke drikker Spiritus; men at Du heller intet Tobak bruger, overrasker mig virkelig. Du maa endelig blive rig".

Nu kom Fanny og bad os ind til Aftensbordet.

„Ja, jeg skal have mine to Snapse hver Aften" — „sommetider tre", afbrød hans Datter leende — „nej, veed Du hvad, saa skeer det i Tanker". — „Ja, men Fader falder tidt i Tanker", fortsatte den ufortrødne Afbryderinde. — „Aa, jeg veed altid, hvad jeg gjør", forsikrede hendes Fader med Betydning; „men selv om jeg drak tre Snapse om Aftenen, naar jeg ellers ingen Spiritus nyder om Dagen, saa bliver jeg dog derved ingen Svend Tumling. Troer Du ikke vi faaer en Stranding inat, Ulrich?"

„Det er højst sandsynligt", var mit Svar.

„Saa skal vi til at slaaes igjen", bemærkede han.

„En meget bedrøvelig Krig, Hr. Konsul".

„Aa hvad", svarede han, „det er nu engang Skik her i Skagen, og man maa Skik følge eller Land fly, veed Du nok".

„Derfor jager denne Skik mig ogsaa engang bort fra Skagen", forsikrede jeg.

„Hvad for Noget", faldt Fanny ind med en paafaldende Ivrighed. „Tænker De virkelig paa at forlade Skagen, nu da De er bleven forlovet heroppe?"

„Jeg tænker vel ikke paa det endnu", svarede jeg, „men sker det engang, saa er det visselig hine Kampe ved Stranden, der jage mig herfra".

„Saavidt jeg veed, tager Du jo ikke Del i dem", svarede Konsulen, „og lad saa Staahl og mig om det. Ligesaa godt Ravne som Krager, veed Du nok. He, he, he. Men imedens vi tale om Stranden, saa kunde Du vise mig en Tjeneste, Ulrich, som jeg vil skønne endnu mere paa end den, Du har vist mig i Aften".

Jeg svarede naturligvis, at det skulde være mig en sand Fornøjelse, at være ham til Tjeneste med det, jeg formaaede.

„Der er netop Ingen, som kan gjøre dette bedre end Du", svarede min Onkel, idet han klinkede med mit Glas, som Fanny havde fyldt med Vin. „Du veed nok, at vi skænkede Lars Thrane og Peder Christian hver en Foræring, som de ikke vilde modtage, fordi Du ingen fik. Dette kom deraf, at den tyske Kaptain havde for sikret os, at det ikke var Din Skyld, at vi ikke Alle omkom i Brændingen, hvorfor vi blot vilde tilkjendegive Dig vor Taksigelse; men nu oplyste Thrane os om, at

det var en rent gal Slutning af Kaptain Lümmel, hvorfor vi ogsaa vilde have foræret Dig en Erindringsgave, dersom vi ikke havde frygtet for, at Du efter denne fortrædelige Misforstaaelse vilde have vægret Dig ved at tage imod den. Imidlertid staa begge Foræringerne endnu hos mig, hvilket ærgrer mig, hvergang jeg kommer til at se dem, og vil Du nøjes med Fannys og min hjertelige Tak for Dit udviste Forhold den Dag og som et Vidnesbyrd derpaa hjælpe mig til at faa Lars Thrane og Peder Christian til at tage deres Foræringer til sig, saa skal jeg altid være rede til at gjøre Dig Gjentjeneste".

„Dette Sidste behøves ikke, Hr. Konsul", svarede jeg. „Deres og Deres Datters Tak er det Eneste, jeg kan ønske for hvad jeg, ved en ren Tilfældighed, kom til at hjælpe Dem med den Dag. Giv os kun Sølvtøjet med hjem endnu i Aften, om De vil. Andora og jeg maatte kjende de brave Mænd daarligt, om de ikke allerede i Morgen bringe Dem deres Tak derfor".

„Det er bravt talt af Dig", svarede min Onkel med en saa udpræget Glæde, at jeg deraf ret kunde se, hvormeget denne i og for sig ubetydelige Sag havde ligget ham paa Hjertet. „Tro Du mig, jeg skal ikke glemme det; men nu vil jeg først drikke Din og Din Kjærestes, Din Moders og Dine Søskendes Skaal".

„Den maa jeg sandelig ogsaa være med til", hørte

vi Byfogden sige, idet han traadte ind gjennem den aabentstaaende Dør.

„Hvad for Noget, er De heller ikke paa Bal, Byfoged!“ udbrød Konsulen, der ligesom Andora og jeg havde rejst sig for at hilse paa ham; Fanny var derimod løbet ud, da hendes Fader begyndte paa Skaaltalen.

„Nej, hvor kan jeg have Lyst til at komme til Bal, naar De og Jomfru Fanny ikke er med“, svarede Byfogden galant. „Jeg maa imidlertid derop for at deltage i Maaltidet og udbringe Kongens Skaal, ellers bliver Fanden løs. Godaften, Jomfru Fanny, vil De med paa Bal, vi kan naa det endnu“.

„Paa Bal med Dem“, svarede Jomfru Fanny med den gyseligste Foragt i sin Stemme, hvilken imidlertid mildnedes ved et af de Øjekast, som jeg tidligere har fortalt ogsaa var bleven mig til Del. „Paa Ballerne danser De jo kun med „Klørdame“ og hendes tre Søstre; men selv om De dansede f. Eks. ligesaagodt som min Fætter der, saa har jeg danset saa godt i Aften paa Heden, at jeg har faaet nok af det for dennesinde“.

Da dette var en mørk Tale for den skikkelige Byfoged, maatte Konsulen give ham nærmere Forklaring, hvilket han ogsaa gjorde, imedens Fanny parterede en Wienertærte, hvoraf Byfogden ogsaa tog sin Del.

„Ja, saa“, sagde denne og greb begejstret sit Glas; „nu drikker jeg med dobbelt Glæde de frelsende Engles

Skaal. Gud, hvor jeg vil blive interessant paa Ballet, naar jeg fortæller alt dette. Jeg vil derfor med Deres Tilladelse, Hr. Konsul, spise mig mæt i denne fortræffelige Tærte; thi jeg maa naturligvis fortælle, medens de Andre spise deroppe".

Nu udbragte Konsulen lidt efter Hs. Majestæts Skaal og hans Datter Byfogdens, der virkelig troede engang at kunne blive interessant, hvorpaa jeg saa hjertelig som mulig takkede Konsulen og hans Datter for den behagelige Aften, vi havde tilbragt i deres Hus.

Da Tiden nærmede sig den Stund, da man vidste, at der skulde spises paa Ballet, besluttede vi at gaa med Byfogden, der skulde den samme Vej som vi. Konsulen pakkede selv Sølvtøjet ind til os, og i det Mindste skiltes Andora og jeg med en saadan Tilfredshed fra min Onkel og hans Datter, at det endog syntes at gjøre et godt Indtryk paa dem; thi under Latter og alskens Spøg fulgte de Byfogden og os lige til Døren.

Taagen havde nu lettet sig, Maanen skinnede klart, og en stille Fred hvilede over disse ellers saa barske, stormfulde Egne.

„Hvor det glæder mig", bemærkede den i Grunden skikkelige Byfoged, da han rystede min Haand, dengang vi skiltes for hver at gaa sine Veje; „hvor det glæder mig, at Alt er begyndt saa godt mellem Dem og Deres Onkel. Tro mig, Kirketerp, at han har ærgret sig

mere end Nogen aner over, at han tog saameget Fejl af Dem fra Begyndelsen. Mener De ikke nok, at det nu bliver godt herefter?"

„Havet, Hr. Byfoged, Havet!" bemærkede jeg.

„Aa, hvad, De kan jo tage fra Staahl til ham, saa er jo den Anstødssten dermed ryddet af Vejen. Dog derom en anden Gang. Farvel, mine Venner, Farvel! Guds Død, jeg kommer bestemt forsildig til Gildet".

Da jeg derefter bød Andora Godnat ved hendes Faders Dør, hviskede hun til mig, idet hun lagde sin Arm om min Hals: „Ulrich! Iaften saae Jomfru Braadsøe engang paa Dig med de samme Øjne som Juledag henne i Kirken!"

„Den Kokette kan se paa mig, med hvad Øjne hun vil", svarede jeg, idet jeg klappede hende kjærlig paa Kinden: „Aldrig vil dog nogen Kvinde se paa mig med saa søde, trofaste Øjne, som Du, min kjære Pige. Godnat, min Ven!"

Ethvert Bal skjænker en tredobbelt Glæde. Den første ligger i den Længsel, hvormed man imødeser Ballet, og den Travlhed, det fremkalder paa saa mange og forskjellige Maader; den anden frembyder selve Ballet; men den sidste og som oftest den største føler man først ved at dvæle i Tankerne ved dets Minder og fortælle dem, som ikke vare med, om alt det, som tildrog sig hin uforglemmelige Nat. Denne sidste Glæde er som

sagt ikke alene i Reglen den rigeste, for enkelte Personligheder stundom ogsaa den eneste — men forsaavidt altid den største, som den bliver en fælles Ejendom for den lille By, hvor Ballet har været, idet Fortællingerne om dette give alle Byens Sladdersøstre velkommen Stof til Samtale og Kritik i det Mindste i fjorten Dage. Anderledes gik det imidlertid med dette Bal; thi Efterretningen om, hvorledes Konsulen og jeg med respective Damer havde valset om ude paa Heden, medens det halve Skagen valsede alle andre Steder den Aften og Nat, samt at ikke alene jeg, men tænk engang! ogsaa Andora derefter havde spist til Aften hos den store Konsul, skød al Tale om Ballet aldeles tilside, idet man tabte sig i en Masse Betragtninger og Slutninger, den ene mere taabelig og latterlig end den anden.

Størst Sensation fremkaldte den dog hos min Principal, der af Frygt for, at Konsulen ellers vilde kapre mig, øjeblikkelig tilbød mig et betydeligt Tillæg i min Løn for det næste Halvaar, hvilken jeg med stor Fornøjelse modtog, da det ikke var min Hensigt at tjene hos min Onkel eller endnu mindre at forlade Skagen.

Efterat vi havde havt forskjellige mindre betydelige Strandinger baade i Magsvejr, Taage og Storm, indtraf først i April en anden Stranding, der paa en Maade satte Skagen paa den anden Ende.

Henimod Aften strandede en stor Brig i en saa forfærdelig Storm, at ingen selv af de modigste Skagboere vovede at forsøge paa at hjerge Mandskabet, som vi saa oppe i Vanterne, og som efter al Rimelighed maatte enten drukne eller omkomme i Løbet af Natten, hvis der ikke forinden bragtes Redning.

Ingen, som aldrig har været Vidne til Sligt, kan tænke sig den pinlige Følelse, at se Medmennesker i den yderste Livsfare, forholdsvis tæt ved Land, bedende at udstrække Hænderne om Hjælp, medens man tillige kan se, at de raabe til os, uden at den ubarmhjertige Storm bringer saameget som et eneste Nødskrig til vore Øren.

Fiskeren i Ewalds skjønne Digt har ganske vist Ret, naar han under saadanne Forhold siger, at jo længer han ser paa en saadan Elendighed, desto svagere tykkes ham Stormens Hvinen og Bølgernes Brusen.

Kun en Stund holder Mennesket denne Sjælemarter ud: de kække Mænd styrte sig ud i Braad og Brand, hvor Døden maaske lurer paa dem, heller end længere at være ørkesløse Vidner til slig Jammer. Det Samme skete netop ved denne Lejlighed; den brave Lars Thrane havde allerede samlet endel Skagboere om sig, hvoraf flere vare beredte til at vove et Forsøg, ret som jeg kom til, og neppe hørte jeg, at der blot endnu manglede en Mand, før jeg tilbød mig at udfylde dennes Plads i Baaden.

„Andora skal ikke udsættes for at miste mere end En af os i denne Fart", hviskede Lars og greb mig i Armen for at holde mig tilbage.

„Nuvel, Lars", svarede jeg ligesaa sagte, „bliv saa Du tilbage og lad mig gaa med".

„Saadan var det ikke ment", brummede han; „lad saa staa til i Guds Navn".

Neppe vare vi komne et lille Stykke fra Land, før en Styrtesø fyldte Baaden og med det Samme kastede os ind til Kysten igjen; men denne Modgang opildnede kun vor Lyst til at bringe Redning.

Vi benyttede det næste gunstige Øjeblik med en endnu større Omsigt end første Gang, og med Kraft arbejdede vi os henimod det strandede Skib, som vi efter utrolige Anstrengelser ogsaa vare saa heldige at komme paa Siden af. To af Mandskabet vare allerede saa forkomne, at de maatte føres ned i Baaden, og den Ene døde ogsaa senere hen paa Natten, et Vidnesbyrd om, at det snart var paa den yderste Tid, at vi bragte Hjælp. Kaptainen, en lille Spirrevip, bar sine Papirer i et vandtæt Hylster i et Baand over Skulderen; men idet han, sidste Mand ombord, sprang ned til os i Baaden, blev Baandet revet itu, saa at alle Papirerne vilde være gaaede tilsøs, hvis jeg ikke, ved at tage imod Kaptainen, ogsaa havde faaet fat i en Ende af

Baandet og i al Hurtighed stuvet Hylsteret ind under Agtertoften.

Efter at vi saaledes havde faaet Mandskabet, der Alt i Alt bestod af syv Mand, ned til os i Baaden, lykkedes det os paa en god Maade at komme klar af Skibet, hvorpaa vi stode ind mod Kysten, takkende Gud i Hjertet, for at det hidtil var gaaet saa vel.

„De er Franskmand", raabte jeg til Kaptainen paa Fransk, eftersom jeg havde hørt, at Mandskabet udelukkende talte dette Sprog.

Kaptainens Øjne lyste af Glæde. „Hvad for Noget", raabte han til mig, „forstaaer De Fransk?"

„Ja", svarede jeg kort; thi jeg havde Andet at gjøre end at pludre Fransk i dette Øjeblik, og jeg havde kun tiltalt ham, for at opmuntre den stakkels Mand.

„Hvor ere vi strandede?" raabte han til mig gjennem Stormens og Bølgernes Brusen.

„I Danmark, paa Skagen", var mit Svar.

„Hvad for Noget", skreg han; „jeg troede vi vare" — men her tog Vinden Ordene bort.

Vi vare nu ogsaa midt i Brændingen og den største Agtpaagivenhed fornøden; dog slap vi heldig igjennem den, takket være Thranes fortrinlige Manøvre; men neppe var Baaden stødt paa Land, før Konsulens Folk styrtede ud i Vandet indtil Bæltestedet; en af de Største greb Kaptainen, der ganske vist ikke forstod Andet, end

at man vilde bjerge ham, løb med ham i Land og kastede ham op i Konsulens Vogn, som derefter fløj afsted med ham til dennes Gaard, uden at Nogen gjorde mindste Modstand, fordi de mest resolute af Staahls Folk vare med i Baaden.

En Forbitrelse, som jeg aldrig før havde kjendt til ved slige Lejligheder, greb mig ved at være Vidne til denne Manøvre, og ikke stort mildere dømte de Andre i Baaden; var det mig muligt at gjengjælde Konsulen dette, lovede jeg mig selv at gjøre det; men for Øjeblikket var der intet Andet at gjøre for mig, end at sluge min Ærgrelse i mig, sikre mig Papirerne og faa det øvrige Mandskab bragt hen til Kjøbmand Staahl, der naturligvis blev endnu mere vred, end jeg var, da han hørte, at Kaptainen ikke var med; thi saa mente han, hvad ogsaa i Reglen var Tilfældet, at han kunde skyde en hvid Pind efter den hele Forretning. Han var endog saa ophidset, at jeg med Flid fortav, at jeg havde Skibets Papirer i mit Værge, da jeg ellers frygtede for, at han i sin Ilterhed vilde begaa en Overilelse. Mandskabet, som var hos os, viste sig snart at være lutter Franskmænd paa to Mand nær, der vare Baskere, og Ingen af dem kunde, med Undtagelse af Baskerne, tale andet Sprog end Fransk, hvorfor de Alle vare uhyre lykkelige ved at jeg forstod Sproget, hvilket jeg med Forkjærlighed havde lagt mig efter, saa at jeg baade kunde tale

og forstaa det, naar man blot vilde udtrykke sig med nogen Langsomhed, hvilket, som man vel veed, ikke altid er Franskmændene givet.

Naar jeg undtog Fyrinspecteuren, hvis Navn var Hirsch, var der ikke et eneste Menneske paa Skagen, som paa den Tid kunde udtrykke sig paa Fransk, hvorfor jeg var overbevist om, at man nødtes til at tage mig til Tolk for de Fremmede; thi, naar Alt kom til Alt, var det efter mit Skøn neppe bedre bevendt med Fyrinspecteurens Fransk end med min gode Ven Kalstrups, og jeg fik derfor endnu bedre Haab om at kunne rive Kaptainen ud af Konsulens Hænder og derved bringe Foretningen over i min Principals.

Ved Daggry kom Politibetjenten ind til os for at faa at vide, om nogen af Mandskabet talte andet end Fransk, idet han, efter at have modtaget en Morgendram, fortalte, at man hos Konsulens var i den største Forlegenhed med Kaptainen, som Ingen kunde forstaa, uagtet han var bleven tiltalt baade paa Tydsk og Engelsk, og at han skabede sig som en gal Mand.

„Er der virkelig Nogen af Mandskabet, som kan Andet end hans fordømte Pluddervelsk?" spurgte Betjenten mig.

„Jo", trøstede jeg ham, „to af dem kan heldigvis et andet Sprog".

„Det er da vel, er det Tydsk eller Engelsk?"

„Nej, det er Spansk", svarede jeg i største Rolighed.

„Ih, for Fanden! saa er vi lige nær", sagde Betjenten fortrædelig, „og jeg skal saa ud til Fyret, for at faa Hirsch ind at „sprecke" med Kaptainen".

„Det gad jeg høre paa", tænkte jeg ved mig selv, men sagde Intet.

En Timestid efter saae vi den agtbare Fyrinspecteur at vandre forbi os hen til Konsulen med en Mine, der enten var vigtig eller speculativ, jeg veed ikke ret hvilken. Der forløb nu igjen et Par Timer, i hvilke jeg øvede mig i mit Fransk med Styrmanden, der var en ældre, vakker Mand, af hvem jeg hørte, at Kaptainens Navn var Mathieu, som med Briggen Hyacinthe var paa Vejen fra Bordeaux til Petersborg med en Ladning Vin og Sydfrugter, altsaa med en forholdsvis kostbar Ladning, da vi pludselig saae Politibetjenten i fuld Fart styre hen til Staahls. Da han kom indenfor, maatte han sætte sig forat puste lidt ud, hvorefter han anmodede mig om snarest mulig at komme hen til Konsulens, hvor det nu var bleven rent galt med Kaptainen, der endog havde villet kløve Hovedet paa Fyrinspecteuren med Konsulens store Jernlineal. Jeg ansaae nu denne Beretning for Overdrivelse, men bestemte mig alligevel til at gaae derhen med Styrmanden, da dette var den eneste Maade, hvorpaa jeg kunde

udføre min Plan, hvorom jeg endnu aldeles Intet havde talt til min Principal, der imidlertid ganske godt havde seet det Fordelagtige i den Stilling, der nu frembød sig for os.

„Kan De bevæge Kaptainen til at tage mig til Kommissionær", sagde han ved Afskeden, „skal jeg give Dem et Honorar, som De skal blive tilfreds med".

Da jeg kom hen til Konsulens, var det Værelse foran Kontoret, som jeg tidligere har beskrevet, opfyldt af en halv Snes Skagboere, der Alle saae mer eller mindre betænkelige ud. Døren ind til Kontoret stod aaben, og neppe saae Byfogden mig, før han ilede hen til mig, tog mig i Haanden og sagde: „Ikke sandt, min kjære Kirketerp, De kan jo baade forstaa og tale Fransk?"

Da jeg havde bekræftet dette, gned han sig fornøjet i Hænderne og udbrød: „Saa hjælper De os nok ud af en stor Forlegenhed, og De skal visselig faa et godt Honorar for Deres Ulejlighed. Her har ligget et Fandens Hus. Kaptainen blev aldeles rasende, da Hirsch talte ham til, og det gik dog ret flydende for Hirsch; men alligevel maa Kaptainen have misforstaaet ham; thi han fløj ind paa ham som et galt Menneske og er endnu aldeles desperat".

„Hvor er Kaptainen?" spurgte jeg rolig.

„Derinde", svarede han, og saae med en vis Forskrækkelse hen til en Dør i det samme Værelse. „Jeg troer endog, at han har laaset Døren af. Prøv det nu med ham, lille Kirketerp, men gelinde, gelinde, det er et farligt Menneske".

Jeg gav Styrmanden et Vink og bankede paa Døren.

En forbitret Brummen lød indenfor. Døren var meget rigtig aflaaset.

„Luk op, Hr. Kaptain Mathieu", raabte jeg til ham paa Fransk. „Deres Styrmand staaer herudenfor med mig; jeg er den Mand, som talte til Dem i Deres Modersmaal i Baaden".

Alle Skagboerne omringede mig i en næsten komisk Spænding. Hurtig drejedes Nøglen om i Laasen, Døren fløj op, og den lille Kaptain fløj mig i Armene med en saadan Ivrighed, at Byfogden og Konsulen i Krebsgang søgte henimod Kontordøren, rimeligvis i den Formening, at nu begyndte Spillet igjen med den gale Kaptain. Jeg skød ham lempelig tilbage i hans Værelse, hvorefter Styrmanden lukkede Døren i efter os alle Tre. Men nu begyndte Kaptainen at springe omkring, skrige og true, saa det maatte forfærde Enhver, der ikke kjendte den franske Ivrighed, og derfor ganske vist ikke undlod at gjøre sin Virkning paa de udenfor Døren staaende Skagboere.

Da den første Storm havde lagt sig, bad jeg Kaptainen om at sige mig paa en mere rolig Maade, hvad han egenlig var vred over; thi hidtil havde jeg ikke forstaaet Andet end lutter Skældsord af det han sagde og, skjøndt under mange Afbrydelser, fik jeg saameget ud af ham, at han først var bleven vred over, at jeg ikke var fulgt med ham, og at Hirsch, efter høflig at have sagt Goddag og spurgt, hvordan han befandt sig, havde begyndt at tale endel meningsløst Tøj til ham, og da Kaptainen ikke svarede ham, begyndt at skælde ham ud for de værste Ting. Det stod straks klart for mig, at Hirsch paa en Maade havde givet Per Degns Rolle i Rasmus Montanus, idet han, for ikke at røbe sin totale Uvidenhed i det franske Sprog ligeoverfor Byfogden og Konsulen, først havde udtømt alle de Talemaader, han endnu kunde erindre fra et Par Rejser i Frankrig, og i sin Fortvivlelse endt med at opramse alle de Skældsord, han kunde erindre, men hvis Betydning han ej engang forstod.

Disse Betragtninger fremkaldte en saa uimodstaaelig Latter hos mig, at den endog bragte Kaptainen til at rynke Bryn; men neppe havde jeg forklaret ham Aarsagen dertil, før han og Styrmanden af Hjertens Grund lo med, ganske vist til ikke liden Forbavselse for de udenfor Døren i spændt Forventning lyttende Skagboere.

„Men hvorfor er De ikke kommen før?“ spurgte Kaptainen, efter at den gjensidige Munterhed var hørt op, „jeg har ventet paa Dem, siden man rev mig af Baaden“.

„Det gjorde man alene for at skille mig fra Dem“, svarede jeg; „jeg kan kun takke min Kyndighed i det franske Sprog for, at vi atter traf sammen, omend kun for en kort Tid“.

„Hvad for Noget!“ sagde Kaptainen, „De skal blive hos mig, saalænge jeg er paa dette forbandede Sted“.

„Det kan jeg ikke. Den Mand, De er hos, vil være Deres Kommissionær; derfor rev man Dem fra Baaden“.

Snurrr, hvor den lille Kaptain nu atter begyndte at larme og springe omkring — Gud veed, hvad de tænkte hinsides Døren. —

„De, De, skal være min Kommissionær og ingen Anden“, skreg han paany. „Jeg vil se de Andre hængte!“

„Fat Dem, Hr. Kaptain“, svarede jeg, tyssende paa ham; „saa kan Alt endnu blive ændret. Deres Kommissionær kan jeg af forskjellige Grunde ikke blive; men min Principal er en dygtig Mand. Han vil nok være det, De bliver da hos mig, saaledes som De ønsker, og desuden har han Deres Papirer“.

„Hvad siger De! Mine Papirer!" raabte Kaptainen glad. „Jeg antog, at have mistet dem under Bjergningen".

„Heldigvis fik jeg fat i dem, ret som de gik overbord", svarede jeg, „og de ere som sagt i god Behold hos min Principal".

„Lad os straks gaa til Deres Principal", raabte den lille Mand ivrig.

I det Samme bankede man paa Døren, og Politibetjenten, hvis Navn var Kardinsen, lod mig vide, at Herredsfogden ventede.

„Hils ham", svarede jeg, „at vi straks skulle være hos ham".

„Hvad vilde han?" spurgte Kaptainen.

„Han vilde have Dem ind, forat gjøre Konsulen til Deres Kommissionær", var mit Svar, hvorpaa atter fulgte en Hvirvel af Skældsord og Trusler imod min højt ærede Morbroder.

„Jeg vil alligevel raade Dem til at fare i Mag, Hr. Kaptain", bemærkede jeg efter atter at have faaet Ørelyd. „Vor Modstander har Øvrigheden i sin Lomme, og han er en hensynsløs Mand. Maa jeg give Dem et Raad", vedblev jeg, „saa skulle vi bruge Snildhed og fare frem med Lempe. Naar jeg nu er gaaet ind til dem, maae De og Styrmanden, som kjender Vejen til min Principal, liste Dem ud af denne Dør, og saa samles

vi kort efter igjen hos ham, forudsat man ikke flaaer mig levende".

„Lad dem blot gjøre det", raabte Kaptainen og truede imod Døren, „saa skulle de faa med mig at bestille".

„Det skulde godt hjælpe mig", bemærkede jeg leende. „Til vi ses, Hr. Kaptain, vær endelig snild og forsigtig". Med disse Ord gik jeg atter ind til den i spændt Forventning værende Forsamling.

„Veed De, mine Herrer, af hvad Grund Kaptainen blev saa rasende paa Hirsch", begyndte jeg, endnu før Nogen kunde faa et Ord indført, og for at give mine Venner Tid til at kniba ud. „Hirsch havde ikke betænkt Betydningen af nogle franske Ord, som han brugte, saa at Kaptainen maatte tro, at han vilde fornærme ham. Se det er det Hele; ellers er Manden fornuftig og skikkelig nok. Hans Navn er Mathieu og Ladningen Vine og Sydfrugter".

„Dette Sidste have vi allerede tænkt os", svarede Byfogden; „men hvorfor kom han ikke ind med Dem, hvad bliver han efter?"

„Jeg skulde hilse Dem fra ham", svarede jeg, som nu skulde holde Ørerne stive, „at da Kjøbmand Staahl allerede igaar med hans Billigelse har modtaget Skibets Papirer, vil han ikke have nogen anden Kommissionær end Kjøbmand Staahl. For at forebygge en ny

tumultuarisk Scene med denne hidsige Mand fandt jeg det rigtigst foreløbig at forberede Dem derpaa".

„Det skal aldrig i Evigheden ske", raabte Konsulen og slog i Bordet, saa det knagede, „han er nu i mit Hus, og jeg slipper ham aldrig af Hænderne, om saa Du og Staahl stikke Hovederne nok saameget sammen".

En lydelig Bifaldsmummlen blandt alle de Tilstedeværende ledsagede dette harmfulde Udbrud, som jeg hørte paa i Tavshed.

„Det kan visselig ikke gaa", bemærkede Byfogden, „Kaptainen har ladet sig bringe til Konsulens Hus og taget Ophold her, hvorved han faktisk har anerkjendt Konsulen som sin Kommissionær. Det maa De endelig gjøre ham begribelig, lille Kirketerp".

„Det formaaer jeg virkelig ikke, Hr. Byfoged", svarede jeg rolig; „men jeg skal paa det Nøjeste sige ham, hvad Hr. Byfogdens Mening er, og ligesaa nøjagtigt berette Dem, hvad han svarer".

„Lad os blot faa Manden herind, jo før jo heller", bemærkede Konsulen, „saa ordner Alt sig nok af sig selv".

„Ja, det er ganske vist ogsaa det Bedste og paa den høje Tid", sagde Byfogden, der tog Plads foran den opslagne Protocol. „Vil De saa kalde paa ham, lille Kirketerp. De husker da nok, at De gjengiver vore

Spørgsmaal til Kaptainen og hans Svar til os under Eds Tilbud".

Med et Nik til Byfogden gik jeg hen og bankede paa Døren, men naturligvis svarede Ingen. Jeg lukkede op og, som jeg havde ventet, vare Fuglene fløjne.

„Der er Ingen derinde", raabte en Skagbo i allerstørste Forbavselse. Ja, det kunde Alle ligesaagodt se som han.

Selv Folk, der ikke ere saa kløgtige som Skagboere i Almindelighed ere, maatte ane Sagens rette Sammenhæng.

Et Øjeblik stod Konsulen maalløs af Harme og Overraskelse; men derpaa løb han lige ind paa mig, og idet han holdt sin knyttede Haand for mine Øjne, udbrød han: „Det er Dit Paafund, infame Slyngel! men, saasandt som jeg hedder Braadsøe, skal Du komme til at fortryde det, saalænge Du lever".

Jeg saae min Onkel stift i Øjnene uden at mæle et Ord.

„Stille, Hr. Konsul, stille! berolige Dem", begyndte Byfogden. „Slig Fremgangsmaade skader Sagen mere, end den gavner. Sig mig engang, Kirketerp", vedblev han vendende sig til mig, „troer De, at Kaptainen er gaaet hen til Deres Principal?"

„Det er jeg aldeles overbevist om", var mit korte Svar.

„Det er smukt handlet af Dem imod Deres Onkel, Kirketerp", begyndte Byfogden.

„Det maa De lade mig om, Hr. Byfoged", svarede jeg koldt. „Igaar rev man den Mand, som jeg med Livsfare havde været med at frelse, bort fra min Side; i Dag bringer jeg ham til mig igjen efter hans eget Ønske. Det er det Hele, Hr. Byfoged".

„Maa jeg tale et Ord med Dem, Hr. Konsul", sagde nu Byfogden, der syntes greben af en lys Ide, „og De, Kirketerp, bliv De her saalænge".

Konsulens og Byfogdens Raadslagninger varede kun kort, og imedens iagttog alle vi udenfor Kontordøren en betydningsfuld Tavshed.

Endelig viste Byfogden sig i Døren igjen. „Jeg skal i Konsulens Navn og paa hans Vegne gjøre Dem en Undskyldning, Kirketerp", begyndte han, „for de overilede Ord, han før sagde til Dem. Ikke sandt? saa er dermed den Sag glemt. Naa, det fornøjer mig! Det er smukt af Dem! og dernæst skal jeg bede Dem", vedblev han, „om at træde ind i Kontoret til Deres Onkel, da han ønsker at tale med Dem".

Med Flid lod jeg Døren staa aaben, da jeg gik derind, men Byfogden, der i det Hele lagde en mærkelig Dygtighed for Dagen ved denne Lejlighed, lukkede den forsigtig efter mig.

„Det er en skammelig Streg, som Du har spillet mig, Ulrich", begyndte Konsulen.

„Skammelig i det Mindste ikke, Hr. Konsul", var mit korte Svar.

„Saa er det i det Mindste en stor Skam af Dig", fortsatte han.

„Det kan jeg heller ikke indrømme", sagde jeg.

„Ja, ja, da! Lad nu ogsaa det staa"; sagde Konsulen; „men hør nu, hvad jeg har at sige Dig. Om jeg end skal vove det Utroligste, saa vil jeg være hans Kommissionær. Pengene have altid Betydning for en Kjøbmand", vedblev han; „men dette ser jeg ikke saameget paa ved denne Lejlighed, derimod kan jeg ikke taale at tænke mig at blive til Spot og Latter for Alle, som høre, hvordan Kaptainen slap fra mig, og derfor maa og vil jeg være Kommissionær. Du alene kan med et Ord gjøre mig denne Tjeneste, og naar jeg nu beder Dig saa indtrængende derom, maa Du ikke sige Din gamle Morbroder nej. Ja, saa magtpaaliggende er det mig at faa fat paa Kaptainen igjen, at jeg vil, selv om Vraget i dette Øjeblik skilles ad eller gaaer tilsøs, give Dig 200 Dlr., om Du vil gjøre for mig, hvad jeg beder Dig saa indtrængende om".

„De gjør Synd i at friste et fattigt ungt Menneske", svarede jeg højst alvorligt. „Skulde Noget vende mig fra Dem i denne Sag, Hr. Konsul, vilde

det netop være Deres Pengetilbud. Kaptainen vil hverken have Dem eller min Principal til Kommissionær, men ene mig, der naturligvis ikke kan blive det formedelst min unge Alder; men alene paa Grund af den Venlighed, De har vist Andora og mig i Deres Hus, vil jeg søge at ordne Sagen paa en mindelig Maade mellem min Principal og Dem, saaledes at De efter min Mening Begge kunne være tjente dermed. Mere kan jeg ikke love".

Min Onkel betænkte sig en Stund. „Ja, ja, da", sagde han endelig. „Jeg indser, at jeg her maa lade Dig raade, jeg vil nu se, hvor honnet Du er imod mig; men jeg bliver ligefuldt staaende ved mit Løfte om de 200 Dlr., hvis jeg bliver Kommissionær".

Jeg gik derpaa ind i den anden Stue, hvor jeg aftalte med Byfogden, at jeg om to Timer skulde møde med Kaptainen paa Raadstuen, idet jeg forsikrede, at han ikke, uden at man brugte Vold mod ham, gav Møde her.

Ved min Hjemkomst traf jeg min Principal, Kaptainen og hans Styrmand ved en Frokost, som i dobbelt Henseende kunde kaldes varm. De to Sidstnævnte vare, hvad man kalder, i en animeret Stemning og Kjøbmand Staahl saa sjæleglad, som jeg endnu aldrig havde set ham. Hvorledes Kaptainen var smuttet bort fra Konsulens, var ham naturligvis endnu en ren Gaade,

hvilken jeg skyndte mig med at løse ham. Derefter begyndte Underhandlingerne, hvormed jeg døjede en Del; jeg mærkede straks, at min Principal stod ligesaa fast paa at blive Kommissionær for Kaptainen som min Onkel, og jeg syntes ogsaa, at han var nærmest dertil, paa Grund af at det var hans Baad, der havde bjerget ham, og at Papirerne vare i hans Vold, hvilket han med det Samme fik at vide, ej at tale om, at det var aldeles urimeligt, at Kaptainen skulde blive hos Staahl og min Onkel være hans Kommissionær; desuden mente jeg ogsaa, at min Onkel kunde have godt af denne lille Ydmygelse, han, som ellers ikke kjendte anden Ret end sin egen Villie. Efter fornøden Aftale med min Principal, gik jeg atter tilbage til min Onkel, hvem jeg skulde hilse, at min Principal med Fornøjelse vilde dele Fortjenesten med ham, men at han paa ingen Maade kunde afstaa fra at være Kommissionær.

Naturligvis var dette min Onkel højlig imod; men nu gav han atter den kloge, beregnende Mand, ja, behandlede mig maaske alene derfor med en Forekommenhed, som virkelig kom mig uventet. Karakteristisk nok for ham udtalte han, at det var en Selvfølge, at han intet Inkassationssalær burde give for de Varer, han senere hen kjøbte ved Auktionen, Noget, jeg beredvillig kunde gaa ind paa.

Jeg skal her ikke trætte Læseren med Beretninger om, hvad der ellers foregik ved denne Strandingshistorie, eftersom Alt gik sin jævne, skæve Gang, men blot bemærke, at baade min Onkel og Principal gav mig et smukt Honorar for den gode Maade, hvorpaa jeg havde ordnet denne kildne Sag for dem, og da jeg tillige fik min Ulejlighed som Tolk rigelig betalt, var denne Stranding den bedste, for ikke at sige den eneste, ved hvilken jeg tjente Noget.

Det kunde naturligvis ikke være Andet, end at denne Sag bragte mig oftere i Konsulens Hus, hvor man altid modtog mig med en næsten voksende Venlighed. Fanny kaldte mig nu aldrig andet end Fætter, og traf det sig, at jeg kom i Huset ved deres Maaltider, skulde jeg altid spise med.

Da jeg saaledes en Eftermiddag i Slutningen af Maj kom i et Ærinde til Konsulen, modtog min Kusine mig endnu mere forekommende end ellers.

„Jeg venter Fader hvert Øjeblik", bemærkede hun, „og sæt Dem derfor rolig ned, Fætter, saa kan vi pludre sammen saalænge. Hvad vil De nyde?"

Jeg bemærkede, at jeg Intet trængte til.

„Jeg synes, at De er saa kort for Hovedet i Dag", ytrede hun, idet hun satte sig lige foran mig med sin Syæske imellem os. „Hør, synes De ikke, at det er underligt, at vi To, der omtrent ere jævnaldrende og

nære Slægtninge, ikke sige Du til hinanden. Det burde vi forlængst have gjort, mener jeg".

„For Alderens og Slægtskabets Skyld kunde det godt gaa", svarede jeg som himmelfalden over denne Ytring; „men iøvrigt ere vore Vilkaar saa forskjellige, at et saadant Fortrolighedsforhold umulig vilde være paa sit rette Sted".

„Hvad Forskjel er der da i vore Vilkaar?" spurgte hun og saae spørgende paa mig.

„Det behøver jeg ikke at sige Dem, Fanny", svarede jeg kort og godt. „De er den rige Konsul Braadsøes eneste Datter og jeg en Krambodkarl, der tjener for 80 Daler om Aaret, og det skal endda kaldes en god Løn".

„Pyt, med det!" sagde Fanny leende, „De bliver jo Kjøbmand engang som Fader og faaer maaske mange flere Penge end han, om han ellers har nogen for Tiden, hvilket jeg hverken veed eller bryder mig om. Der er min Haand, Du, ikke sandt, nu ere vi Dus?"

Skjøndt jeg yderst nødig vilde, kunde jeg dog ikke Andet end gaa ind paa Forslaget. „Som Du vil, kjære Kusine", svarede jeg, idet jeg lagde min Haand i hendes; „men bliver Din Fader vred paa mig derfor, maa Du klare det".

I det Samme hørte vi Konsulen træde ind i det tilstødende Værelse, hvortil Døren stod aaben. Fanny

tilkastede mig et af de Blik, som hun til Skade for sig selv benyttede altfor flot, og med et let Tryk af sin Haand trak hun denne ud af min.

„Vil Du høre Nyt, Fa'er?" spurgte hans Datter ham, da han lod sig tilsyne i Døraabningen.

„Goddag, Ulrich! Værs'god at blive siddende! Er det godt Nyt, Du har at fortælle mig", svarede Faderen hende, „saa sig kun frem; men, hvis ikke, saa behold det helst hos Dig selv, om Du ellers kan".

„Nej, det kan jeg ganske vist ikke", sagde Fanny leende; „det Hele er kun det, at Fætter Ulrich og jeg ret nu ere blevne Dus".

„Det skulde Ulrich ikke have gjort, om han havde villet sit eget Vel; thi han har kun derved givet Dig Aarsag og Lejlighed til at ærgre og drille ham, som Du saaledes ærgrer og driller Din gamle Fader", svarede denne spøgende; „men hvad er det for en Mængde Papirer, Du der sidder med?" spurgte han videre.

„Det er alle Papirerne, henhørende til „Hyacinthes" Forlis", svarede jeg, idet jeg ærbødig skød dem hen til ham, „forat Hr. Konsulen selv kan efterse, at De har faaet den Del af Provisionen som tilkommer Dem. Vi have først nu faaet alle Papirerne samlede".

„Jeg vil tro Eder paa Forhaand", svarede Konsulen og skød atter Papirerne over til mig. „Tag Du dem kun med igjen og Tak for Laan. Jeg gider ej en-

gang tænke paa denne fortrædelige Sag, endsige at have mere med den at bestille. Du bliver vel og drikker The hos os?"

„Jeg takker mange Gange for Indbydelsen", svarede jeg, idet jeg rejste mig, „men Hr. Konsulen vil behage at erindre, at jeg er kommen i min Principals Ærinde, og at jeg ikke hører til de Tjenestefolk, som ikke kunne komme hjem igjen, naar de ere sendte i Byen".

„Meget rigtig betænkt af Dig", svarede Konsulen venlig, „gaa derfor med Gud og besøg os, naar Du en anden Gang gaaer Dit eget Ærinde".

„Farvel", raabte Fanny munter; „den af os skal give et Pund Chokolade, som glemmer vor Aftale, naar vi første Gang mødes".

Paa Hjemvejen traadte jeg et Øjeblik ind til Andora, for at fortælle hende den Aftale, som var truffen imellem min Kusine og mig.

Jeg mærkede godt, at hun slet ikke syntes derom, og lagde da heller ikke Skjul derpaa, kan jeg tænke. Det var hendes bestemte Mening, at Fanny var dødelig forelsket i mig, medens jeg var ligesaa overbevist om, at hun blot spillede Komedie med mig, fordi hun ikke havde nogen strandet Kaptain at kokettere med. Da Andora saae, at jeg betragtede den hele Sag som en Spøg af den letsindige unge Pige, og hun tillige maatte faae Indtryk af, at hun var mig, om jeg saa maa sige,

mere end ligegyldig, kom snart hendes gode Lune tilbage igjen; men jeg forlod hende dog med det Løfte til mig selv, at jeg herefter vilde komme saa lidt som muligt til Konsulens, for ikke at give den kjære Pige, der hang ved mig med et rent Hjertes hele Inderlighed, nogen Anledning til Mismod.

Der forløb saaledes et helt Fjerdingaar, i hvilket jeg hverken saae Konsulen eller hans Datter uden i Kirken; men jeg antager, at den Sidste forstod at trøste sig over min Udeblivelse, eftersom hun i den Tid havde flere Kaptainer at kurtisere med.

Den Sidste af disse havde heller neppe forladt Skagen, før Konsulen en Dag, da han mødte mig ved Kirken, anmodede mig om at træde ind til ham samme Dags Eftermiddag, om det var mig belejligt, da han ønskede at tale med mig.

Naturligvis gik jeg saa derhen og traf Fanny atter alene hjemme.

„Fa'er kommer straks", sagde hun idet hun bød mig Goddag. „Gud hvor Du er bleven forandret, siden vi sidst saaes; Du har maaske ogsaa helt glemt, at vi bleve Dus dengang?"

„Nej, det skulde jeg nok huske paa, om det saa blot var for Chokoladens Skyld", svarede jeg leende.

„Har Du hørt Noget fra Din Moder og Søstre?" spurgte hun videre.

„I forrige Uge", var mit Svar; „de befinde dem meget vel Allesammen, og jeg skal dertil hilse fra dem".

„Gud veed, hvornaar vi havde faaet den Hilsen", bemærkede Fanny, „om Fader ikke havde anmodet Dig om at komme her i Eftermiddag".

Da jeg Intet svarede herpaa, vedblev hun efter en lille Pause: „Du er nok ikke i godt Humør idag".

„Tvertimod, i det allerfortræffeligste", svarede jeg.

„Nej, Du er ikke", paastod hun, „det kan jeg tydelig mærke, og det er meget ilde, fordi jeg veed, at Fader i Dag vil gjøre Dig et Forslag, som Du endelig maa sige ja til; men er Du nu i slet Humør, frygter jeg for, Du siger nej".

„Hvilken Passiar", udbrød jeg leende; „hvad kan mit Humør have med Din Faders Forslag at bestille? Hvad er det for et?"

„Det vil han selv sige Dig", svarede hun, „og det er ogsaa det Bedste; men, ikke sandt, Ulrich", vedblev hun, idet hun gik hen til mig og bøjede sig ned over mig, der sad paa en Stol ved Bordet, „Du vil nok føje hans Ønske, thi jeg veed, det ligger ham meget paa Sinde".

„Er det mig muligt, kan Du være vis paa, at jeg Intet hellere vil", svarede jeg hende.

„Du kan gjøre det ligesaa let som at trække Dine

Handsker paa", forsikrede hun „og saaledes antager jeg paa Forhaand, at Du gjør det. Lover Du mig det?"

„Jeg tør Ingenting love, bedste Fanny", svarede jeg forsigtig, „men kan kun gjentage, at det skal være mig en Glæde at kunne opfylde Din Faders Ønske".

„Det er første Gang jeg beder Dig om Noget, Ulrich", sagde Fanny og lagde sin Arm paa min Skulder, ja næsten om min Hals, idet hun med sine store, talende Øjne saae ind i mine „og vil Du nu opfylde den Bøn, jeg beder Dig om for min Faders Skyld, saa skal jeg til Gjengæld love at opfylde Din Begjæring, den første Gang Du beder mig, selv om det skal være i dette hellige Øjeblik". Hun bøjede sig ved disse Ord saaledes over mig, at vore Læber vilde have mødtes ved den mindste Bevægelse fra min Side henimod hende.

Jeg følte mig ogsaa et Øjeblik ligesom fortryllet af denne farlige Piges forføreriske Nærhed; men pludselig traadte min Andoras yndige og rene Billede frem for min Sjæls indre Blik, og som i et overgivent Lune sprang jeg op af Stolen, idet jeg udbrød: „Nuvel, Kusine, jeg indgaaer paa Forslaget. Jeg opfylder Din Faders Ønske, om det saa er at rejse til Grønland i næste Time for at fange Robber og skyde Isbjørne, alene fordi det er Din første Bøn til mig, imod at Du

i denne Stund lover mig endnu i Dag at gjøre hvad jeg beder Dig om".

„Det er et Ord", svarede Fanny rask. „Der er min Haand; Løfterne ere ubetingede. Naa, hvad ønsker Du saa", spurgte hun, idet hun atter traadte mig nær og paany søgte at bringe mig under sine smukke Øjnes Herredømme.

„At Du tillader Din Fader, at han endnu i Aften drikker Jaord med Dig og Byfogden", var mit Svar.

„Det er naturligvis Din behagelige Spøg", udbrød Fanny, paa hvem mit Forslag havde gjort et synligt Indtryk. „Hvad kommer Byfogden Dig ved?"

„Det gjør mig ondt", svarede jeg, „at han saalænge skal gaa og sukke, og da Du har givet mig og mange Andre Anledning til at tro, at Du har Noget tilovers for ham, vil jeg bede Dig om ikke at pine ham længere".

„En saadan Spot havde jeg hverken ventet eller fortjent af Dig", sagde Fanny og til min store Forbavselse strømmede Taarerne ud af hendes Øjne.

I det Samme gik Konsulen forbi Vinduerne, saa vi kunde vente ham hvert Øjeblik. Fanny, som rimeligvis indsaae det Samme, forlod mig skyndsomst, muligvis for at skjule sin Bevægelse for sin Fader. Lidt efter havde jeg Konsulen, der saae yderst fortrædelig ud

„Naa, er Du der! Goddag, min Ven", udbrød han, „hvordan er det, Du er ene; har Du ikke talt med Fanny?"

„Jo", svarede jeg og bemærkede tillige, at hun havde forladt mig umiddelbart før hans Indtræden.

„Ja, saa", sagde han, „sæt Dig kun ned igjen. Jeg blev ærgerlig paa Hansen, fordi han havde ladet Svend Tumling drikke sig fuld i Butikken og tilladt Folk at gjøre Kommers med ham, istedetfor at jage ham hjem. Jeg har længe været kjed af denne Hansen", vedblev han, „og det er netop derfor jeg har anmodet Dig om at komme i Dag, da jeg ønsker, at Du skal afløse ham. Du er en begavet, oprigtig og rettænkende ung Mand, som det var min store Fejl — jeg vil aabenhjertigt indrømme det — at jeg i sin Tid ikke havde Øje for; men Alt kan endnu blive godt. Jeg skal give Dig en halv Gang mere i Løn, end hvad Du faaer af Staahl, og da jeg antager det som givet, at Du tager endeligt Ophold her i Skagen, kan den Mulighed let indtræde, at Du gaaer ind i min Handel, som jeg Dag for Dag bliver mere kjed af, og tilsidst overtager det Hele, hvilket jeg heller under Dig end nogen Fremmed. Naa — der har vi det fordrukne Svin igjen", vedblev han ærgerlig; „hvordan kan han dog være kommen herind, uden at Folkene have mærket det?"

I samme Øjeblik traadte ogsaa Fanny ind til os, saa rolig og fattet, som om Intet havde været i Vejen.

„Her er han! her er han", udbrød Svend Tumling, idet han med et vanvittigt Blik pegede paa Konsulen. „Vil Du have mig, skal Du tage ham først. Han gjorde Eden først, saa kom Bunterock, og saa kom jeg".

„Herud, Dit fordømte Svin!" raabte Konsulen, gul af Harme. „Fanny! løb dog ud og hent Folk herind".

„Tag ham før mig!" skreg Mennesket, der øjensynlig led af Drankergalskab. „Har jeg stjaalet Hørren? Fik jeg mere end 50 Dlr. derfor? Han fik det Hele, tag ham".

Konsulen rejste sig, ude af Stand til at tale, saa rasende var han.

„Hvor det mylrer af Djævle, hvor det mylrer!" Han udstødte et græsseligt Skrig; „ja, skal jeg med Eder, vil vi følges ad". Dermed fløj han lige ind paa Konsulen, hvem han greb om Halsen med begge sine Hænder og det med saadan en Kraft, at de Begge styrtede voldsomt til Jorden.

Jeg ilede naturligvis til for at hjælpe min Onkel, hvis Hals holdtes som i en Skruestikke af Svend Tumlings Næver, som jeg maatte opbyde al min Magt for at faae revne fra hinanden, og jeg troer endnu i dette Øjeblik, at Konsulen vilde være bleven kvalt, før hans

Folk vare komne til, om jeg ikke havde befriet ham. Nu kom Fanny med Folkene; da hun saae sin Fader ligge bevidstløs paa Gulvet, kastede hun sig med et hvidende Skrig over ham, saa jeg fik Nok at gjøre med hende, medens Hansen og de andre Folk beskjæftigede sig med Konsulen. Om Svend Tumling bekymrede sig Ingen, og heller Ingen havde det behov; thi et Slagtilfælde havde dræbt ham i det Øjeblik, han havde grebet Konsulen. Lidt efter lidt kom denne til sig selv, ligesom det ogsaa var lykkedes mig at berolige Fanny. Vi bar Konsulen hen i en Sofa og da jeg mærkede, at en konvulsivisk Gysen greb ham, da han saae Svend Tumlings livløse Legeme, fik jeg ved et Vink Folkene til at fjerne det.

Konsulen var imidlertid bleven greben i den Grad af denne forfærdelige Begivenhed, at han maatte følges tilsengs, hvorefter jeg forlod Fanny med Løfte om at se til dem den næste Dag. Ogsaa jeg selv var bleven rystet ved det gruelige Optrin, hvortil jeg ufrivillig havde været Vidne; men jeg betragtede det tillige som et Vink fra Forsynet, at jeg vel skulde vogte mig for at tage Tjeneste i dette Hus og hos denne Mand.

Da jeg næste Dags Morgen besøgte ham, var det snarere værre end bedre med ham; han laa hen som i en Bedøvelse, men dog med fuld Bevidsthed, fordetmeste med lukkede Øjne. Ogsaa med Fanny var der foregaaet

en mærkelig Forandring. Hun var den ømmeste Datter ligeoverfor sin Fader, fra hvis Leje jeg hørte, at hun ikke veg hverken Dag eller Nat, og paa samme Tid optraadte hun paa en saa værdig Maade ligeoverfor mig og alle Andre, som besøgte dem, at Ingen i hende skulde gjenkjende Konsulens letsindige Datter, den med Spot saakaldte Lokkedue.

Konsulen sagde bestandig, naar man spurgte til hans Befindende, at han Intet manglede uden Appetit og Kræfter, saa jeg snart kom til den Overbevisning, at han led mere sjælelig end legemlig, idet hans Samvittighed var bleven rørt ved det Minde om Overtrædelser, som hin frygtelige Scene havde fremkaldt i hans Sjæl. Der henløb saaledes en Ugestid, i hvilken jeg et Par Gange havde set til Konsulen, da Byfogden en Dag kom ind til Staahls og ønskede at tale med mig under fire Øjne.

„Jeg har herved den Fornøjelse at meddele Dem, min kjære Kirketerp, at Jomfru Braadsøe og jeg i Dag ere blevne forlovede, og at De, næst hendes Fader, er den Første, som jeg ifølge min Fannys udtrykkelige Ønske skal meddele det".

Jeg blev ligesaa overrasket som glad ved at høre dette og bragte Byfogden min Lykønskning paa den hjerteligste Maade.

„Men nu har jeg en Anmodning til Dem",

vedblev han, „og den vil De ikke afslaa min Fanny og mig, thi det er os, der bede derom. Jeg frygter desværre meget for, at min Svigerfaders Dage ere talte; men saaledes, som det gaaer, kan det ikke vedblive, hvor længe eller hvor kort han end skal henligge. Vi bede Dem derfor paa det mest Indtrængende at bytte Plads med Hansen, som for sit Vedkommende har erklæret sig villig dertil, da vi lovede ham hans fulde Løn ligetil Skiftetid; men hvad Dem angaaer, maa De selv opstille deres Betingelser, thi vi gaa med Glæde ind paa Alt".

Jeg takkede dem for den Tillid, de beviste mig, og udtalte saa tillige, at jeg ansaae det som en ligefrem Pligt at yde min Onkel og hans Datter al den Hjælp, jeg formaaede, men forbeholdt mig tillige Ret til at forlade hans Tjeneste, naar Konsulen blev saa rask, at han paany kunde overtage Forretningen. Byfogden blev ude af sig selv af Glæde ved at høre, hvor beredvillig jeg var til at komme dem imøde, og der stod nu intet Andet tilbage, end i Mindelighed at faa min Principal til at gaa ind paa Personskiftet, hvilket han efter nogen Trækken paa Skulderen ogsaa fandt sig i, da jeg havde lovet ham, at jeg ikke skulde give mig af med at snappe Kaptainerne af Baaden, saalænge jeg havde med Forretningen at bestille, men overlade Fiskerne og Om-

stændighederne, hvem der af os skulde være Kommissionær for et strandet Skib.

Jeg flyttede endnu samme Dag ind til min Onkel, hvis Befindende stadig, om end langsomt, forværredes. Fanny og jeg omgikkes som Broder og Søster, der leve i god Forstaaelse med hinanden, og med Beundring saae jeg den opofrende Kjærlighed, hun til enhver Tid lagde for Dagen imod sin Fader. Hun var ogsaa Venligheden selv imod Byfogden, men unddrog sig med Finhed ethvert Kjærtegn, han vilde vise hende i Andres Nærværelse. Saaledes hengik nu en Ugestid; men nu viste Konsulen sig en Dag saa urolig og bevæget, at man tydelig kunde se, at han maatte lide ganske overordenligt.

Henimod Aften lod han mig pludselig kalde, og neppe saae han mig træde ind, før han bad sin Datter om at lade os ene. Hun lod, som om hun ikke hørte det, men nu gjentog han sin Anmodning i næsten en befalende Tone, saa hun ansaae det for rettest at opfylde hans Ønske.

„Gaa ud saalænge, min Fanny", sagde han, vinkende ad hende med Haanden, „Ulrich vil kalde paa Dig, naar jeg ikke har mere at sige ham. Se efter, min Søn, om Dørene ere vel tillukkede, og kom saa her og sæt Dig ned hos mig. Efter hvad Du har hørt og set", begyndte han, „kan Du ikke Andet end tro, at

jeg er en Ildgjerningsmand og Meeneder foruden meget Andet. Naa, saa slemt er det heller ikke", fortsatte han, idet han tørrede Sveden af sin Pande, „men mere end nok endda. Gud være mig arme Synder naadig! Ogsaa ligeoverfor Dig, Ulrich, har jeg forsyndet mig groveligen; men, Gud ske Tak, det kan jeg Altsammen gjøre godt igjen, og det vil jeg ogsaa gjøre, saa sandt jeg flere Gange har været uretfærdig imod Dig, og Du desuagtet har været lige redebon til at frelse mit Liv".

„Tænk aldrig derpaa, kjære Onkel", trøstede jeg ham, „har De intet Andet at bebrejde Dem, saa lægger De rigtignok unødvendige Byrder paa Deres Sjælefred".

„Hør nu videre", begyndte han igjen. „Uagtet jeg vidste, at Du og Andora havde bundet Eder til hinanden, saa har Gjerrighedens Djævel dog været saa mægtig i min Sjæl, at jeg har holdt ved med den Tanke at berøve Eder den Formue, Andora er i Besiddelse af".

Jeg troede ganske vist, at min Onkel begyndte at tale i Vildelse. „Ja, ja, kjære Onkel", trøstede jeg paany; „tænk nu ikke derpaa for Tiden, da De er saa syg. Saasnart De bliver raskere, vil alt saadant nok finde sig af sig selv".

„Jeg begynder allerede at befinde mig bedre", sva-

rede min Onkel og saae venlig paa mig; „jeg føler mig allerede lettere, derfor maa jeg blive ved; den gamle Adam har stridt imod ligetil nu; men, Gud ske Lov, han begynder at besejres. Hør nu videre. Du ser saa underlig paa mig! Du troer vist, jeg taler i Vildelse. Gid det var saavel. Din Kjærestes Navn er Magdalene Hubner. Hun staaer ene i Verden med Undtagelse af Dig og Lars Thrane; jeg ordnede det saaledes med Øvrigheden i Bremen, hvor hun er født, at jeg skulde bestyre hendes Formue, der beløb sig til 9000 Dlr. i vore Penge, saaledes at de 2000 Dlr. skulde anvendes til hendes Opdragelse, indtil hun var atten Aar gammel, hvorefter hun skulde have Renterne af den øvrige Kapital, indtil hun var femogtyve Aar gammel, da saa hele Summen skulde udbetales hende eller hendes Mand, om hun fik nogen. Det var min Bestemmelse at tage hende i Huset til mig og opdrage hende sammen med Fanny; men da der var gaaet næsten et Aar hen, før Alt var blevet ordnet med Øvrigheden, og Thranes imidlertid havde faaet Barnet kjær, lod jeg det forblive hos dem, tillige fordi jeg maatte indse, at det vilde vække en for mig ubehagelig Opsigt, om jeg tog Barnet til mig og lod det opdrage som mit. Nu veed Du Alt, men sig det ikke til Nogen, før jeg er død. Jeg skammer mig, Ulrich".

Her indtraadte en lang Pause, som jeg ikke vilde afbryde, da jeg ikke vidste, hvad jeg skulde sige.

„Øvrigheden i Bremen har Bevislighederne i Hænde; men jeg selv har Kopierne deraf i mit Pengeskrin blandt andre vigtige Documenter. Endnu igaar tænkte jeg paa at brænde dem; thi naar Andora faaer Sit, bliver der neppe ligesaa meget tilbage til Fanny. Ikke sandt, Ulrich, Du vil nok forskaffe mig Thranes og Andoras Tilgivelse hernede, det vil hjælpe paa Regnskabet hisset og, ikke sandt, Ulrich, Du vil nok paa saa lempelig Maade som mulig trække Din Formue ud af mine Ejendele".

Jeg trykkede i Tavshed hans Haand.

„Tak, min Søn, tak, hils Din Moder fra mig; thi imorgen er jeg ikke mere. Lad nu kun Fanny komme herind. Gud give dog, at hun kommer ud af det med min Svigersøn i den sidste Ende. Hun holdt mere af Dig end af ham, men det kan nu ikke blive anderledes. Lad saa ogsaa Præsten komme til mig. Jeg trænger haardt til ham. Meget af Arbejdet er dog, Gud ske Lov, nu gjort. Gud velsigne Dig og Andora".

Præsten var derefter en hel Time hos ham; men hvad der blev forhandlet imellem dem, kjender nu kun Gud i Himlen. Da han bød mig Farvel, hviskede han til mig: „den bedste Rigdom i denne Verden er dog

en god Samvittighed. Jeg veed Alt om Dem, Kirketerp, hils Deres Magdalene fra mig".

Byfogden, Fanny og jeg vaagede hele Natten ved min Onkels Leje. Henimod Morgenstunden udbrød han pludselig: „Ja, jeg troer paa Syndernes Forladelse — Fanny!" Dette var hans sidste Ord.

Da jeg den følgende Dag fortalte Thrane og Andora Alt, hvad min Onkel havde aabenbaret paa det Yderste, udtalte Thrane, at han altid havde troet, at Konsulen vidste meae om Andoras Familieforhold, end han vilde ud med; men enstemmig udbrød de dog Begge: „Gud være hans arme Sjæl naadig", og Andora tilføjede med dybtbevæget Stemme: „Gud veed dog at vende Alt til det Gode. Konsulen vilde aldrig være bleven mig en saadan Fader som denne herlige, brave Mand, for hvem jeg altid skal vorde en lige kjærlig Datter".

Skjøndt vi holdt Sagen saa hemmelig som mulig, kunde det dog ikke helt holdes skjult, at Konsulen havde besvegen Andora, medens han levede, og at hun pludselig var bleven en rig Pige, idet Rygtet her, som alle andre Steder, gik langt ud over Virkeligheden. Byfogden, som en kort Tid efter Konsulens Død ægtede Fanny, ønskede rigtignok meget, at jeg skulde overtage Svigerfaderens Forretning og efter mindelig Overenskomst udbetale ham, hvad der kunde blive til-

overs, naar Andora fik Sit; men jeg var saa led og kjed af Forholdene i Skagen, at jeg paa ingen Maade vilde bo og bygge der. Jeg ordnede imidlertig Alt paa bedste Maade for Byfogden, som jeg i Grunden holdt endel af; men den hele Medgift, Fanny medbragte ham, beløb sig alligevel neppe til 5000 Dlr., Noget, som jeg skylder Sandheden at sige, at Ingen af dem syntes at tage sig videre nær.

Med alle disse Forhandlinger henløb hele Vinteren, i hvilken jeg uafbrudt i Boets Navn styrede Forretningen i min afdøde Onkels Hus, medens jeg samtidig dermed havde min Opmærksomhed henvendt paa en Lejlighed for mig til at komme i selvstændig Virksomhed, og til at faa Andoras Penge anbragte paa den mest frugtbringende Maade.

Da min ældste Søster var bleven forlovet med den Mand, der havde overtaget min Faders Forretning, og min Moder ligesaa gjerne saae ham som mig i Besiddelse af den, havde heller ikke jeg det Mindste derimod, saa jeg maatte se mig om Ansættelse et andet Sted. Jeg havde imidlertid forladt Skagen med Andora, som opholdt sig hos min Moder, indtil Tiden kom for mig. Lejligheden lod heller ikke vente længe paa sig. Jeg afkjøbte en Enke hendes hele Forretning, i hvis Navn den gik de faa Aar, jeg manglede forat blive myndig, og den selvsamme Dag førte jeg min el-

skede Andora for Alteret. Da vi længtes ligesaameget efter Lars Thrane som han efter os, tog vi Aaret efter vort Bryllup op til Skagen, hvor den første Nyhed vi hørte var den, at Fanny var løben bort med en engelsk Skibskaptain, hvilket hendes kjære Mand tog sig saalidet nær, at han forsikrede mig for ramme Alvor, at han ikke kjendte anden Sorg derover, end den, at Kaptainen skulde blive kjed af hende, og hun komme tilbage til Skagen igjen — Noget, som hun forresten ikke gjorde.

Da min Kone og jeg begyndte at tale med Thrane om at følge med os, afviste han dette Forslag som den urimeligste Ting af Verden; men alt som Afskedsdagen nærmede sig, blev han mere bevæget om Hjertet, og tilsidst endte det med, at han lovede at komme efter os, naar han havde faaet sine Pakkenilleker, som han kaldte det, ordnede.

Da vi boede i en Søstad, kunde han tilfredsstille sin Tilbøjelighed til Fiskeri, saameget han vilde, og kunde han ikke paa anden Maade faa mine Sønner med ud, var han ikke bange for ligefrem at stjæle dem. Den gamle, brave Mand ligger nu forlængst i sin Grav og Andora og jeg ere nu gamle og graahaarede; men vor Ungdomskjærlighed har bevaret sin gamle Styrke til Velsignelse for os selv og til Glæde for Alle, der ere Vidne dertil. Vore Børn have alle skikket

sig godt, og de, der ere blevne gifte, kunne glæde sig ved den samme ægteskabelige Lykke som den, der har været forundt deres Forældre.

Vil ogsaa Du, kjære Læser, være Vidne dertil, saa kom kun at besøge os. Du finder os nok i den By, hvor vi ere puttede hen, og nu har Du lettere ved at komme frem end jeg, dengang da jeg gjorde min første Rejse til Skagen, hvor Herren vilde, at jeg skulde finde min jordiske Lykke.

29e
J9
68
90
92
150
168m
ÅRHUS KOMMUNES
BIBLIOTEKER
102
Magasin

Friis, J.J.F.
Strandingskommissionæren
i Skagen

ex. 1